

México

LA VIXTOL

© Kalabosini
6.1.2016 ©

ΨΙΘΥΡΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

διηγήματα

Μία ψηφιακή
έκδοση του

Τίτλος Βιβλίου:

ΨΙΘΥΡΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

copyright @ 2015 για την έκδοση του βιβλίου: Nyctophilia.gr

copyright @ 2015 για τα κείμενα: Ο εκάστοτε υπογράφον

copyright @ 2015 για το εξώφυλλο: Κατερίνα Π. Αλαμπασίνη

Επιμέλεια κειμένων: Ελένη Ρήγα

Υπεύθυνη έκδοσης: Ελένη Ρήγα – Nyctophilia.gr

Εξώφυλλο/Καλλιτεχνική επιμέλεια: Κατερίνα Αλαμπασίνη

Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση: Κατερίνα Αλαμπασίνη

Περί πνευματικής ιδιοκτησίας:

Το βιβλίο αυτό περιλαμβάνει υλικό που προστατεύεται από τους σχετικούς ελληνικούς και διεθνείς νόμους πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται κάθε είδους έκδοση αυτού του υλικού χωρίς άδεια από τους κατέχοντες πνευματικής ιδιοκτησίας. Κανένα κομμάτι αυτού του βιβλίου δεν μπορεί να αναπαραχθεί σε μορφή ηλεκτρονική ή φυσική όπως (φωτοαντίγραφο, ηχογράφηση, αναδημοσίευση κ.λπ.) χωρίς γραπτή άδεια.

Το βιβλίο αυτό είναι διαθέσιμο προς δωρεάν αποθήκευση και ανάγνωση στην ηλεκτρονική του μορφή (.pdf), ενώ μπορείτε να το μοιραστείτε με άλλους αναγνώστες αποστέλλοντας τους τον σύνδεσμο:

<http://nyctophilia.gr/book/whispers-in-the-night>.

Το βιβλίο αυτό διατίθεται δωρεάν μέσω της ιστοσελίδας **<http://nyctophilia.gr>**.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

11	ΠΡΟΛΟΓΟΣ
14	ΔΕΣΜΟΙ ΑΙΜΑΤΟΣ Χρήστος Αντώναρως
17	ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΟΜΟΡΦΙΑ Κωνσταντίνος Βαρδής
22	Ο ΓΑΝΤΖΟΣ Γιώργος Δάμτσιος
26	ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟ Μάριος Δημητριάδης
30	ΑΓΙΑ ΝΥΧΤΑ Ρέα Καλογερογιάννη
35	ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ Αλέξανδρος Κώτσης
39	ΗΤΕΡΙΣΜΑΤΑ Γιώργος Λαγκώνας
43	ΦΩΝΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ Νατάσα Παυλίτσεβιτς
48	ΤΟ ΜΕΝΤΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΡΟΔΟΥ Ελένη Ρήγα
53	ΑΣΘΤΟΣ ΥΙΟΣ Γιάννης Σιδέρης
58	ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Άρτεμις Τουλή
64	ΤΡΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΜΕΤΑ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ Ηλίας Τσιάρας
68	ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ Αργυρώ Χαρίτου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κατερίνα Αλαμπασίνη

Το αρχαιότερο και πιο ισχυρό συναίσθημα της ανθρωπότητας, είναι ο φόβος. Και το αρχαιότερο και πιο ισχυρό είδος φόβου, είναι ο φόβος για το Άγνωστο.

H. P. Lovecraft

Οι σκοτεινές ιστορίες υπήρξαν πάντα το δέλεαρ για την περιέργεια του ανθρώπου, ο οποίος από τη φύση του είναι «καταραμένος» να υποκύπτει στην περιέργειά του και να αναζητά να αποκαλύψει όσα κρύβονται πίσω από την εβένινη κουρτίνα του Αγνώστου. Από την εποχή ακόμα που κάθε μορφής ιστοριών διαδίδονταν από στόμα σε στόμα και οι παραδόσεις από γενιά σε γενιά, το στοιχείο του τρόμου είναι έκδηλο. Τον συναντάμε από τις πρώτες κιόλας καταγραφές της λαϊκής παράδοσης. Απόδειξη ότι ως είδος οι άνθρωποι, βάλαμε πολλές φορές στην άκρη τον αρχέγονο νου που υπαγόρευε να μείνουμε μακριά από τους κινδύνους, ώστε να ικανοποιήσουμε την ανάγκη μας να εξερευνήσουμε το σκοτεινό και το άγνωστο.

Ο φόβος, λοιπόν, είναι ίσως η αρχαιότερη πηγή έμπνευσης. Ανά τους αιώνες, μετουσιώνει τους εφιάλτες σε κάθε είδους καλλιτεχνική έκφραση, ενώ οι ίδιοι οι καλλιτέχνες, μετατρέπονται σε γητευτές των φόβων τους, αντικρύζοντάς τους κατάματα και δαμάζοντάς τους. Όμως, για να δαμάσεις τους φόβους, πρέπει πρώτα να τους αντιμετωπίσεις.

Πώς αντιμετωπίζεις όμως το Άγνωστο; Πώς αντιμετωπίζεις τις απαγορευμένες σκέψεις του ανθρώπινου νου ή τις διεφθαρμένες επιθυμίες της θνητής ψυχής; Εδώ, η φαντασία καλείται να γεμίσει τα κενά. Έτσι, έρχεται πια η σειρά του θεατή να κοιτάξει στα μάτια τις απαγορευμένες σκέψεις, ακόμα και τη βαθύτατη διαφθορά που μπορεί να κρύβει το προσωπικό σκοτάδι του καλλιτέχνη και πλέον η μόνη ασπίδα, το μόνο ξόρκι που μπορεί να κατευνάσει αυτόν το χείμαρρο, είναι η φαντασία.

Γι' αυτό, η γοητεία του υπερφυσικού προαπαιτεί μια ιδιαίτερα ζωντανή φαντασία και από την πλευρά του δέκτη, όπως επισημαίνει ο **H. P. Lovecraft** στο έργο του «*Supernatural horror in literature*».

Η προσωπική ικανότητα καθενός να δημιουργεί τις δικές του εικόνες, έρχεται να δώσει την ερμηνεία στα ακαθόριστα σχήματα των σκιών, να προσδιορίσει τους ήχους της νύχτας, δίνοντας την αρμόζουσα αξία στους ψίθυρους που караδοκούν μέσα σε αυτήν. Είναι η προσωπική του ισχυρή φαντασία που θα ερμηνεύσει τα ακαθόριστα σχήματα των σκιών στους τοίχους, θα μεταφράσει σε λέξεις τα ανατριχιαστικά θροΐσματα των φύλλων και θα κάνει το χέρι να τρέμει λίγο πριν γυρίσει το πόμολο της κλειστής πόρτας. «Οι λέξεις από μόνες τους είναι ανίσχυρες να εξουσιάσουν το νου, χωρίς τον εξαίσιο τρόπο της πραγματικότητας που κρύβουν,» είχε πει ο **E.A. Poe**, αφήνοντάς μας μεταξύ άλλων, αυτήν την αξία για κληρονομιά.

Οι «**Ψίθυροι μέσα στη Νύχτα**» είναι μια βουτιά στα άδυτα της ανθρωπίνης ψυχής και του ασυνείδητου, τολμώντας να αποτυπώσει στο χαρτί τις πιο έντονες σκέψεις φρίκης του νου.. Όπως είχε τονίσει ο **Neil Gaiman**, «Ο τρόμος είναι ένα ψέμα που λέει την αλήθεια για τη ζωή μας.», αφήνοντάς μας με τη φράση του αυτή να συνειδητοποιήσουμε μόνοι μας ότι η επιλογή είναι δική μας. Εμείς θα επιλέξουμε εάν, όταν περάσουμε το πέπλο της νύχτας, θα βιώσουμε το σκοτάδι ως απειλή ή ως ευκαιρία εξερεύνησης. Αν θα τρομοκρατηθούμε και θα κουρνιαξουμε σε κάποια γωνιά με την πλάτη στον τοίχο ή θα προχωρήσουμε με αποφασιστικά βήματα για να βρούμε την ομορφιά που κρύβεται στις σκιές. Σκεφτείτε αυτή την ανθολογία τρόμου σαν ένα κυνήγι κρυμμένου θησαυρού. Τίποτα δεν είναι τυχαίο και εφόσον βρίσκεστε εδώ, μαζί μας, μάλλον είστε ήδη έτοιμοι να αναζητήσουμε παρέα τα πιο απόκοσμα διαμάντια της νοσηρής φαντασίας.

Παραμερίστε, λοιπόν, το πέπλο της πραγματικότητας μόνο όσο χρειάζεται για να το διαβείτε γιατί, εάν περάσει πολύ φως, η μαγεία θα χαθεί και μαζί της θα εξανεμιστεί και ο θησαυρός.

ΔΕΣΜΟΙ ΑΙΜΑΤΟΣ

Χρήστος Αντώνναρος

Λένε πως τα δίδυμα έχουν μια ξεχωριστή σχέση μεταξύ τους. Ένα ανεξήγητο είδος ενσυναίσθησης, που τους επιτρέπει να μοιραστούν δυνατά συναισθήματα. Η δική μου δίδυμη αδερφή δε γεννήθηκε ποτέ. Παρέμεινε μέσα μου και έγινε το υποσυνείδητο μου. Η καλύτερη μου φίλη· ένας ψίθυρος στο σκοτάδι που με συντροφεύει μέχρι και σήμερα. Με έμαθε να κρίνω τους ανθρώπους γύρω μου, να ζω την ζωή μου όπως θέλω, να βλέπω την αλήθεια πίσω από το ψέμα. Με έμαθε πως να σκοτώνω.

Στην αρχή οι γονείς μου πίστευαν πως ήταν μια φανταστική μου φίλη. Ένα δημιουργημά μου για να περνώ την ώρα μου ευχάριστα. Ένας μηχανισμός, που είχα εξελίξει για να υπερνικήσω την μοναξιά μου στο σπίτι στη μέση του δάσους όπου είχαμε μετακομίσει. Ζωγράφιζα και εκείνη οδηγούσε τα κραγιόνια μου, και κάθε φορά που άκουγα τον πατέρα να αναστενάζει και την μητέρα να τον παρακαλά να γίνει πιο σκληρός, το χέρι μου κινούταν όλο και πιο γρήγορα. Κάθε χτύπημα από το κεφάλι του κρεβατιού στο τοίχο, ένα πετάρισμα στα παιδικά μου βλέφαρα.

Ακόμα κρατώ μαζί μου τις ζωγραφιές μου. Ένας αγρός με πολύχρωμα λουλούδια. Ένα σπίτι με εμένα να κρατώ από το χέρι την αδερφή μου παραδίπλα. Μια πόρτα, σαν εκείνη της ντουλάπας στο δωμάτιο μου, πλαισιωμένη από μαύρο χρώμα. Ένα δέντρο χωρίς φύλλα, με λεπτά κλαδιά σαν κοκαλιάρικα δάκτυλα, ριζωμένο στην μέση του πουθενά, κάτω από μια κόκκινη πανσέληνο. Οι γονείς μου στο κρεβάτι, ο ένας πάνω στον άλλο. Αίμα να τρέχει από το στόμα τους και να χρωματίζει τα λευκά σεντόνια.

Η μυρωδιά του ιδρώτα και των σωματικών υγρών τους από εκείνη την νύχτα, έχει κατακλύσει τις αισθήσεις μου. Το καυτό αίμα τους, που με δύναμη έπεφτε πάνω στο πρόσωπό μου, ακόμα μου χαρίζει ένα χαμόγελο ευχαρίστησης. Οι κραυγές της μητέρας, καθώς έμπηγα το μαχαίρι στην πλάτη του πατέρα με συντροφεύει κάθε φορά που κλείνω τα μάτια να κοιμηθώ. Η έκπληξη και ο τρόμος στο βλέμμα της, αφού της κάρφωσα το μάτι είναι μια εικόνα που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Την ζω-

γράφισα λίγες μέρες μετά. Η αδερφή μου κινούσε τα κραγιόνια μου για άλλη μια φορά, όπως και το μαχαίρι μου τη νύχτα που τους έκανα να σωπάσουν για πάντα.

Όλα τα σημάδια πέρασαν μπροστά από τα μάτια τους, αλλά απέτυχαν να τα εντοπίσουν. Ίσως αν δεν ήταν απασχολημένοι με το να ξοδεύουν τα λεφτά της κληρονομιάς και να κάνουν έρωτα όλη μέρα, χωρίς να νοιάζονται αν τους ακούω ή όχι, να είχαν παρατηρήσει τις αλλαγές στην συμπεριφορά της οκτάχρονης κόρης τους. Τα ρούχα της μαμάς δεν βρέθηκαν ποτέ κατά τύχη στον κήπο, εμείς τα σκορπίσαμε. Οι τοίχοι του δωματίου μας δε γέμισαν με παράξενα σύμβολα μέσα σε μια νύχτα. Όχι. Σηκωθήκαμε από το κρεβάτι των γονιών μας, πήγαμε στο δωμάτιο και τα ζωγραφίσαμε. Ο σκύλος δεν χάθηκε ποτέ, τον σκότωσα με την αδερφή μου. Ήταν το μεγαλύτερο μυστικό μας, και δεν θα το έλεγα ποτέ. Άλλωστε, έπρεπε να το καταλάβουν.

Πόσα νεκρά πουλιά και ζώα πρέπει να ανακαλύψεις γύρω από το σπίτι σου για να καταλάβεις πως κάτι δεν πάει καλά; Πόσες ζωγραφιές με μένα να το κάνω έπρεπε να δουν για να το καταλάβουν;

Θυμάμαι το πρώτο μας θύμα. Ένα νεογέννητο πουλί που μόλις είχε πέσει από την φωλιά του και η μητέρα του το είχε εγκαταλείψει. Το είχα πιάσει στα χέρια μου και εκείνο τρομαγμένο είχε κουρνιάσει το κεφάλι του μέσα στο στομάχι του. «Ξέρεις τι θα είχε πλάκα;» μου είχε ψιθυρίσει η δίδυμή μου. «Να παίρναμε το σφυρί του πατέρα και να το ελευθερώσουμε από την μιζέρια του. Κανείς δεν θα καταλάβει πως το πειράξαμε.» Όσο και να είχα διστάσει, είχε δίκιο. Είχε πολλή πλάκα όταν τελειώσαμε μαζί του, όπως και με τα επόμενα. Όπως και με τους γονείς μας. Όπως είχε κάνει και ο πατέρας με την γιαγιά. Νόμιζε πως δε τον είχε δει κανείς, αλλά εγώ ήμουν εκεί. Μέσα στην ντουλάπα, πίσω από μια πόρτα παρόμοια με εκείνη που είχα ζωγραφίσει.

Οι γιατροί με είχαν ρωτήσει τον λόγο που τους είχα σκοτώσει. Δεν τους απάντησα ποτέ. Δεν υπάρχει περίπτωση να την μαρτυρήσω. Άλλωστε θα περάσω τα χρόνια μου σε αυτήν εδώ την κλινική, μέχρι να γίνω μεγάλη και να καταφέρω να τους ξεγελάσω. Σαν παιδί έχω το προνόμιο να κάνω ό,τι θέλω και να αδυνατούν να με κατηγορήσουν. Για παράδειγμα, εκείνος ο νεαρός νοσοκόμος έχασε τη δουλειά του, όταν μια από τις ασθενείς τον κατηγορήσει πως κατούρησε το σεντόνι της. Δεν το έκανε εκείνος, αλλά το χαρήκαμε πολύ όταν τον είδαμε να κλαίει και να παρακαλεί να κρατήσει τη δουλειά του. Τον αντιπαθήσαμε από την πρώτη στιγμή. Τα μάτια του και ο τρόπος που κοίταζε τις νοσοκόμες, έφερνε πολύ στον πατέρα.

Δεν έχουμε βρει κάποια να μοιάζει στη μητέρα ακόμα, αλλά μόλις την βρούμε, έχουμε μια έκπληξη για εκείνη. Ένα ψαλίδι κρυμμένο κάτω από στρώμα του κρεβατιού μας, μαζί με τις ζωγραφιές της κλινικής να φλέγεται, ενώ εγώ με την αδερφή μου στεκόμαστε απέξω κρατώντας η μια το χέρι της άλλης. Το είχα κλέψει από μια νοσοκόμα. Όταν έψαξαν να το βρουν, κανείς δεν σκέφτηκε να έρθει στο δωμάτιο μου.

Θα περάσουμε όμορφα εδώ, το ξέρω. Αν και δεν έχει ζώα ή πουλιά να βασανίσουμε, έχει πολλούς ανθρώπους που δεν μπορούν καν να μιλήσουν. Είναι τα παιχνίδια μας, και έχουμε πολύ καιρό μπροστά μας για να παίξουμε μαζί τους. Η Μπάτιμπατ μου είπε πως θα ζήσουμε για πάντα.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΟΜΟΡΦΙΑ

Κωνσταντίνος Βαρδής

Είμαι μηχανικός και αυτήν τη στιγμή βρίσκομαι σε μία πλωτή βάση, κάπου βορειοδυτικά του Καναδά, μέσα στον Κόλπο Μπάφιν. Ήμουν υπεύθυνος ενός φυλακίου που απαρτιζόταν από εννιά ακόμη άτομα. Δουλειά μας ήταν να κρατάμε τις γεννήτριες ζωντανές για να τροφοδοτούν με ρεύμα ένα μεγάλο μέρος της Νοτιοανατολικής Γροιλανδίας.

Εδώ κάνει πραγματικά κρύο. Τις ζεστές ημέρες έχει μείον τρεις βαθμούς ενώ τις κρύες... Χμ... πραγματικά δεν θέλετε να ξέρετε. Γιατί σας τα λέω όλα αυτά όμως...; Ίσως απορείτε.

Για να ανταπεξέλθουμε στις αντίξοες καιρικές συνθήκες αναγκαζόμαστε να φοράμε βαρύ ρουχισμό καλύπτοντας μεγάλο μέρος του προσώπου μας. Τα κρυοπαγήματα караδοκούν σε κάθε μας απροσεξία. Εκτός από τα κρυοπαγήματα όμως «ελλοχεύει» και η τρομακτική μου δυσμορφία. Πόσο άσχημος μπορεί να είναι κάποιος που όταν κάνει γκριμάτσες ομορφαίνει; Πιστέψτε με... πολύ.

Τα προβλήματά μου ξεκίνησαν από την πρώτη μέρα που τα μάτια μου αντίκρισαν το φως της ημέρας. Μέχρι να πάω στο σχολείο δεν είχα συνειδητοποιήσει το μέγεθος του προβλήματός μου, ώσπου διαπίστωσα πως οι γονείς μου δεν είχαν ούτε μια δική μου φωτογραφία ανάμεσα στο οικογενειακό άλμπουμ. Δε μπορώ να πω ότι δεν με αγαπούσαν. Ίσως απλά να ντρέπονταν για την εξωτερική μου εμφάνιση.

Τα χρόνια πέρασαν και πήγα στο σχολείο. Δεν ήμουν αυτό που λένε δημοφιλής. Πάντοτε μόνος, χαμένος στα βιβλία μου, δεν κατάφερα να αποκτήσω φίλους. Τις περισσότερες φορές μου κολλούσαν χαρτάκια στην πλάτη κοροϊδεύοντάς με ή χτυπώντας με. Ο σχολικός εκφοβισμός με επηρέασε αναγκάζοντας τους γονείς μου να ζητήσουν βοήθεια από κάποιον παιδοψυχολόγο. Μετά ήρθε και η μετάθεση του πατέρα μου οπότε και αναγκαστήκαμε να αλλάξουμε πόλη. Ήμουν τυχερός. Τα παιδιά στο νέο σχολείο με δέχτηκαν με... αδιαφορία, θα έλεγα. Κανένα δεν ασχολήθηκε μαζί μου. Φαντάζομαι πως αυτό είναι καλύτερο από το να σου κάνουν τη ζωή δύσκολη. Η ανεκπλήρωτη ανάγκη μου όμως για επικοινωνία με ανάγκασε να βρω διέξοδο στα μαθήματα αλλά και σε εξωσχολικά βιβλία. Εκείνη ήταν και η στιγμή που έθεσα στόχους στη ζωή μου, τους οποίους

έβλεπα μέρα με τη μέρα να κατακτώ. Ναι, ήμουν πάντοτε άριστος και, θέλοντας και μη, προσηλωμένος στον στόχο μου. Αυτή η κατάσταση μου έκανε, κατά κάποιον τρόπο, καλό.

Αργότερα ήρθε η εφηβεία κι εγώ ένιωθα τις ορμόνες μου να χτυπούν κόκκινο. Ποια κοπέλα όμως θα καταδεχόταν να συνάψει σχέσεις με τον Κουασιμόδο; Κακά τα ψέματα... η εξωτερική εμφάνιση παίζει τον σημαντικότερο ρόλο, αν και είμαι απόλυτα πεπεισμένος πως όλοι εσείς οι όμορφοι θα διαφωνείτε. Ναι, βέβαια, όταν μιλάς εκ του ασφαλούς τα πάντα είναι πιο απλά μέσα στο μυαλό σου.

Ντρέπομαι που το λέω, όμως είμαι σαράντα χρονών και ακόμη δεν έχω χάσει την παρθενιά μου. Και πώς θα μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο άλλωστε; Αποτυχία και ντροπή στιγμάτιζαν κάθε μου απόπειρα να συνευρεθώ με γυναίκα. Μέχρι και οι πόρνες χλεύαζαν την εμφάνισή μου. Μερικές, μάλιστα, είχαν αρνηθεί να μου προσφέρουν τις υπηρεσίες τους παρόλο που είχα καταβάλει το διπλό αντίτιμο από αυτό που ζητούσαν εξ αρχής.

Το είχα πάρει πια απόφαση. Εγκατέλειψα κάθε προσπάθεια καταπιέζοντας τις φυσικές μου ορμές. Επικεντρώθηκα στις μελέτες μου κατακτώντας υψηλές βαθμολογίες στα μαθήματά μου. Ίσως τελικά τα πάντα να γίνονται για κάποιον λόγο.

Στα δεκαοκτώ αποφοίτησα σχεδόν άριστος από τη σχολή και βγήκα στην αγορά εργασίας. Εκεί όμως η ζωή είχε άλλα σχέδια για εμένα, δείχνοντάς μου το σκληρότερό της πρόσωπο. Η εξωτερική μου εμφάνιση έκλεινε τη μία πόρτα μετά την άλλη. Το αποκορύφωμα ήταν το διαζύγιο των γονιών μου. Έτυχε να είμαι μπροστά όταν ξέσπασε ο χείμαρρος των αλληλοκατηγοριών τους. Όλες οι αφορμές, οι αιτίες επικεντρώνονταν σε εμένα. «Ήταν λάθος να γεννήσουμε αυτό το τέρας της φύσης...» τους άκουσα να ξεστομίζουν. Μέχρι και τώρα δεν πιστεύω πως το εννοούσαν. Ο άνθρωπος όταν χάνει τον έλεγχο μπορεί να πει πολλά και να κάνει ακόμη περισσότερα. Αν και τώρα τους έχω συγχωρήσει, αφού δεν ζουν πια, τότε θεώρησα σωστό να φύγω από το σπίτι.

Περιπλανήθηκα για λίγες μέρες σαν αγρίμι σε μέρη άγνωστα και σοκάκια στα οποία οι άνθρωποι μου συμπεριφέρονταν σα να ήμουν αδέσποτος σκύλος. Κι όμως... στάθηκα τυχερός για πρώτη φορά μέσα στην ατυχία μου. Μια καλή πράξη αυτοθυσίας, που ευτυχώς δεν είχε άσκημη κατάληξη, έφερε στο διάβα μου έναν άνθρωπο που θέλησε να με ξεπληρώσει προσφέροντάς μου δουλειά.

Ο μισθός ήταν χαμηλός αλλά η θέση ήταν κομμένη και ραμμένη στα μέτρα μου. Από καιρό έψαχνε κάποιον να εργάζεται στη μηχανή του σκάφους του. Δέχτηκα γεμάτος χαρά. Τα ταξίδια ξεκίνησαν αμέσως κι εγώ έχανα τον ήλιο για αρκετές ημέρες του μήνα. Εκεί, στα υπόγεια πατώματα, ήμουν απομονωμένος με τον πραγματικό μου εαυτό δουλεύοντας, πράγμα που με βοηθούσε να μην σκέφτομαι.

Η δουλειά άνοιξε. Ο εργοδότης μου αγόρασε νέα καράβια μετακινώντας με σε αυτά παρέα με αρκετούς άλλους. Εκεί ήμασταν όλοι ίδιοι.

Κρυμμένος πίσω από τη μάσκα βρώμας, που μουτζούρωνε το πρόσωπό μου, δεν ντρεπόμουν πια για την εξωτερική μου εμφάνιση.

Τα χρόνια πέρασαν κι εγώ είδα πολύ κόσμο να έρχεται και να φεύγει. Εγώ όμως παρέμενα σταθερός από δική μου επιλογή. Γνώριζα τη δουλειά, ήμουν καλός μηχανικός και το σημαντικότερο από όλα... κανείς δεν ασχολιόταν με τα κουσούρια των άλλων. Ένας υπόγειος παράδεισος.

Το αφεντικό αποφάσισε να επεκταθεί και σε άλλους κλάδους δραστηριοτήτων. Ήξερε πως ο τομέας της ενέργειας είχε μέλλον στη παγκόσμια βιομηχανία. Έτσι επιλεχθήκαμε δέκα άτομα και στήσαμε μια πλωτή βάση από την οποία θα τροφοδοτούσαμε με ενέργεια, μέσω υποθαλάσσιων αγωγών ρεύματος, ένα μεγάλο τμήμα της Γροιλανδίας. Αν και στην αρχή δίστασα, πήρα την απόφαση να κάνω το επόμενο βήμα. Δεν είχα κάτι να χάσω. Τα άτομα τα γνώριζα και η συμβίωση για μεγάλο χρονικό διάστημα μαζί τους δεν μου ήταν κάτι νέο.

Η συνεργασία μας, στο νέο αυτό τομέα, απέδωσε καρπούς. Στο τέλος του προγράμματος μία πλωτή βάση φιλοξενούσε δέκα ανεξάρτητα δωμάτια, ένα μηχανοστάσιο, τραπεζαρία, μαγειρείο, καθιστικό και μια πλατφόρμα εμπορικών συναλλαγών. Ήμασταν κι εμείς όπως μία οικογενειακή εστία. Ένας χρόνος είχε περάσει και τα πάντα λειτουργούσαν σαν καλοαδωμένα γρανάζια ρολογιού μέχρι την ημέρα που ήρθαν τα έντυπα για τις μεταθέσεις. Πλησίαζαν Χριστούγεννα. Τι καλύτερο κι ανέλπιστο δώρο για την εποχή! Όλοι τα δέχτηκαν με μεγάλη χαρά. Ένα χρόνο κλεισμένοι σε ένα μέρος, είχε φέρει αρκετούς στα όριά τους. Εγώ όμως φοβόμουν τις αλλαγές. Το χαρτί το έσκισα προσπαθώντας να πείσω τους υπόλοιπους να μείνουμε ενωμένοι. Κανείς δεν συμμερίστηκε την άποψή μου. Το σεβάστηκα. Δεν είχα επιλογή...

Βγήκα στην πλατφόρμα παρακολουθώντας τους να απομακρύνονται μέχρι να χαθούν στο ψυχρό πέπλο του Αρκτικού Ωκεανού που τύλιγε το σκάφος. Λίγα λεπτά αργότερα ένας κόκκινος φανός ξεπρόβαλε μέσα από την ομίχλη καθώς ένα άλλο σκάφος έφερνε τη νέα ομάδα. Εννέα άτομα θα μοιράζονταν ακόμη έναν χρόνο μαζί μου. Ήμουν ήρεμος καθώς πίστευα πως οι αντικαταστάτες ήταν άτομα που γνώριζα από πριν. Πόσο λάθος έκανα. Το σκάφος πλεύρισε την πλατφόρμα και η μπουκαπόρτα άνοιξε φανερώνοντας νέα πρόσωπα, πέντε αντρών και τεσσάρων γυναικών. Πάγωσα. Το αίμα μου έγινε πιο κρύο από τον πάγο που μας περιέβαλε. Οι νέοι αποβιβάστηκαν σταματώντας απότομα μόλις με αντιλήφθηκαν να τους κοιτάζω. Το στομάχι μου έσφιξε. Στα μάτια τους διάβασα την υποτίμηση και την αποδοκιμασία. Κρύφτηκα σα μικρό παιδί πίσω από τον γερανό της προβλήτας. Στα αυτιά μου έφτασαν γέλια. Έσφιξα τα βλέφαρά μου κάνοντας τους βολβούς μου να χωθούν με δύναμη στις κόγχες τους.

Προσπάθησα να πάω κόντρα στο πρωτόγονο ένστικτο που μου έλεγε να τρέξω μακριά. Δυστυχώς μετά από τόσα χρόνια είχε απαλειφθεί από την ψυχή μου κάθε μορφή κοινωνικότητας. Σαν μαριονέτα έλεγξα τον εαυτό

μου βγαίνοντας από την κρυψώνα μου. Με αργά βήματα τους έφτασα δί-
νοντάς τους το χέρι μου.

«Θεέ μου...» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή, «...δεν ήξερα ότι κάνουν πει-
ράματα στους εργαζόμενους εδώ...»

Όλοι ξέσπασαν σε γέλια κι εγώ έμεινα άπραγος με σκυμμένο το κεφάλι
προσπαθώντας να κρύψω τα δάκρυά μου που εξατμίζονταν στα καυτά
μου μάγουλα. Κοκκίνισα από τη ντροπή.

«Κοιτάξτε... αλλάζει και χρώματα παιδιά! Ο άνθρωπος χαμαιλέον.» είπε ένας
άντρας αυτή τη φορά. Ένα δεύτερο κύμα γέλιου αναζωπυρώθηκε και η
αιτία ήμουν εγώ.

«Αν ήξερα ότι θα είχε και κλόουν θα έφερνα και τα παιδιά μου να γελάσουν...»
ακούστηκαν μεταξύ άλλων και με προσπέρασαν σαν φάντασμα προχω-
ρώντας μέχρι τα ενδότερα της βάσης. «Θα περάσουμε καλά!»

Ένας χρόνος κύλησε αργά και τόσο βασανιστικά όσο το μαρτύριο της
σταγόνας. Πλησίαζαν ξανά Χριστούγεννα και κάθε μέρα για εμένα ήταν
ένας εφιάλτης με τον οποίο έπρεπε να παλέψω για να μη χάσω τα λογικά
μου. Ένιωσα το παρελθόν να γυρίζει ρίχνοντάς μου τη δυνατώτερη σφα-
λιάρα. Ήμουν περιτριγυρισμένος από ανθρώπους κι όμως αισθανόμουν
τόσο μόνος. Οι γυναίκες έκαναν πηγαδάκια δείχνοντάς με γελώντας πο-
νηρά ενώ οι άντρες μου κακοφέρνονταν προκαλώντας με σε καυγά. Ένα
βράδυ οι πέντε άντρες με έγδυσαν με τη βία και με γρονθοκόπησαν υπό
το ντελίριο του αλκοόλ αποκαλώντας με τέρας. Σαν τρόπαιο του θριάμ-
βου τους έκαναν σεξ με τις γυναίκες μπροστά μου. Ο καπνός από τη μα-
ριχουάνα δηλητηρίαζε τα πνευμόνια μου καθώς πνιγόμενι να πάρω
ανάσα.

Τρεκλίζοντας κατάφερα να σηκωθώ και να περπατήσω μέχρι το σημείο
όπου κείτονταν τα ρούχα μου. Τα φόρεσα και περπάτησα μέχρι να εξα-
φανιστώ από μπροστά τους. Δεν είχα προορισμό, απλά άνοιξα την πρώτη
πόρτα που βρήκα μπροστά μου και χώθηκα μέσα. Ήταν το κλιμακοστάσιο
που οδηγούσε στις γεννήτριες παραγωγής ρεύματος. Κι όμως με τόσο
θόρυβο ήταν το μοναδικό σημείο που μπορούσα να σκεφτώ καθαρά. Ο
θυμός μου ξέσπασε. Βρυχήθηκα, καταράστηκα την ύπαρξή μου και κα-
τέρρευσα σε μια έκσταση παράνοιας. Τότε ήταν και η πρώτη φορά που ο
επαναλαμβανόμενος ήχος των γεννητριών συντονίστηκε και μέσα στα
αυτιά μου αποκωδικοποιήθηκε, μεταφέροντας μου ένα μήνυμα. Ίσως να
ήταν ένα μήνυμα σταλμένο από τον θεό για να με παρηγορήσει. Δεν ξέρω.
«Η πραγματική ομορφιά βρίσκεται μέσα μας.» ηχούσε σαν κολλημένο πικάπ
στις ίδιες στροφές.

«Όχι... δεν είμαι όμορφος» ούρλιαξα χτυπώντας το κεφάλι μου στο διά-
τρητο πάτωμα.

«Η πραγματική ομορφιά βρίσκεται μέσα μας.» επανέλαβε.

«Δεν είμαι όμορφος ούτε εσωτερικά, ούτε εξωτερικά. Είμαι ένα τέρας που δεν
έπρεπε να είχε γεννηθεί...» φώναξα μέχρι που λιποθύμησα.

Τα χαράματα άνοιξα τα μάτια μου και κατάφερα να συρθώ μέχρι το δω-
μάτιό μου. Ευτυχώς κανείς δεν με είχε αναζητήσει γιατί δεν ξέρω τι θα

μπορούσαν να μου είχαν κάνει. Περνώντας από την τραπεζαρία είδα και τους εννιά ξαπλωμένους να ροχαλίζουν σε άθλια κατάσταση καθώς ο χώρος μύριζε από τη μπόχα του εμετού που είχε δηλητηριάσει την ατμόσφαιρα.

Ο ήλιος φώτισε ψηλά και εγώ δεν είχα κλείσει μάτι μέχρι εκείνη τη στιγμή. Έξω κυβερνούσε νεκρική σιγή κι όμως εγώ μπορούσα ακόμη να ακούω τις γεννήτριες να ουρλιάζουν μέσα στο μυαλό μου.

«Η πραγματική ομορφιά βρίσκεται μέσα μας.»

Το βλέμμα μου παρέμεινε κολλημένο στο κενό μέχρι τη στιγμή που το βράδυ έπεσε βαρύ. Τα ουρλιαχτά των μηχανών συνέχισαν να κυβερνούν το μυαλό μου ψιθυρίζοντάς μου το ίδιο γνωμικό.

«Η πραγματική ομορφιά βρίσκεται μέσα μας.»

Και τότε χαμογέλασα. Ίσως οι ψίθυροι δεν αναφέρονταν σε εμένα αλλά σε εκείνους. Ίσως το μόνο πράγμα που έπρεπε να κάνω ήταν να ψάξω μέσα τους για βρω την πραγματική ομορφιά. Πλησίαζαν Χριστούγεννα σε λίγες μέρες και αυτή ήταν η ευκαιρία που ζητούσα...

* * *

Στέκομαι μπροστά στον καθρέπτη προσπαθώντας να κατανοήσω αυτό που πέτυχα. Είμαι πολύ χαρούμενος! Τα Χριστούγεννα μας έφεραν πιο κοντά κι εκείνοι μετανόησαν για τα λάθη τους. Γι' αυτό κι εγώ δεν μπορώ παρά να απολαύσω τη θαλπωρή που πηγάζει από τη στολισμένη μας βάση.

Τελικά οι μηχανές είχαν δίκιο. Η πραγματική ομορφιά βρισκόταν μέσα τους. Εγώ απλά έπρεπε να ψάξω βαθιά μέσα στα κορμιά τους για να τη βρω.

Πλέον κάθε γωνία αυτής της βάσης διακοσμείται με ένα κομμένο χέρι, ή πόδι, ή ένα κεφάλι σε κάποιο χριστουγεννιάτικο κολάζ. Ακόμη και το δέντρο το τύλιξα με κόκκινες «κορδέλες» εντέρων. Ναι, τώρα πραγματικά είναι όμορφο αυτό το μέρος...

Ο ΓΑΝΤΖΟΣ

Γιώργος Δάμτσιος

Η Θέλμα κρύφτηκε στην πλησιέστερη φουντωτή φυλλωσιά. Ένωσε την απόλυτη ανάγκη να ουρλιάξει και για να το αποτρέψει έσφιξε τις γροθιές της με όλη της τη δύναμη. Τα μακριά και περιποιημένα της νύχια πλήγιασαν στη στιγμή τη σάρκα της, αλλά αδιαφόρησε:

Αν την εντόπιζε ο άντρας που στεκόταν ακίνητος στο ξέφωτο μερικά βήματα παρακάτω, θα έχανε πολλά περισσότερα από μερικές σταγόνες αίμα...

Το φεγγάρι ξεπρόβαλλε λίγο περισσότερο εκείνη τη στιγμή και τη βοήθησε να τον δει πιο καθαρά. Αμέσως, έσφιξε κι άλλο τις γροθιές της. Μερικά από τα νύχια της έσπασαν. Όταν κάποτε τις άνοιξε, τα περισσότερα έπεσαν στο έδαφος. Ένα απέμεινε μπηγμένο στο δέρμα της.

Αδιαφόρησε ξανά...

Ο άντρας απέναντί της ήταν πλέον οριστικά και αμετάκλητα ο κατά συρροή δολοφόνος του διπλανού χωριού αφού στο δεξί του χέρι κρατούσε τον γάντζο που είχε γίνει γνωστός από τον πρώτο του φόνο. Από τότε δηλαδή που ο δολοφόνος είχε αφήσει το πυρακτωμένο του αποτύπωμα στο κορμί της σερβιτόρας των Δίδυμων Φεγγαριών, κάπου στο ύψος της κοιλιάς της. Ίσως και ελαφρώς ψηλότερα, αφού η συγκεκριμένη άτυχη νεαρή βρέθηκε μισή. Τα κάτω της άκρα δεν εντοπίστηκαν ποτέ.

Η ατυχία της συγκεκριμένης νεαρής ωστόσο, ήταν σχετική. Ο Γάντζος, όπως έμεινε τελικά γνωστός ο εν λόγω μανιακός δολοφόνος, είχε φερθεί πολύ χειρότερα στις υπόλοιπες πέντε κοπέλες. Εκείνες τις είχε βιάσει, τις είχε γδάρει ενώ είχε φάει κομμάτια από τη σάρκα τους. Επιβεβαιωμένα. Το μαρτυρούσαν σημάδια από ανθρώπινη οδοντοστοιχία στη σάρκα τους, καθώς και μερικά απομεινάρια, πεταγμένα κοντά στα κορμιά τους... Αυτό που δεν επιβεβαιώθηκε ποτέ ήταν η ακριβή σειρά αυτών των αποτρόπαιων πράξεών του...

Η Θέλμα ένωσε να της ξεφεύγει ένας μικρός λυγμός και προσπάθησε απεγνωσμένα να τον συγκρατήσει. Μπορούσε να αντιληφθεί πανεύκολα τι διακυβεύονταν εξαιτίας του. Ήταν όμως μάταιο... Μόλις είχε αναλύσει άθελά της το δολοφονικό παρελθόν του Γάντζου και ο λυγμός που τελικά

τής ξέφυγε ήταν η ελάχιστη δυνατή της αντίδραση μπροστά στον κίνδυνο που ελλόχευε...

Αμέσως ξεπήδησε και δεύτερος λυγμός από το λαρύγγι της: Ο Γάντζος τόση ώρα την είχε πλάτη. Ξαφνικά όμως έκανε μεταβολή και εστίασε ακριβώς προς την κρυψώνα της. Την είχε ακούσει. Την είχε εντοπίσει. Ακόμη χειρότερα, μουρμούρισε και κάτι. Ήταν απροσδιόριστο λόγω της απόστασης που τους χώριζε, αλλά αυτός ο ψίθυρος στο σκοτάδι που με τη βοήθεια του παγερού αέρα χάιδεψε τα αφτιά της, ήταν το τελειωτικό χτύπημα για εκείνη.

Πετάχτηκε όρθια ουρλιάζοντας και άρχισε να τρέχει. Ήταν γενικά γρήγορη και ευκίνητη, αλλά για κακή της τύχη ο Γάντζος στεκόταν προς τη μεριά του χωριού της. Παρά τον πανικό της όμως, κατάφερε να σκεφτεί σωστά. Χρειαζόταν να κάνει απλώς ένα ημικύκλιο στο μισοσκοτάδο, τίποτα περισσότερο. Το χωριό της δεν ήταν μακριά, –μπορεί να μην απείχε ούτε πεντακόσια μέτρα. Και ήξερε καλύτερα τα κατατόπια από εκείνον. Ο Γάντζος αυτή τη στιγμή ήταν δώδεκα χιλιόμετρα εκτός του γνώριμου πεδίου δράσης του. Προφανώς βάδιζε στα τυφλά.

Πάνω που πήγε να πάρει μια μικρή ανάσα ανακούφισης σκέφτηκε κάτι που την αναστάτωσε ξανά:

Στο χωριό του οι γυναίκες δεν κυκλοφορούν πλέον ποτέ τη νύχτα. Μήπως αυτό τον έκανε να αλλάξει μέρος; Μήπως τους τελευταίους τρεις μήνες που δεν άκουσε κανέναν νέα του μελετούσε το δικό μας χωριό; Η σκέψη της την έκανε να κοιτάξει προς το μέρος του και τότε σταμάτησε να τρέχει. Ούρλιαξε ξανά:

Ο Γάντζος επιβεβαίωνε ήδη την υποψία της αφού δεν είχε ξεκινήσει καν να την κυνηγά. Μόλις έφευγε προς το χωριό της με βέβαια βήματα.

Θα με περιμένει παρακάτω, σίγουρα... Η συνάντησή μας δεν ήταν τυχαία. Με ακολούθησε αθέατος, εκμεταλλευόμενος το σκοτάδι και τους ψίθυρους του δάσους.

Και είναι... Και είναι...

Ούρλιαξε και για τρίτη φορά. Η καινούργια της θέση τη βοήθησε να τον δει ακόμη καλύτερα και να διαπιστώσει ότι ήταν γυμνός.

Ή μήπως όχι;

Ανέλυσε καλύτερα αυτό που αντίκρισε και έτσι κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τελικά θα ήταν πολλή τυχερή αν το βαθύτερο βίτσιο αυτού του μανιακού ήταν να κυκλοφορεί χωρίς ρούχα:

Είναι ντυμένος με κομμάτια από τα δέρματα που αφαιρεί από τα θύματά του.

Ξεκίνησε και πάλι να τρέχει ενώ ετοιμάστηκε να ουρλιάξει και για τέταρτη φορά. Τελικά δεν έβγαλε άχνα αφού την ύστατη στιγμή σκόνταψε σε ένα ξύλο και σωριάστηκε στο έδαφος.

Παρότι στραμπούλιξε το δεξί της χέρι, ένωσε ευγνώμων για την πτώση. Η καινούργια της θέση την έκανε να αντιληφθεί ότι είχε ακόμη πολλές ελπίδες να σωθεί αφού ένα τεράστιο σύννεφο στον ουρανό μόλις γινόταν ο απρόσμενος σύμμαχός της. Το σκοτάδι θα κυριαρχούσε ξανά τριγύρω

για αρκετές ώρες και μάλιστα με τον πλέον ιδανικό τρόπο: Επειδή το φεγγάρι ήταν στη φέξη του, εξακολουθούσε να στέλνει ένα αμυδρό φως στο δάσος ακόμη και μέσα από το σύννεφο. Και ήταν όσο ακριβώς έπρεπε, αφού έτσι η ίδια βήμα με το βήμα θα μπορούσε να συνεχίσει να κινείται. Για τον Γάντζο όμως, η σιλουέτα της θα ήταν μονίμως μια ακόμη ακαθόριστη σκιά...

Μπορώ... Θα τα καταφέρω... Θα του ξεφύγω...

***

Δεν ήξερε πια ούτε και η ίδια πόση ώρα περπατούσε κάνοντας μονίμως μικροσκοπικά και προσεκτικά βήματα. Δεν την ένοιαζε κιόλας. Το μόνο που είχε σημασία ήταν ότι τελικά τα είχε καταφέρει! Επιτέλους έμπαινε στο χωριό της...

Δεν υπήρχε περίπτωση να πάει ακόμη στο σπίτι της. Δε θα το έκανε ούτε αλυσσοδεμένη. Έμενε μόνη και η μοναξιά εκείνη την ώρα φάνταζε σαν τον χειρότερο εχθρό της: Η απόσταση από τη εξώπορτα ως το τηλέφωνο του σπιτιού –στη γωνία του σαλονιού– ήταν περίπου δέκα βήματα. Ήταν απαγορευτική.

Θα πάω στο πανδοχείο...

Η σκέψη της ήταν σωστή: Από το σημείο που στεκόταν, το πανδοχείο δεν απείχε ούτε δύο λεπτά. Και ήταν σίγουρα το πλησιέστερα επιβεβαιωμένο μέρος που θα συναντούσε κόσμο μια τέτοια περασμένη ώρα. Όχι πελάτες, σίγουρα, αλλά ο πανδοχέας και η σύζυγός του αρέσκονταν να κάθονται ξύπνιοι ως αργά. Τον τελευταίο καιρό συχνά τους συντρόφευε και η κόρη τους, μια νεαρή και όμορφη γυναίκα στην ηλικία της Θέλμα.

Αποφάσισε να καλύψει περπατώντας τα τελευταία εκατό βήματα μέχρι εκεί. Ήθελε πολύ να τρέξει αλλά αντιλαμβανόταν πως ήταν σαφώς προτιμότερο να έχει συνεχώς τεταμένη την προσοχή της. Ο Γάντζος δε συνήθιζε να αποτυγχάνει –έτσι τουλάχιστον όπως έλεγαν οι φήμες.

Θα είμαι η πρώτη που του ξέφυγε...

Είχε αρχίσει να ενθουσιάζεται και καθόλου άδικα. Μόλις είχε θυμηθεί ότι ο πανδοχέας είχε κρυμμένο ένα νόμιμα δηλωμένο μονόκαννο κάτω από το μπαρ του.

Και γιατί άραγε σκέφτομαι μόνο το όπλο; Στο μπαρ υπάρχει και τηλέφωνο... Σύντομα θα ειδοποιηθούν και οι άνθρωποι του νόμου...

Παρά τις ευοίωνες σκέψεις της, τελικά δεν άντεξε: Τα τελευταία πενήντα βήματα τα έκανε τρέχοντας με όλη της τη δύναμη...

***

Εισήλθε στο πανδοχείο με φόρα, χαμογελώντας άγρια. Δεν είδε κανέναν πίσω από το μπαρ, αλλά αυτό δεν την ανησύχησε καθόλου. Η οικογένεια θα ήταν μαζεμένη στη σάλα στα αριστερά της. Θα τους έβλεπε μόλις θα έκανε δύο βήματα ακόμη...

Τους είδε και προσπάθησε να ουρλιάξει ξανά.

Δεν πρόλαβε να βγάλει άχνα...

Ένα χέρι που θύμιζε ατσάλινη λαβή είχε περάσει ήδη γύρω από τον λαιμό της και άρχισε να την πιέζει με σαφή σκοπό να την αναγκάσει να χάσει τις αισθήσεις της.

Θέλοντας και μη, απέμεινε να υπομένει τη μοίρα της ακίνητη. Παρατηρώντας παράλληλα την πιο αποτρόπαια εικόνα που είχε αντικρίσει ποτέ: Ο πανδοχέας και η σύζυγός του ήταν πεσμένοι στο πλάι και κολλημένοι σαν να αγκαλιάζονταν σφιχτά. Η αγκαλιά τους όμως ήταν εξαναγκασμένη. Το επισφράγιζε το μονόκαννο που διαπερνούσε τα άψυχα κορμιά τους.

Η κόρη τους ήταν πεσμένη μπρούμυτα παραδίπλα σε μια παράταιρη στάση που μαρτυρούσε ότι ήταν επίσης νεκρή. Ο Γάντζος είχε αρχίσει να την ξεντύνει ήδη αλλά το έργο του είχε μείνει ανολοκλήρωτο. Μάλλον θα είχε ακούσει φασαρία και θα κρύφτηκε, μην πιστεύοντας ούτε καν ο ίδιος στην τύχη του: Η γυναίκα που είχε κυνηγήσει προηγουμένως στο δάσος είχε έρθει απευθείας επάνω του. Λες και την είχε κυριεύσει επιθυμία θανάτου. Επιθυμία να συστηθεί με τον γάντζο του.

Ίσως να μην είχε γίνει καν έτσι. Η Θέλμα όμως δε θα το μάθαινε ποτέ. Οι δυνάμεις της την εγκατέλειψαν...

***

Ξύπνησε ξανά. Δεν ήξερε πού· δεν ήξερε πότε· δεν ήξερε γιατί. Τριγύρω επικρατούσε το απόλυτο σκοτάδι και δε βοηθούσε καθόλου για τέτοια συμπεράσματα...

Μπορούσε μόνο να αντιληφθεί ότι ήταν δεμένη ανάσκελα σε κάτι –ίσως σε κάποιον μεταλλικό πάγκο. Ήταν σίγουρα γυμνή, ενώ ένιωθε παράξενα το δεξί της χέρι, λες και κάπου στον βραχίονά της τής έλειπε ήδη ένα μικρό κομμάτι δέρματος.

Εκείνη τη στιγμή άκουσε έναν ψίθυρο στο σκοτάδι, κάπου πάνω από το κεφάλι της. Ένα παγωμένο μεταλλικό αντικείμενο την ακούμπησε στην κοιλιά.

Ήταν βέβαιη πως ήταν γάντζος...

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟ

Μάριος Δημητριάδης

Η αδιάλλακτη διάθεση της νύχτας είχε εισχωρήσει από καιρό στα βάθη της ψυχής του, αδιάκριτα και απροκάλυπτα. Αναμενόμενο, μιας και ήταν η μόνιμη ερωμένη του όλα αυτά τα χρόνια, σε μια δουλειά που υφίστατο μια καθημερινή νυχτερινή βάρδια. Διατηρούσε το πόστο των νυχτερινών υπηρεσιακών οδηγών στα αστικά λεωφορεία της πόλης, πόστο που όλοι απέφευγαν σαν το διάολο. Ποιος ήθελε να μένει ξύπνιος κάθε βράδυ και να οδηγεί μέσα στη μαύρη νύχτα; Αυτόν τον βόλευε παρόλα αυτά, αφενός γιατί δεν είχε οικογένεια και δεν έδινε λογαριασμό σε κανέναν και, αφετέρου, γιατί η νύχτα τον είχε ποτίσει από καιρό με την εξαρτησιογόνα ουσία της και του ήταν πια πρακτικά αδύνατο να ξεφύγει από την εθιστική επήρειά της. Οδηγούσε καθημερινά, όλη σχεδόν τη νύχτα, από τη στιγμή που σταματούσαν τα δρομολόγια των λεωφορείων μέχρι να ξεκινήσουν πάλι, προκειμένου να τα μεταφέρει για καθάρισμα, είτε για κάποια τυχόν επισκευή.

Ένα βράδυ σαν όλα τα άλλα, και συγκεκριμένα το βράδυ μιας Παρασκευής, παρέλαβε ένα λεωφορείο για μεταφορά στο διανυκτερεύον συνεργείο, προκειμένου να διορθωθεί μια βλάβη στα εσωτερικά φώτα που τα έκανε να τρεμοπαίζουν συνεχώς. Τέτοιες ώρες, η πόλη προσέφερε απλόχερα άφθονους αδειανούς δρόμους, ως αντάλλαγμα για να εξιλεωθεί από το μπουτιλιάρισμα με το οποίο ταλαιπωρούσε την ημέρα τους κατοίκους της. Το λεωφορείο διέσχιζε μια κεντρική αρτηρία ανενόχλητο και με την ένδειξη στο κοντέρ λίγο πάνω από το όριο ταχύτητας. Συνήθιζε να ακούει ραδιόφωνο, αλλά από ότι φαινόταν υπήρχε βλάβη και στο συγκεκριμένο και έτσι οδηγούσε με υπόκρουση μονάχα τη φασαρία από τις παλιές του, σάπιες λαμαρίνες. Τα φώτα στο εσωτερικό του πράγματι τρεμόπαιζαν, όπως ενημερώθηκε, κάνοντάς το να μοιάζει με κάποιο night club, πράγμα το οποίο τον ενοχλούσε στην οδήγηση, μέσα από τον μεγάλο καθρέφτη που υπήρχε πάνω από το κεφάλι του.

Κάποια στιγμή, μετά από τις συνεχείς ενοχλήσεις των φώτων, το μάτι του έπεσε σε κάποιον που καθόταν στο βάθος. Η μορφή του φαινόταν αγνά γιατί ενόσω ήταν μακριά, τα φώτα που άστραφταν συνεχώς τον εμπόδιζαν να δει καλύτερα. Κάποιος καθόταν στη τελευταία σειρά, παρόλο που

το λεωφορείο δεν είχε σταματήσει πουθενά. «Κάποιος έμεινε μέσα κρυφά με τη λήξη του δρομολογίου,» σκέφτηκε. Προσπάθησε πάλι να κοιτάξει καλύτερα αλλά μάταια. Η ορατότητα ήταν αμυδρή.

«Ει!» φώναξε, αλλά δεν πήρε καμία απάντηση. Τα φώτα τρεμόπαιζαν σαν τρελά και η μακρινή μορφή του εμφανιζόταν στον καθρέφτη διακεκομμένα. Συνοφρυώθηκε για λίγο και σταμάτησε το λεωφορείο σε ένα σημείο που φάρδαινε αμυδρά ο δρόμος. Δίχως να σβήσει τον κινητήρα, σηκώθηκε όρθιος και κινήθηκε προς την άλλη άκρη του λεωφορείου. Προς έκπληξή του όμως διαπίστωσε ότι στο βάθος δεν υπήρχε κανείς. Περιπάτησε ως εκεί, μέσα από τις συνεχόμενες ριπές των φώτων, για να το διαπιστώσει και από κοντά. Το λεωφορείο ήταν άδειο, έτσι όπως ξεκίνησε. Ρίχνοντας το φταιξιμο στα φώτα, επέστρεψε στο τιμόνι και συνέχισε το δρομολόγιο προς το συνεργείο με μια απορία να αιωρείται.

Ένας κρότος ακούστηκε, από το βάθος του διαδρόμου και τον έκανε να τυναχτεί σχεδόν από τη θέση του. Γύρισε πίσω στιγμιαία και έπειτα στράφηκε στον καθρέφτη, που είχε πάψει να κοιτάει από ώρα. Η μορφή του άντρα ήταν πάλι εκεί, αυτή τη φορά όμως να στέκεται όρθιος, μέσα σε μια ομοβροντία ήχων που χαρακτήριζαν το γερασμένο όχημα της συγκοινωνίας. Τον κοίταξε, πάντα μέσα από τον καθρέφτη και σταμάτησε γρηγορότερα αυτή τη φορά, με ένα αχνό ψήγμα φόβου να κυλάει στις φλέβες του. Σηκώθηκε ξανά και πήγε προς τα πίσω για να διαπιστώσει προς μεγάλη του έκπληξη ότι δεν υπήρχε κανείς. Έψαξε εξονυχιστικά τον χώρο, αλλά το ήξερε και ο ίδιος ότι δεν υπήρχε μέρος για να κρυφτεί κάποιος. Έξυσε το κεφάλι του με απορία και περιφέρθηκε στο εσωτερικό με τα φώτα να δημιουργούν ένα άκρως εκνευριστικό κλίμα και ίσως λίγο τρομακτικό.

Σιγουρεύοντας πια ότι δεν υπήρχε άτομο εκεί -και ούτε ποτέ μάλλον- ξεκίνησε πάλι, ελπίζοντας αυτή τη φορά να μην τον ενοχλήσει καμία από τις ανόητες παραισθήσεις που δημιουργούσαν τα φώτα. Για καλή του τύχη μόλις έβαλε μπροστά, είδε τα φώτα να σβήνουν οριστικά, πράγμα που σε πρώτη φάση σήμαινε ότι η βλάβη ολοκληρώθηκε και σε δεύτερη ότι ηρέμησε από τη εκνευριστική τους τρεμούλα που του είχε σπάσει τα νεύρα.

Διέσχισε αρκετά χιλιόμετρα μέσα στη πόλη, ώσπου ο δρόμος τον οδήγησε σε έναν απόμερο προάσιό της, όπου βρισκόταν το συνεργείο. Τώρα πια το λεωφορείο ήταν θεοσκότεινο, μιας και δεν υπήρχαν λάμπες ούτε στο δρόμο για να φωτίσουν επαρκώς. Μονάχα τα φώτα πορείας υπήρχαν και αυτά ίσα που έδειχναν το δρόμο μέσα στη νύχτα. Αφουγκράστηκε για λίγο τον εσωτερικό του κόσμο και διαπίστωσε ότι εκείνο το ψήγμα φόβου δεν είχε φύγει, αλλά φώλιασε για τα καλά στο πρόσφορο έδαφος που βρήκε. Μπορεί να δούλευε τη νύχτα για πολλά χρόνια, αλλά αυτό δε σήμαινε ότι αυτή δεν είχε πάντα τον τρόπο της να προκαλέσει ανησυχία.

Ξαφνικά, τα φώτα στο εσωτερικό άναψαν απότομα και είδε τον άνδρα στο καθρέφτη να στέκεται ακριβώς πίσω του, σε απόσταση αναπνοής. Η απότομη τρομάρα τον έκανε να τυναχτεί από το τιμόνι, αφήνοντας το

μακρύ όχημα ανεξέλεγκτο, έρμαιο στους νόμους της φυσικής, που το κλυδώνισαν αλόγιστα, με αποτέλεσμα να καρφωθεί σε ένα τηλεφωνικό στύλο. Ο οδηγός πετάχτηκε στο τζάμι και έπεσε πάλι πίσω, καταλήγοντας στον πάτο των τριών σκαλιών που οδηγούσαν στην έξοδο. Βαθύ σκοτάδι έπεσε ξαφνικά μιας και το λεωφορείο έσβησε και διακόπηκε οποιαδήποτε παροχή φωτός. Σηκώθηκε με δυσκολία και πέρα από τους διάφορους πόνους σε όλο του το σώμα, διαπίστωσε ότι αιμορραγούσε από κάποιο σημείο του κεφαλιού του.

Ωστόσο επικεντρώθηκε στον περίγυρό του και αναζήτησε τον άγνωστο άντρα που του προκάλεσε τη σύγκρουση. Ήταν αληθινός τελικά, αλλά αυτό που τον απασχολούσε ήταν η ζημιά. Δεν είχε τρακάρει ποτέ όλα αυτά τα χρόνια, και να που ήρθε η ώρα. Σηκώθηκε με δυσκολία και είδε πορφυρές σταγόνες να αφήνουν τα στίγματά τους στο δάπεδο. Ανέβηκε τα λιγοστά σκαλιά μέσα από μια έντονη ζάλη που έκανε τα πάντα να γυρίζουν.

Ο άντρας στεκόταν ακριβώς στο ίδιο σημείο. Μπροστά του. Τον κοίταξε μέσα από τη μέθη των χτυπημάτων του να τον παρατηρεί με ένα σαρδόνιο βλέμμα και το κεφάλι του γερμένο στα αριστερά. Τα ρούχα του ήταν παλιά και βρώμικα, παραπέμποντας άμεσα σε κάποιον ζητιάνο. Τα μακριά του μαλλιά έπεφταν λιγδιασμένα, κρύβοντας το μισό του πρόσωπο. Τα χείλη του τρεμόπαιζαν ανάμεσα στη σοβαρότητα και σε ένα μειδίαμα, κρυμμένα πίσω από μερικές τούφες μαλλιών.

Ο οδηγός ακούμπησε με το χέρι του σε ένα κάθισμα για να μείνει όρθιος και κοίταξε το ζητιάνο σύξυλος. Από το βλέμμα του και μόνο κατάλαβε ότι κάτι δε πάει καθόλου καλά. Ότι μάλλον δε θα είχε καλή κατάληξη όλο αυτό... και το διαπίστωσε γρήγορα.

Με μια ακαριαία κίνηση, που ούτε πρόλαβε να δει, ο ζητιάνος όρμησε προς το μέρος του και ένα αναπάντεχα τεράστιο στόμα, στο οποίο μεταμορφώθηκε το άλλοτε μειδίαμα, του άρπαξε το μισό κεφάλι. Δύο σειρές από κοφτερά δόντια, καρφώθηκαν βαθιά μέσα στο κρέας του προσώπου του και έσχισαν με περισσή ευκολία τη σάρκα. Ο αιφνίδιος τρόμος του έκοψε την ανάσα, τόσο που ούτε η παραμικρή φωνή δε πρόλαβε να βγει από τα χείλη του. Το τερατώδες στόμα μάσησε με λαιμαργία, πολτοποιώντας σάρκα και οστό τα οποίο κατάπινε ασταμάτητα. Σάλια, αίμα και πολτός κρέατος χύνονταν στο πάτωμα, όσο ο «πριν λίγο ζητιάνος» έτρωγε δίχως αύριο, φτάνοντας πια μέχρι το λαιμό του οδηγού. Τα μάτια του είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους, διογκωμένα και κοίταζαν όλη τη διαδικασία της ανάλωσης προσεκτικά, σα κτήνος που προσέχει τη λεία του από τα υπόλοιπα αρπακτικά.

Συνέχισε να τον κατασπαράζει μέχρι το στήθος περίπου, όπου ξαφνικά σταμάτησε και το μισοφαγωμένο σώμα έπεσε κάτω, σα σωρός από αποφάγια. Το κεφάλι του άρχισε να παίρνει πάλι την αρχική του μορφή αργά, βγάζοντας παράξενους ήχους. Καθώς ολοκληρώθηκε, κοίταξε τα απομεινάρια και χαμογέλασε, κανονικά αυτή τη φορά. Τα βρώμικά του ρούχα είχαν πασαλειφτεί με αίμα και κομμάτια κρέατος, προκαλώντας κάτι πα-

ραπάνω από έντονες υποψίες, σε οποιονδήποτε και να τον έβλεπε στο δρόμο.

«Ποταποί...» είπε μονάχα με μια απόκοσμη φωνή και περπάτησε προς την πόρτα. Με μια κίνηση του χεριού του, την άνοιξε διάπλατα και, φεύγοντας πια από το διαλυμένο λεωφορείο, χάθηκε μέσα στη νύχτα.

ΑΓΙΑ ΝΥΧΤΑ

Ρέα Καλογερογιάννη

«Βοηθήστε με, σας παρακαλώ!» Μια φωνή στη μέση του πουθενά εκλιπαρούσε για βοήθεια.

Μινεσότα 1972

Μέσα στο σκοτάδι της πόλης η Νίνα επέλεξε να περπατήσει μονάχη. Ήταν ο καυγός που προηγήθηκε με το αγόρι της τον Στιβ. Δεν τον αγαπούσε απλά, τον λάτρευε, μα εκείνος έβρισκε πάτημα σ' αυτή της την αγάπη και την βασάνιζε με την συμπεριφορά του. Ήταν παραμονή Χριστουγέννων και η πόλη έλαμπε. Στολισμένη με εκατομμύρια λαμπάκια, γιορτινή έδειχνε τόσο ζεστή, παρά τα χιόνια που είχαν πέσει τις προηγούμενες ημέρες. Πάνω στο φρέσκο χιόνι λοιπόν, η Νίνα άφηνε τα ίχνη της, μαζί και σκόρπιες σκέψεις για το μέλλον της σχέσης της με εκείνον. Ο δρόμος που είχε επιλέξει να διασχίσει ήταν εκείνος που θα την έβγαζε στο σπίτι της γιαγιάς της στην άκρη της πόλης. Το είχε μελετημένο, αν δεν είχε βγάλει κάποια απόφαση για τη σχέση της με τον Στιβ έως ότου έφθανε εκεί, τότε η μοίρα θα της όριζε εκείνη το μέλλον της. Προχωρούσε δίχως να ακούει και να βλέπει τίποτα γύρω της. Ήταν ντυμένη ζεστά, μα το σώμα της είχε αρχίσει να παγώνει. Έτσι στα ξαφνικά μια νιφάδα χιονιού προσγειώθηκε πάνω στο πρόσωπό της και τότε εκείνη σταμάτησε να περπατά και ύψωσε το βλέμμα της προς τον ουρανό. Είχε αρχίσει να χιονίζει. *«Τι έκπληξη,»* σκέφτηκε. Κοίταξε το ρολόι της, ήταν περασμένες επτά. Μια ώρα και δέκα λεπτά από εκείνο τον καυγά, σκέφτηκε. Συνέχισε με τον ίδιο ρυθμό. Η εκκλησία του Άγιου Πέτρου στα αριστερά της φανέρωνε πως μόλις λίγα μέτρα την χώριζαν από το σπίτι της γιαγιάς της. Ένα παγωμένο δάκρυ κύλισε από τα μάτια της, ρούφηξε την μύτη της και συνέχισε. *«Γιατί φοβάσαι να μου μιλήσεις, ξέρω τα πάντα για τη σχέση σου με τη Τζο...»* *«Τίποτα δε συνέβη με αυτή τη κοπέλα, πόσες φορές θα σου το πω;»* *«Όμως εκείνη μιλάει για σένα σαν να της έχεις δώσει δικαιώματα. Στιβ μ' έχεις πληγώσει πολύ...»*

Ήταν μαζί δυο χρόνια. Από τα δεκαέξι τους τα έφτιαξαν. Εκείνη ψηλή, όμορφη με μαύρα μακριά μαλλιά μέχρι τη μέση, χτενισμένα πάντα μπρο-

στά στο πρόσωπό της καλύπτοντας το σημάδι στο μάγουλό της, που είχε προκύψει από ένα τροχαίο στα επτά της. Αυτό το σημάδι ήταν που είχε λατρέψει σε εκείνη ο Στιβ, ήταν ξεχωριστή για εκείνον, διαφορετική. Η Νίνα όμως αρνούταν να τραβήξει τα μαλλιά της πίσω αποκαλύπτοντας το σημάδι.

«Λοιπόν, για να τελειώνουμε, θα έρθεις μαζί μου στο Χριστουγεννιάτικο πάρτι των γονιών μου;»

«Όχι, θα μείνω στη γιαγιά μου απόψε...»

Ήταν η τελευταία της κουβέντα και έπειτα εκείνος έφυγε, την εγκατέλειψε.

Σήκωσε το κεφάλι της και κοίταξε τη στολισμένη εξώπορτα της γιαγιάς της. Λίγα βήματα, μερικά σκαλοπάτια και θα κούρνιαζε για ώρες στην αγκαλιά της. Έτσι πάντα έκανε, από μικρή, έβρισκε παρηγοριά στην αγκαλιά της. Ανέβηκε τη σκάλα, μα λίγο πριν σηκώσει τη γροθιά της για να χτυπήσει άκουσε πίσω της γέλια. Γύρισε απότομα και κοίταξε. Κανείς. Τρομαγμένη άρχισε να χτυπάει την πόρτα μα κανείς δεν απάντησε. Το σώμα της πια ήταν μουδιασμένο από το κρύο και το κεφάλι της άρχισε να πονά. Σήκωσε τη παλάμη της και άρχισε να τρίβει απαλά το σημείο που πονούσε. Ήταν μουσκεμένη μέχρι το κόκκαλο. Το χιόνι έπεφτε πυκνό και παρόλο που το κρύο ήταν αφόρητο το χιόνι πάνω της είχε αρχίσει να λιώνει. Άρχισε να χτυπάει την πόρτα δυνατά, δε θα μπορούσε η γιαγιά της να λείπει από το σπίτι ένα τέτοιο βράδυ. Ανησύχησε, φοβήθηκε μήπως είχε πάθει κάτι κακό. Έσκυψε στη πρώτη γλάστρα δεξιά της, την σήκωσε, όπως πάντα εκεί βρισκόταν ένα δεύτερο κλειδί του σπιτιού. Το άρπαξε με μανία και ξεκλείδωσε. Η γιαγιά της ήταν εκεί, δίπλα στο τζάκι που έκαιγε ζωηρά.

«Μα γιαγιά, γιατί δεν ακούς που χτυπάω;» της φώναξε, όμως εκείνη έδειχνε απορροφημένη στις σκέψεις της.

«Γιαγιά!» Τίποτα, καμιά απάντηση. Η Νίνα έπεσε στα γόνατα και την αγκάλιασε. Άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

«Δε θα με αγκαλιάσεις και εσύ; Σ' έχω ανάγκη απόψε...» της είπε και συνέχισε να κλαίει δυνατά.

Ξαφνικά η γιαγιά της σηκώθηκε. Άναψε τα κεριά πάνω από το τζάκι και έσβησε τα φώτα. Κοίταξε έξω από το παράθυρο. Έκλεισε τις κουρτίνες ξανά και κατευθύνθηκε προς το μέρος της Νίνας στη βιβλιοθήκη. Η Νίνα δείχνοντας ξαφνιασμένη για την αδιαφορία της έμεινε στο πάτωμα καρφωμένη περιμένοντας κάποια αντίδραση από εκείνη. Η γιαγιά άνοιξε ένα βιβλίο που έμοιαζε με εγκυκλοπαίδεια. Το ξεφύλλισε για λίγο μέχρι που έφθασε στη σελίδα που έψαχνε. Πήρε ένα από τα κεριά και έβγαλε τα γυαλιά της. Κάθισε στον καναπέ που έβλεπε απέναντί του το τζάκι και ακούμπησε στο στρογγυλό τραπέζι του σαλονιού το κερί. Η Νίνα την κοιτούσε από το ίδιο σημείο που έμοιαζε να είναι καρφωμένη. Η γιαγιά άρχισε να ψιθυρίζει κάτι που έμοιαζε με ύμνος. Η Νίνα δεν μπορούσε να ακούσει καθαρά. Τα κούτσουρα στο τζάκι κάλυπταν τον ήχο της φωνής της. Αποφάσισε να εγκαταλείψει γενναία την θέση της και να πλησιάσει την γιαγιά

της. Κάθισε δίπλα της. Εκείνη δεν ταραχτήκε με την παρουσία της, έδειχνε τόσο αφοσιωμένη σ' αυτό που έκανε. Οι ψίθυροι παρέμεναν ψίθυροι και η Νίνα αδυνατούσε πλήρως να ακούσει τα λόγια της γιαγιάς της. Σήκωσε ασυναίσθητα το χέρι της και το ακούμπησε πάνω στο δικό της. Η γιαγιά φάνηκε να ταραχτήκε. Επιτέλους την πρόσεξε, τα χείλη της σχημάτισαν ένα πελώριο χαμόγελο μα αμέσως μετά το διαδέχτηκε η λύπη ξανά. Αυτή τη φορά η λύπη ήταν μεγάλη, μαζί και μια ιδέα νοσταλγίας που ακόμη η Νίνα δεν καταλάβαινε. Ήξερε από μικρή πως η γιαγιά της είχε ιδιαίτερες ικανότητες ώστε να αντιλαμβάνεται υπάρξεις χαμένες στο δικό μας κόσμο, που ανήκαν όμως αλλού. Υπάρξεις που είτε περιπλανιόντουσαν στο δικό μας τον κόσμο τέτοιες ημέρες γιορτινές για να δώσουν λίγο χαρά σε ανθρώπους που αγάπησαν δείχνοντάς τους σημάδια, είτε πλανιόντουσαν ανάμεσα στους ζωντανούς ψάχνοντας για γαλήνη, είτε γιατί δεν έπαψαν ποτέ να ζηλεύουν τους ζωντανούς για το δώρο που ακόμη απολάμβαναν, την ζωή.

«Έλα κοντά μου, άσε για λίγο την ψυχή της να αγγίξει την αγάπη μου...»

Ω... Άγγελος είσαι ή δαίμονας; Δε ξέρω... Όποιος κι αν είσαι άσε κοντά μου την αύρα της και θα σε ανταμείψω για αυτό...»

Η Νίνα άρχισε να ακούει καθαρά τα λόγια της γιαγιάς της. Ήταν μια επίκληση προς ένα πνεύμα, δεν ήξερε καν πώς λέγονταν αυτά, πνεύματα, φαντάσματα, τρομακτικές υπάρξεις....

Της έσφιξε το χέρι ξανά και εκείνη έδειχνε να το ένιωσε και συνάμα από τα χείλη της ένα μικρό χαμόγελο ξέφυγε. Η γιαγιά της επιτέλους έδειχνε να της δίνει σημασία και να μην την αγνοεί πια.

«Γιαγιάκα μου καλή, να ξέρεις πόσα έχω να σου πω απόψε...» της είπε σφίγοντάς της ακόμη περισσότερο το χέρι. Εκείνη ανταπέδωσε.

«Απόψε χώρισα με τον Στιβ,» συνέχισε.

«Είναι ένα μεγάλο κάθαρμα. Μου ζήτησε να τον ακολουθήσω ξανά σ' εκείνο το σπίτι...»

Πέρασα κι απόψε τα ίδια, ένα μικρό κορίτσι ακόμα ξεγέλασα και αιτία πάλι ήταν αυτός!» Έβγαλε από μέσα της απίστευτη οργή.

«Δε ξέρω γιατί τον αγάπησα τόσο, δεν ξέρω ειλικρινά, θα ήθελα σαν τρελή να σου πω την αλήθεια από καιρό, όμως ντρεπόμουν πολύ. Απόψε αφού τελείωσε με τις αρρωστημένες του ορέξεις, μας πέταξε και τις δυο έξω γυμνές. Το κοριτσάκι δεν άντεξε, το ήξερε εκείνος από την αρχή πως δε θα άντεχε τον πόνο και τις πληγές. Η μικρή Τζο πέθανε στα χέρια μου. Όταν προσπάθησα να τη ζεστάνω εκείνη με κοίταξε στα μάτια δίχως θυμό, δίχως κακία. Το βλέμμα της ήταν σα να ήθελε μόνο να μάθει το γιατί, ανάθεμα αν γνώριζε τι ήταν αυτό που της συνέβη. Τότε και εγώ για πρώτη φορά έπειτα από τόσο καιρό αποφάσισα να αλλάξω. Ήταν η πρώτη μου φορά που δε φοβήθηκα. Κράτησα αγκαλιά τη μικρή και έτσι γυμνή και παγωμένη την έσυρα μέχρι το σπίτι ξανά. Εκείνος μου άνοιξε. Περίμενε να είμαι μόνη. Όταν είδε την μικρή νεκρή στα χέρια μου την άρπαξε από τα μαλλιά δίχως κουβέντα και την πέταξε σαν σκουπίδι στο υπόγειο. Προσπάθησα να τον σταματήσω μα εκείνος με χαστούκισε δυνατά. Όταν πια συνήλθα, εκείνος καθόταν στο τζάκι μπροστά καπνίζοντας. Δίχως να

με αντιληφθεί κρύφτηκα πίσω από την πολυθρόνα του και μόλις εκείνος έκλεισε τα μάτια του εγώ τον κάρφωσα στον ώμο με ένα μαχαίρι. Τινάχτηκε σαν μανιασμένος ταύρος και μ' έπιασε από τα μαλλιά, όπως εκείνη. Με έσυρε μέχρι την κουζίνα. Προσπάθησα να του ξεφύγω μα τότε εκείνος με χτύπησε με κάτι βαρύ στο κεφάλι, να ακριβώς εδώ γιαγιά...» Σήκωσε το χέρι της γιαγιάς της και το ακούμπησε στο κεφάλι της. Ήταν υγρό, το χιόνι ακόμη έλιωνε πάνω της. Κατέβασε το χέρι της μαζί και της γιαγιάς της και τότε το φως του κεριού φανέρωσε την αλήθεια. Δεν ήταν λιωμένο χιόνι, ήταν αίμα αυτό που έτρεχε από το κεφάλι της. Η γιαγιά ακόμη έδειχνε να μην αντιδρά, ούτε ένα σημάδι πως την άκουγε τόση ώρα, μόνο τα μάτια της έδειχναν υγρά.

«Γιαγιά μου, έπειτα από αυτό, δε θυμάμαι πολλά. Μίλησέ μου σε παρακαλώ πες μου κάτι να σε νιώσω...» Εκείνη άρχισε να ψιθυρίζει ξανά και τότε ένα περίεργο αεράκι φύσηξε και έσβησε τη φλόγα του κεριού. Οι ψίθυροι έγιναν φωνές και εκείνες με τη σειρά τους κραυγές και ένας απίστευτος σαματάς μέσα στο σπίτι. Η Νίνα κρύφτηκε κάτω από τον καναπέ και έκλεισε τα μάτια. Άκουγε περίεργα πράγματα και μαζί με τα λόγια της γιαγιάς της άκουγε τα λόγια ενός άνδρα.

Άρχισε να προσεύχεται δυνατά, όσο πιο δυνατά μπορούσε, στόχος της ήταν να καλύψει τις φωνές εκείνου του άνδρα. Όταν πια άνοιξε τα μάτια της αντίκρισε ένα σκοτάδι. Ένωθε τόσο παγωμένη και υγρή. Ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα. Προσπάθησε να σηκωθεί μα μάταια, ήταν τόσο πολύ στριμωγμένη. Τα ρουθούνια της δυσκολεύονταν να πάρουν ανάσες και μια μυρωδιά σαν το μουσκεμένο χώμα της θύμιζε τα παιδικά της χρόνια την Άνοιξη, στον κήπο της γιαγιάς της. Άρχισε να κουνάει τα χέρια και τα πόδια της και με την γροθιά της χτύπησε το κάτω μέρος που ήταν ξαπλωμένο το σώμα της. Ντουκ-ντουκ... Ήταν ξύλο...

«Θεέ μου,» ψιθύρισε. Ήταν θαμμένη κάτω από τη γη!

Άρχισε να την περιβάλλει το άγχος και η απόγνωση και οι ανάσες της άρχισαν να βγαίνουν από τα σπλάχνα της βαριές και κοφτές, το ίδιο με πριν, μετρημένες... Και τότε σκέφτηκε τον Στιβ. Εκείνος ήταν η αιτία που βρίσκονταν εκεί, εκείνος την είχε θάψει ζωντανή πιστεύοντας πως πέθανε! Ο κρύος ιδρώτας άρχισε να την λούζει, ενώ το ξεραμένο αίμα είχε κολλήσει το ένα της βλέφαρο. Με τις περιορισμένες κινήσεις της προσπάθησε να απελευθερωθεί, μα ήταν μάταιο. Όσο ακατόρθωτο όνειρο και αν έμοιαζε η σωτηρία της, άλλο τόσο δεν έλεγε να αποδεχτεί την ιδέα του θανάτου της. Τότε ήταν που άκουσε από μακριά να ψάλλουν παιδιά την «Άγια Νύχτα» και οι ελπίδες της άρχισαν πάλι να ζωντανεύουν.

«Σας παρακαλώ βοηθήστε με!» Φώναζε όσο πιο δυνατά μπορούσε. Μόλις ο γλυκός ήχος των παιδιών σταμάτησε να ακούγεται, τότε ήταν που άρχισαν να κυλούν ζεστά δάκρυα από τα μάτια της. Μια απόλυτη ησυχία που θύμιζε θάνατο και οι λιγοστές πλέον ανάσες της ήταν σημάδι πως θα ακολουθούσε ο θάνατός της. Είχε πλέον παραδοθεί στη μοίρα της.

«Να την! Σας το είπα πως είναι εδώ. Αν δε προλάβουμε και έχασα την εγγονή μου θα σας καταραστώ ανόητοι!»

Άνοιξε τα μάτια της και αντίκρισε μπροστά της τη γιαγιά της. Δεν άντεξε περισσότερο από λίγα δευτερόλεπτα, πρόλαβε όμως να την ρωτήσει.

«Πως με βρήκατε;»

«Εσύ μου έδειξες τον δρόμο καλή μου,» απάντησε η γιαγιά της ψιθυρίζοντας στο αφτί της...

ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Αλέξανδρος Κώτσης

«Υπάρχουν πλάσματα εκεί έξω, πλάσματα που δε μπορείς ούτε να φανταστείς,» του είπαν από τις πρώτες του μέρες στη σχολή.

Δεν τους πίστεψε. Καψώνια κάνανε σε όλους. Δε θα ήταν ο πρώτος, ούτε ο τελευταίος. *«Πλάσματα και μαλακίες.»*

Το χειρότερο πλάσμα, συνήθιζε να λέει στον εαυτό του βαθυστόχαστα, αμπελοφιλοσοφώντας στο γραφείο του, είναι ο άνθρωπος. Τόσα και τόσα χρόνια μετά, και ό,τι και να του έχει πετάξει ο Θεός, άντεξε.

Χθες την είδε να σπάει τη κλείδα ενός άμοιρου νεαρού με τα δόντια της. Με τα δόντια της, φίλε μου!

Και έκτοτε ας πούμε πως δεν ήταν τόσο σίγουρος.

Την είχε καταδιώξει -πόσο ηλίθιος ένιωθε αυτή τη στιγμή- στη βροχή, και μετά έψαχνε ίχνη της πυρετωδώς. Στη δουλειά όλοι τον απέφευγαν και άλλαζαν δρόμο μόλις τους ρώταγε γι' αυτό. *«Ξέρουν,»* έλεγε μέσα του, *«ξέρουν και το κρύβουν.»* Μόνο ο Αστυνόμος τον είχε πιστέψει. Τον βοήθησε να τη βρει. Και τώρα...

Το ρημάδι το αμάξι δεν έλεγε να πάρει μπροστά με τίποτα. Τώρα. Τώρα βρήκε; Κι ο Αστυνόμος; Λες να τον βρήκε αυτή πιο νωρίς; Κι αν πέθανε εξαιτίας του; *«Πόσο μαλάκας ήσουν ρε φίλε,»* μουρμούριζε τρέμοντας καθώς ο θόρυβος νυχιών να γδέρνουν το αυτοκίνητο πλησίαζε όλο και πιο κοντά. Πολλών νυχιών.

Γιατί δεν ήταν μόνη της. Κι αυτός, παρά το ζήλο του και τον ενθουσιασμό του και την πείρα του και ό,τι είχε να καυχιέται από τη στιγμή που πάτησε το πόδι του στο τμήμα, ήταν μόνος του. Και δεν ήταν παρά άλλο ένα γεύμα.

Θα πέθαινε εδώ.

***

«Αρχιφύλακας Μαυρόπουλος Στυλιανός, κύριε!» είχε παρουσιαστεί στον Αστυνόμο. *«Θα βάλω τα δυνατά μου να σας βοηθήσω με τις υποθέσεις σας,»* του είχε πει κι αυτός είχε γελάσει πικρά. *«Κάθισε Στέλιο... ας βγάλουμε τις επισημότητες από τη μέση. Η ευγένεια είναι προσόν, αλλά οι τύποι εμπόδιο.»* Ο ίδιος τον είχε κοιτάξει με θαυμασμό, θυμόταν. Αστυνόμος Βίκτωρ Συ-

νοδινός, μεγαλύτερος αριθμός προσαγωγών στο τμήμα, κι ήταν εδώ μόλις δύο μήνες. Φήμες λέγαν ότι γλίτωσε κι από απόπειρα δολοφονίας... ο άντρας ήταν ήρωας στα μάτια του. Άμεμπτος στο καθήκον του, και πάντα στο γραφείο μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες, ξενυχτώντας πάνω από αναφορές, στοιχεία και άλυτες υποθέσεις. Υπόδειγμα αστυνομικού. Τον κουβαλούσε μαζί σε κάθε σκηνή εγκλήματος που πήγαινε και σύντομα του έδειξε πόσο πραγματικά επικίνδυνη ήταν η πόλη τους· δολοφονίες, εξαφανίσεις, ακρωτηριασμοί, σχεδόν επί καθημερινής βάσεως. Ήταν μεγάλη πόλη, σίγουρα, οπότε και η διαφθορά ήταν λογικό να έφτανε μακριά... αλλά μαζί του όλα ήταν πιο λογικά, όλα φαίνονταν να είχαν μια εξήγηση. Οι δράστες δε συλλαμβάνονταν πάντα, αλλά είχε αυτό το προαίσθημα ότι όλα θα έρχονταν στο φως αν τα πρόσεχε κι ο Αστυνομός.

Υπήρχε μόνο ένα πράγμα που απέφευγε όσο γινόταν περισσότερο· τους νυχτερινούς περιπάτους μέσα στην πόλη. Ο Συνοδινός δεν είχε τέτοια προβλήματα, αυτός ήταν άφοβος, ήταν αμείλικτος στις αναζητήσεις του. Ο Στέλιος, από την άλλη, ήταν πολύ πιο φυσιολογικός άνθρωπος. Και σε κάθε φυσιολογικό άνθρωπο θα προκαλούσαν ανατριχίλα οι αδιάκοποι ψίθυροι που φαίνονταν να τον περιβάλλουν κάθε που πέρναγε από τα αποπνικτικά στενά της πόλης. Άντρες; Γυναίκες; Παιδιά ακόμα; Ο θόρυβος ήταν αδιόρατος αλλά μόλις τον πρόσεχες, ήταν σαν να ερχόταν από παντού. Σαν να ήσουν κατηγορούμενος σε ένα σκοτεινό, αιμοσταγές συμβούλιο...

Υπήρχαν και στιγμές που έτυχε να δει, πέρα από το να ακούσει. Σκιές, λιπόσαρκες μορφές, να εξαφανίζονται στα στενά και να κρύβονται από το φως του φακού του. Οι συνάδελφοί του γέλασαν, και τον κορόιδευαν λέγοντας του πως φοβόταν το σκοτάδι... κι αυτό τον καθησύχασε, για λίγο. Ο Αστυνομός, ωστόσο, δεν απέρριψε τίποτα από όσα του είπε. «Είναι όντως εκεί. Παρακολουθούν. Σε κρίνουν, κι εσένα, κι εμένα, κι όλους μας. Μας ζυγιάζουν.» Όταν τον ρώτησε τι είναι και ποιοι είναι, ο Συνοδινός αποκρίθηκε απλά, «*Τέρατα. Μόνο τέρατα υπάρχουν στη νύχτα.*»

Ίσως η λέξη τέρατα τον φόβισε περισσότερο γιατί βγήκε από τα χείλη του Αστυνομού. Ίσως η κούραση άρχισε να τον καταβάλλει. Το μόνο σίγουρο ήταν πως, για όποιο λόγο κι αν γινόταν, μπορούσε να πει με βεβαιότητα πλέον πως οι ψίθυροι τον ακολουθούσαν. Τους άκουγε ακόμα και αφού έκλεινε τους σύρτες στο μικρό, μίζερο και σκοτεινό σπίτι του. Η σύζυγός του, πριν απλά κουρασμένη με το γεγονός ότι γυρνούσε σπάνια σπίτι λόγω του όγκου δουλειάς, άρχισε να τον αποφεύγει συστηματικά. Και μια βροχερή μέρα, θυμόταν, φοβισμένη κι η ίδια πως έχει χάσει το μυαλό του, τού είπε πως δεν άντεχε άλλο και πως θα πήγαινε να μείνει σε ένα φίλο της μέχρι να ηρεμήσουν τα πράγματα.

Την ακολούθησε για να της μιλήσει, να της αλλάξει γνώμη, να... κι ο ίδιος δεν ήξερε γιατί. Την είδε στην αγκαλιά του "φίλου" της και κάτι ράγισε μέσα του. Καθώς επέστρεφε στο σπίτι του, οι ψίθυροι ήταν εκεί, πάντα παρόντες, τον έκριναν, τον κορόιδευαν... Παρακολούθησε, σαν τρίτος,

τον εαυτό του να σπάει. Να τραβά το όπλο και να πυροβολεί παντού τριγύρω, φωνάζοντας «Βγείτε έξω ρε δειλοί! Ποιοι είστε εσείς για να κρίνετε; Τι θέλετε από τη ζωή μου;» Τραβούσε τη σκανδάλη ξανά και ξανά, για πολύ παραπάνω χρόνο αφότου τελείωσαν οι σφαίρες του. Τον είχαν συλλάβει, θυμόταν, λίγο πριν καταρρεύσει. Τον είχαν ανακρίνει κι ο Αστυνόμος είχε φροντίσει να είναι διακριτικοί και να μη χάσει τα γαλόνια του. Εργασιακό στρες, είχαν αποφανθεί, και του έδωσαν δύο βδομάδες άδεια. Όταν γύρισε, διόλου πιο ξεκούραστος, στο τμήμα, του ανέθεσαν άλλη δουλειά, στα κρατητήρια. Ήταν υποβιβασμός καθηκόντων, το ήξερε καλά, μα δεν είχε σκοπό να διαμαρτυρηθεί. Ήταν άλλωστε χάρη στο Συνοδικό που βρισκόταν ακόμα εκεί.

Ακόμα κι εκεί όμως άρχισαν όλα να πηγαίνουν στραβά. Κρατούμενοι χάνονταν χωρίς ίχνος, φυλακισμένοι εξαφανίζονταν χωρίς κανένα χαρτί να αναφέρει τη μεταφορά ή τη δραπέτευσή τους. Βρισκόταν εκτεθειμένος στην υπηρεσία ανεπανόρθωτα, ξανά και ξανά, και μόνο ο Αστυνόμος έπαιρνε το μέρος του, γιατί ακόμα πίστευε σε 'κείνον... και οι ψίθυροι τον περικύκλωναν πλέον και στη δουλειά, στοίχειωναν και τη μέρα του. Μόνο που αυτοί ήταν διαφορετικοί. Είχαν και πρόσωπα, γνωστά, συνεργατών και κάποτε φίλων και πονούσαν πολύ περισσότερο.

Μέχρι που μια μέρα, έχοντας επιστρέψει λίγο πιο νωρίς στο τμήμα από ότι συνήθως, είδε ένα κρατούμενο να τρέχει μακριά με μεγάλη ταχύτητα. Παρατώντας τα πράγματά του, τον κυνήγησε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Τι διάολο είχε συμβεί; Πώς είχε ξεφύγει κι άλλος; Τι θα έκανε αν δεν τον έπιανε; Σκέψεις πλημμύριζαν το μυαλό του καθώς έβαζε όλη του τη δύναμη στο να τον φτάσει. Έβρεχε και πάλι... Για μια στιγμή τον έχασε μέσα στα στενά, μα σύντομα τον πρόλαβε. Είχε σταματήσει και ο Στέλιος άργησε να καταλάβει γιατί. Τον πλησίασε βιαστικά, μα κοκάλωσε μόλις είδε τα κατακόκκινα μάτια της να τον κοιτούν κατάματα. Είχε δαγκώσει τον άντρα στο σβέρκο και ήταν για λίγο κι οι δύο τους ακίνητοι. Το σώμα του Στέλιου είχε παγώσει... όσο κι αν ήθελε να κάνει κάποια κίνηση, οποιαδήποτε, να φύγει, να τραβήξει το όπλο του, δε μπορούσε.

Και ξαφνικά συνειδητοποίησε τους ψίθυρους παντού γύρω του.

Αμέσως μετά, με ένα εκκωφαντικό θόρυβο, τα σαγόνια της έκλεισαν και εκείνος είδε με φρίκη να ξηλώνεται το μισό σώμα του κρατούμενου, από το στήθος ως το σβέρκο, με τα δόντια της να σπάνε τα κόκαλά του ανατριχιαστικά δυνατά. Αίμα την έλουσε κι εκείνος ούρλιαξε, ούρλιαξε με όλη την ανάσα στα πνευμόνια του, ούρλιαξε μέχρι που πόνεσε. Κι εκείνη έτρεξε και χάθηκε στη βροχή και το σκοτάδι. Για λίγο την κυνήγησε σαν μανιακός, πυροβολώντας στο τίποτα...

Δεν τον κατηγορήσε κανείς. Η απόδραση κι ο λόγος της δεν αναφέρθηκαν καν μπροστά στη φρικαλεότητα της δολοφονίας του άντρα. Ο Αστυνόμος τον μάζεψε, του φόρεσε την καπαρντίνα του για να ζεσταθεί και του υποσχέθηκε ότι θα βρουν μαζί κάποια άκρη. Το πτώμα, άκουσε αργότερα, χάθηκε σχεδόν μέσα από τα χέρια των αντρών της Αστυνομίας με ιδιαίτερα μυστηριώδη τρόπο...

Οι έρευνές τους πήραν καιρό και κόπο και αποκάλυψαν πως κάποιои είχαν δει τη γυναίκα-πλάσμα, κάπως πληγωμένη, να αποσύρεται σε ένα διαμέρισμα στο κέντρο της πόλης. Όταν ο Συνοδινός τού είπε τα νέα, ένωσε μια μικρή περηφάνια· την είχε τραυματίσει. Και θα την έβρισκε. Θα της έδειχνε αυτός. Θα της έκλεινε μια και καλή το στόμα, ώστε να μη ψιθυρίζει πια...

Άφησε ένα μήνυμα για τον Αστυνόμο στην ειρωνική γραμματέα του, πήρε το παλτό του, μπήκε στο αμάξι του κι έβαλε μπρος για το ραντεβού του με τη μοίρα...

***

Οι σφαίρες του είχαν τελειώσει άσκοπα, το όπλο δεν της έκανε ποτέ τίποτα... Στα δευτερόλεπτα που ήταν ακόμα μέσα στο αμάξι, το σκέφτηκε κι αυτό. Δεν ήταν ποτέ πληγωμένη, όλο αυτό ήταν παγίδα...

Έπειτα το χέρι της έσπασε το τζάμι και τον γράπωσε σαν λαβίδα, τον τράβηξε μέσα από τα θραύσματα και τον πέταξε στο δρόμο. Αιμόφυρτος, πανικόβλητος, την είδε να στέκει μπροστά του. Γύρω του κι άλλες φιγούρες σαν αυτή, λιπόσαρκα, με τα κόκαλά τους να διαγράφονται κάτω από την ασθενική, σαπισμένη σάρκα τους. Το σαγόνι της, ανοιγμένο σε αφύσικα μεγέθη, του θύμιζε για λίγο ένα δολοφονικό φίδι. Δε θα τον κατάπινε ολόκληρο, αλλά σίγουρα δε θα πέθαινε από το δηλητήριο...Οι άλλοι τον άρπαξαν και τον κράτησαν με αφύσικη δύναμη στο έδαφος ενώ αυτός, σε κατάσταση υστερίας, χτυπιόταν σα ζωντανό πριν τη σφαγή. Ούρλιαξε με όλη του τη δύναμη όταν η πρώτη δαγκωνιά του στέρησε το μισό του μπούτι. Σύντομα άρχισαν να τρώνε κι οι άλλοι, κάθε δαγκωνιά κι ένας θάνατος πιο οδυνηρός από οτιδήποτε είχε νιώσει ως τώρα...

Ο αβάσταχτος πόνος σταμάτησε προσωρινά, σα να πάγωσε ο χρόνος, όταν είδε μια φιγούρα να πλησιάζει. Περαστικός; Όχι, ο Αστυνόμος! Προσπάθησε να του φωνάξει, να τον προειδοποιήσει να φύγει, μα ένα πλάσμα ήταν ήδη δίπλα του, ψηλότερο από τα άλλα. Κι άνοιξε το στόμα του... και του μίλησε σαν να τον ξέρει.

«Έξι κρατούμενοι κι ένας μπάτσος... Φαίνεται να τις θες πολύ αυτές τις πληροφορίες...»

«Μίλα γρήγορα.», άκουσε τον Συνοδινό να λέει, και με φρίκη τον είδε να χαμογελά ψυχρά προς το μέρος του «Αυτός είναι απλά ένα δώρο. Οι επόμενοι θα είναι σε μια βδομάδα, ως συνήθως...»

ΚΤΕΡΙΣΜΑΤΑ

Γιώργος Λαγκώνας

Στο τέλος του δρόμου, εκεί που στενεύει και εκφυλίζεται σε ένα βρώμικο, γκρίζο πέραςμα, πριν ξεχυθεί με ανακούφιση στην πλατεία. Δίπλα του, η παλιά εκκλησιά ρίχνει βαριές σκιές και αφορίζει έναν ξεχωριστό, τελείως διαφορετικό χώρο. Ένα μικρό, αλλιώτικο κομμάτι πραγματικότητας, που μεσολαβεί ανάμεσα στο υγιές κολόβωμα της πόλης και στην πολυκοσμία της πλατείας. Εκεί, ανάμεσα σε λούκια και σε κάδους σκουπιδιών, πίσω από λυγισμένες κολώνες και βανδαλισμένες πινακίδες, οι σκιές πυκνώνουν και σκιρτούν σε αλλοπρόσαλλους χορούς. Η πηγή τους, που τρέμει να βγει στο προσκήνιο, είναι μια παράξενη, ξεχωριστή ανθρώπινη πανίδα.

Οι λίγοι άστεγοι ζαρώννουν και κρύβονται ολοένα και περισσότερο σε εσοχές και βαθουλώματα. Το μόνο που ξεχωρίζει πάνω τους, είναι τα κουρέλια και η μυρωδιά της πολυκαιρισμένης ανθρωπιάς τους. Χρησιμοποιούν για στρωσίδια λερωμένες κουβέρτες και ξεκοιλιασμένα χαρτόκουτα. Αυτοί οι παρακατιανοί και απεχθείς ζητιάνοι, στον μικρό, επικίνδυνο τόπο κάτω από την σκιά της εκκλησιάς, δεν ζητούν ποτέ χρήματα. Ο διαβάτης προσπερνάει βιαστικός και ανήσυχος αυτά τα τελευταία μέτρα του δρόμου, υποθέτοντας ότι είναι υπερβολικά παραιτημένοι στη μοίρα τους για να προβούν ακόμα και σε αυτήν την ελάχιστη δραστηριότητα. Ότι ίσως η κακουχία και οι αρρώστιες τους γονατίζουν και τους κάνουν να στριμώχνονται ολοένα και περισσότερο στις αθέατες γωνιές του ζοφερού σκηνικού και σε λαγούμια σκαμμένα ανάμεσα στα σκουπίδια τους.

Αφήνοντας πίσω του τον χώρο, ο περαστικός εγκαταλείπει ανακουφισμένος τις δυσάρεστες αυτές σκέψεις και ο λογισμός του αλλάζει θεματική και συναισθηματικό τόνο. Ξαναθυμάται εκείνα που τον απασχολούν καθημερινά, πράγματα τρέχοντα και σύγχρονα με την πολυκοσμία και τη ζωντάνια της πλατείας.

Η μικρή εκκλησία είναι παλιά. Κανείς πλέον δεν θυμάται ποιου αγίου τη μνήμη τιμάει. Είναι φτιαγμένη από χοντρούς πλίνθους, με γωνιές που τις λείανε ο χρόνος. Το χρώμα της χάνεται κάτω από μια κρούστα σκόνης και καυσαερίου. Η πόρτα της είναι κλειστή, σφραγισμένη από συσσωματώ-

ματα σκουριάς και πετρωμένης λάσπης. Κρατά το εσωτερικό της απρόσιτο και απαγορευμένο στο κοινό. Φως κεριού δεν θα δεις να ξεχωρίζει μέσα από τα θαμπωμένα με μαύρο χρώμα τζάμια της. Παπάς δεν τη λειτουργεί. Όμως, κάθε πρωινό, η Μοναξιά και η Στεναχώρια φορούν μαύρα φτερά, παίρνουν δαιμονικές μορφές και πετάνε αθέατες πάνω από τα καπνισμένα κεραμίδια της, εποπτεύοντας τον χώρο. Το τέλος του δρόμου, εκεί που στενεύει και εκφυλίζεται σε ένα βρώμικο, γκρίζο πέραςμα, πριν ξεχυθεί με ανακούφιση στην πλατεία. Βαστούν αιθέρια πέπλα, σκιώδη και δυσοίωνα. Επιτηρούν με θλιμμένη επιμέλεια την επικράτειά τους και την κρατάνε ντυμένη σε μόνιμο ημίφως, που ξέρει μονάχα να πυκνώνει. Οι ζητιάνοι ξεπροβάλλουν μέσα απ' τις σκιές. Σαν μοιραία έντομα σέρνονται και παραμονεύουν στον ιστό που έχει πλέξει γύρω της η χήρα εκκλησιά. Πολλές μαρτυρίες της ζωής τους δεν θα βρεις. Ο πιο παρατηρητικοί περαστικοί σκιάζονται από νευρικές κινήσεις, κρυμμένες στις ρυπαρές λεπτομέρειες του σκηνικού. Αργοσαλέματα και νωχελικά στροβιλίσματα, κάτω από δυσοίωνα σκεπάσματα. Όμως, οι περισσότεροι διαβάτες, θα προσέξουν σημάδια που μονάχα έμμεσα δηλώνουν το αυθύπαρκτο της απρόσμενης ζωής σε αυτό το ξοφλημένο μέρος. Ένα παραπεταμένο, ρημαγμένο παπούτσι, ορφανό από το ταίρι του. Ένα τσαλακωμένο ρούχο, ένα απροσδιόριστο κομμάτι ύφασμα. Μια πιπίλα από σκισμένο λάστιχο. Οι λερωμένες γάζες τους.

Οι ζητιάνοι τυλίγονται με γάζες κάτω απ' τα κουρέλια τους. Ντύνουν πληγές, οιδηματώδη μέλη, σαρκώδη τερατώματα. Καλύπτουν παραμορφωμένα χαρακτηριστικά. Κουτσαίνουν και μπουσουλάνε μέσα στα σκουπίδια, περιχαρακωμένοι σε σκοτεινές εσοχές. Οι γάζες ποτίζουν στο πύον και στο εξίδρωμα, παίρνουν ένα χρώμα ροδαλό που κιτρινίζει. Ξυλιάζουν μυρίζοντας γλυκερά, κολλάνε σε κακοφορμισμένες πληγές και αποστήματα.

Καθώς νυχτώνει οι ζητιάνοι αναθαρρούν, προβάλλουν από τις κρυψώνες τους λίγο πιο πολύ, γίνονται μάτια που γυαλίζουν στο σκοτάδι. Η καμπάνα της εκκλησιάς ηχεί βουβά σημαίνοντας μεσάνυχτα, αλλά μόνο το ποίμνιό της μπορεί να την ακούσει. Αυτές τις παράξενες ώρες, ο τόπος που ανασαίνει τη σοφή σκιά αδιόρατα αλλάζει. Η δυσφορία, ο φόβος και το σφίξιμο στην καρδιά, όλα όσα βυζαίνουν από τις ζωές των κανονικών ανθρώπων και τα ξερνούν στην ασφαλτο και στα πεζοδρόμια που κολλάνε, χρωματίζονται από μια αίσθηση ανυπομονησίας. Οι πιστοί μαζεύονται παραπατώντας στο σκοτάδι, ξεδιπλώνονται με πόνο απ' τις κρυψώνες της ημέρας, σαρώνουν ευλαβικά τη νύχτα. Μέσα από μυστικές και απαγορευμένες εισόδους, διασχίζοντας κατακόμβες και χωμάτινα υπόγεια, συρρέουν στην εκκλησιά και κάνουν την προσευχή τους.

Ο Θεός των ζητιάνων ζει μέσα της. Αιωρείται κρεμασμένος ανάποδα στο σκοτάδι, μια σεπτή μορφή που αργοσαλεύει. Ένα ανθρωπομορφικό κουκούλι φιμωμένο και δεμένο, τυλιγμένο σε γάζες. Στο εσωτερικό τους, κοιτώντας μέσα από τις σχισμές των επιδέσμων, αμέτρητα και παράλογα αεικίνητα μάτια ζυγιάζουν το κοινό. Συστρέφονται σε παράξενες γωνίες,

καλύπτουν κάθε σπιθαμή στο σώμα που σκιρτά. Ιερέας δεν παρίσταται της λειτουργίας. Η πίστη είναι μυστικός και αδιόρατος δεσμός, είναι ευλογημένη κοινοκτημοσύνη.

Ο θεός των κανονικών ανθρώπων παρίσταται και αυτός, παρά τη θέλησή Του. Ξεχάστηκε στην εκκλησιά και αφέθηκε πίσω εκ παραδρομής, όταν αποφάσισαν να την κλειδώσουν για πάντα. Ο θεός των κανονικών ανθρώπων τους έταξε κάποτε την αθανασία και εκείνοι Τον κάρφωσαν στο ξύλο και Τον ενσωμάτωσαν σε αρμούς και σε ντουβάρια, για να μην τους φύγει και αθετήσει την υπόσχεση. Και έτσι παρέμεινε εγκλωβισμένος και μονάχος στο αιωνόβιο κτήριο. Στητός και καρφωμένος στο ξύλο, με μια μόνιμη έκφραση παραπονεμένου μαρτυρίου, γύρισε το κεφάλι Του σε αποστροφή. Ένα πλαστικό είδωλο, με τη μπογιά του να ξεφλουδίζει, σχηματίζοντας σωρούς από ροδαλά λέπια στο σκονισμένο πάτωμα. Βιδωμένος στα σανίδια του σταυρού, με το κεφάλι στραμμένο εκατόν ογδόντα μοίρες προς τα πίσω, φιλά το ξύλο και παρηγοριέται.

Οι άγιοι και οι ακόλουθοί Του δεν κοιτούν ούτε αυτοί το μυστήριο που συντελείται. Οι μπογιατισμένες στους τοίχους ασκητικές μορφές έχουν βανδαλιστεί. Οι βέβηλοι έβγαλαν τα μάτια απ' τις εικόνες, ξύνοντάς τα με κάτι αιχμηρό. Παγωμένοι σε αγκυλωμένες στάσεις, ευλογούν τυφλά στο πουθενά. Οι πιστοί προσεύχονται βουβά. Στην κατάνυξή τους, ξεχνούν τις πληγές και τα παράσιτα που έρπουν στο σώμα τους. Και στην κορύφωση της λειτουργίας πλησιάζουν απ' όλες τις μεριές, κυκλώνοντας τη μορφή που αιωρείται ανάποδα στο σκοτάδι. Τρεμάμενα χέρια τη θωπεύουν, πληγιασμένα χείλη τη φιλούν. Αδειανά στομάχια χορταίνουν την πείνα τους, τρώγοντας το σώμα και πίνοντας το αίμα της. Οι πιστοί, πριν αποχωρήσουν, κόβουν κομμάτια από τις γάζες του Θεού τους και τα κάνουν φυλαχτό, ντύνοντας με αυτά πληγές, οιδηματώδη μέλη και σαρκώδη τερατώματα.

Όταν οι ζητιάνοι αρρωσταίνουν, χώνονται σε ακανόνιστα λαγούμια και παράξενες εσοχές. Όπως σέρνονται, τρίβονται σε τοίχους και σοβάδες και γίνονται ένα με αυτούς. Τα κορμιά τους σταδιακά υιοθετούν κάτι απ' την υφή και την ουσία των ερειπίων. Και όσο η ζωή τους τελειώνει, τρυπώνουν ολοένα πιο βαθιά, μέχρι που δεν τους ξαναβλέπει κανείς, γιατί κανείς έτσι κι αλλιώς δεν θα προσέξει την απουσία τους. Όταν η θέση τους αδειάσει, σειρά παίρνει ο επόμενος φτωχός που του μέλλει να κυλιστεί στα βρώμικα πεζοδρόμια με τα σπασμένα πλακάκια που κολλάνε, πίσω από κολώνες και πινακίδες και κάδους απορριμμάτων.

Όσο για τους ευλαβικούς νεκρούς, συνεχίζουν το προσκύνημα στα υπόγεια σπλάχνα του παράξενου τόπου που κουρνιαάζει κάτω από τη σκιά της παλιάς εκκλησίας. Το σώμα τους γλιστράει μέσα σε ρωγμές και σε σχισμές, σκαρφαλώνει σε ερείπια κάτω από τη γη, σέρνεται σε δοκούς, πλέγματα και σιδερόβεργες. Το οργανικό στοιχείο ξελογιάζεται με το ανόργανο και γίνεται λάσπη που ξεραίνεται και κονιορτοποιείται. Κυλά και παρασύρεται μέσα σε φρεάτια και θεμέλια. Ταξιδεύει όλο και πιο βαθιά, μέχρι που φτάνει σε ένα σπηλαιώδες κενό χωρίς δάπεδο, σε μια

άβυσσο που απλώνεται κάτω από τις πόλεις των κανονικών ανθρώπων. Και όταν βρεθεί επιτέλους εκεί, απολιθώνεται μέσα στις εγκοπές του πρωτογενούς βράχου. Μετουσιώνεται σε στήριγμα, δομικό υλικό και θεμέλιο της πόλης. Σε ό,τι τη συγκρατεί από μία βουτιά στην ανυπαρξία. Στο σκοτάδι αυτού του τελευταίου υπόγειου, αμέτρητα μάτια γυαλίζουν, συστρέφονται σε παράλογες γωνιές και σαρώνουν το κενό. Ανθρωπομορφικά κουκούλια κρέμονται ανάποδα και ψηλαφούν ανυπόμονα. Μετρούν και υπολογίζουν τους παράξενους τόπους που κρύβονται στις πόλεις των ανθρώπων και πάντα τους βρίσκουν λίγο πιο πολλούς, ανεπαίσθητα πιο μεγάλους. Τρέμουν και συσπώνται, πασχίζοντας να γεννηθούν, Θεοί των παρακατιανών και των κατατρεγμένων.

Η επόμενη ημέρα ξημερώνει, ίδια με την προηγούμενη, στις πόλεις των κανονικών ανθρώπων. Κάθε πρωινό, η Μοναξιά και η Στεναχώρια φορούν μαύρα φτερά και δαιμονικές μορφές. Αθέατες πετάνε πάνω από τα καπνισμένα κεραμίδια της παλιάς εκκλησιάς, εποπτεύοντας τον χώρο. Το τέλος του δρόμου, εκεί που στενεύει και εκφυλίζεται σε ένα βρώμικο, γκρίζο πέρασμα, πριν ξεχυθεί με ανακούφιση στην πλατεία. Ανάμεσα σε λούκια, σε κάδους σκουπιδιών, στις εσοχές που σχηματίζουν οι προσόψεις εγκαταλειμμένων καταστημάτων, οι σκιές πυκνώνουν και σκιρτούν σε αλλοπρόσαλλους χορούς. Η πηγή τους, που τρέμει να βγει στο προσκήνιο, είναι μια παράξενη, ξεχωριστή ανθρώπινη πανίδα. Οι σημαντικότερες μαρτυρίες της ύπαρξης αυτών των βασανισμένων όντων, είναι όσα δεν μπόρεσαν να πάρουν μαζί τους. Ταπεινά και ευτελή κτερίσματα, η μοναδική απτή απόδειξη του αυθύπαρκτου της απρόσμενης ζωής σε αυτό το ξοφλημένο μέρος. Αντικείμενα αγάπης και φροντίδας, ή καθημερινής ανάγκης και συνήθειας. Ένα παραπεταμένο, ρημαγμένο παπούτσι, ορφανό από το ταίρι του. Ένα τσαλακωμένο ρούχο, ένα απροσδιόριστο κομμάτι ύφασμα. Μια πιπίλα από σκισμένο λάστιχο. Οι λερωμένες γάζες τους.

ΦΩΝΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Νατάσα Παυλίτσεβιτς

«Ακόμη πλέκω πάντως.»

Ο ψυχολόγος έχει γουρλώσει τα μάτια πίσω από τα γυαλιά του λόγω της ιστορίας που του είπα. Είναι όμως καλός. Δεν του παίρνει παρά ελάχιστα δευτερόλεπτα για να επανέλθει στον ρόλο του. Καθαρίζει τον λαιμό του και ξεκινάει το γνωστό παραμύθι.

«Κορίνα, δεν είσαι μόνη. Ακόμη κι αν δεν το καταλαβαίνεις στην παρούσα φάση, αυτή είναι μια αλήθεια που θα πήξει μέσα σου με τον καιρό. Οι εμπειρίες που μου περιγράφεις είναι κομμάτι της ζωής κι άλλων ανθρώπων, που διατηρούν μια φυσιολογική καθημερινότητα».

Τον κοιτάω όπως κοιτούσα προηγουμένως τα περιοδικά στο δωμάτιο αναμονής. Καλές προθέσεις και όμορφες κουβέντες που προσπαθούν να βοηθήσουν να χάσω κιλά, να είμαι χαρούμενη, να ξαναγίνω υγιής. Άχρηστα όλα. Ρίχνω το βλέμμα στο παράθυρο. Η νύχτα έχει ήδη πέσει κι ας είναι μόνο επτά. Μισώ τον χειμώνα.

Συνεχίζει να μιλάει, να με παρηγορεί ανώφελα για τις φωνές που ακούω, για το όνειρο που με τυραννάει και αγνοεί ότι η επαγγελματική φωνή του θάβεται από τώρα κάτω από χιλιάδες άλλες, από εκατομμύρια λόγια μπλεγμένα σε γλώσσες που δεν μιλάω αλλά καταλαβαίνω, οι σκέψεις αυτών που ξεψύχησαν στο παρελθόν στον τόπο που σήμερα λέμε Καλαμαριά. Μισώ τις πυκνοκατοικημένες περιοχές.

Θυμάμαι τις οικογενειακές διακοπές μας στον Όλυμπο, πρέπει να ήμουν γύρω στα εννιά. Είχαμε φτάσει πολύ ψηλά όταν έπιασε να σουρουπώνει. Άρχισα να τρέμω, όχι από το κρύο αλλά από τον φόβο μου για αυτό που ήξερα ότι θα έρθει. Οι ψίθυροι άρχισαν, παρακλητικοί και μπερδεμένοι, όμως εκείνη την νύχτα παρέμειναν ψίθυροι. Ούτε μια απελπισμένη κραυγή, ούτε ένα ουρλιαχτό οδύνης δεν με τάραξε εκείνο το βράδυ. Όπως έλεγαν οι γονείς μου, αγνοώντας την κυριολεξία που ξεστόμιζαν, δεν είχε ψυχή γύρω. Θυμάμαι να χώνομαι κάτω από τη μάλλινη κουβέρτα στο χάνι όπου θα διανυκτερεύαμε και να ακούω αχόρταγα την ησυχία. Ήταν και παραμένει η πιο ευτυχής στιγμή της ζωής μου.

«Κορίνα;» λέει ο ψυχολόγος. Οι ρυτίδες ανάμεσα στα γκρίζα φρύδια του μαρτυρούν εκνευρισμό.

«Ναι;»

«Μ' ακούς που σου μιλάω;»

Δεν αντέχω να μην σκάσω ένα πικρό χαμόγελο. Ναι, βέβαια. Όλους σας ακούω.

***

Επιστρέφοντας σπίτι με το λεωφορείο, γέμισα τα αυτιά μου όσο μπορούσα με ηλεκτρικές κιθάρες και ντραμς. Η ροκ μουσική θάβει τους ψιθύρους πολύ καλύτερα από ότι για παράδειγμα η κλασική, ακόμη και στην ίδια ένταση. Η διαφορά πιστεύω είναι ότι η ροκ έχει φτιαχτεί για να ακούγεται στην διαπασών. Στα λιγοστά ραντεβού της μοναχικής ζωής μου η ερώτηση που με έκανε να νιώθω περισσότερο άβολα ήταν το «Τι μουσική ακούς;». Μία φορά τόλμησα και απάντησα με απόλυτη ειλικρίνεια. «Οτιδήποτε μπορεί να πνίξει τις φωνές μέσα στο κεφάλι μου». Δεν τον ξαναείδα εκείνον τον άνθρωπο ποτέ.

Καθώς το λεωφορείο περνάει από την παραλία, αποφεύγω να κοιτάξω τα χριστουγεννιάτικα φώτα. Προσπαθώ να ξεχάσω τι έκανα εκεί, ή μάλλον τι δεν έκανα, αλλά οι ενοχές βάφουν τα μάγουλά μου με ένα μαρτυριάρικο κόκκινο.

Φτάνω στο διαμέρισμα. Ένα δωμάτιο όλο κι όλο με ένα μοναδικό παράθυρο. Οτιδήποτε μεγαλύτερο θα ήταν πεταμένα λεφτά. Δίχως να ανάψω τα φώτα, πέφτω βιαστικά στο κρεβάτι.

Εκείνοι όμως είναι ήδη εκεί πριν από μένα.

Θα σε σκοτώσω, θα σε σκοτώσω. Δε θα γλυτώσεις.

Βγάζω έναν βασανισμένο ήχο. Το ξέρω ότι τον βγάζω γιατί νιώθω το τρέμουλο στις φωνητικές χορδές, τη ζέστη στο λαιμό μου, τον αέρα να αφήνει τα χείλη μου. Δεν μπορώ όμως να τον ακούσω, γιατί το ράδιο ανάμεσα στους κροτάφους μου παίζει νυχτερινό πρόγραμμα, με αφιέρωμα στους νεκρούς. Ψάχνω στα τυφλά το κομοδίνο. Μια ωτοασπίδα είναι εκεί. Την παίρνω και την πιέζω στο αυτί μου. Η φωνή όμως επιμένει. Η συγκεκριμένη δεν είναι καινούργια. Μετά από καιρό σε μία περιοχή βελτιώνομαι στο να τις αναγνωρίζω. Η χροιά, οι λέξεις, αρκούν για να ανατριχιάσω.

Θα μου το πληρώσεις, μ' ακούς; Θα σε σκοτώσω. Εσύ φταις για όλα.

Είναι πολύ θυμωμένη αυτή η ψυχή. Μπορεί όντως να αδικήθηκε από κάποιον και να προσπαθεί να επικοινωνήσει, ή μπορεί να λέει παραμύθια. Έχω μάθει ότι οι άνθρωποι λέμε ψέματα και μετά θάνατον.

Γυρίζω ανάσκελα, χαϊδεύοντας τα μπράτσα μου ώστε να σταματήσω τα ρίγη. Καθώς το κάνω, κοιτάω το ταβάνι. Ξέρω ότι το κακό βάψιμο του έχει αφήσει πέντε σημάδια στη μία πλευρά και δύο στην άλλη. Επίσης ξέρω ότι οι τρύπες από παλιά καρφιά στο διαμέρισμα είναι είκοσι επτά. Η κατάστασή μου δεν μου επιτρέπει πολλά ενδιαφέροντα.

Προσπάθησα πάντως. Το πλέξιμο είναι η βραδινή μου ασχολία, καθισμένη στην πολυθρόνα, λουσμένη στο φως του παραθύρου από την λάμπα του δρόμου. Το μόνο αποτέλεσμα είναι χιλιόμετρα από κασκόλ και κάλτσες που δεν έχω πού να βάλω, και μια αίσθηση αποτυχίας. Οι ψί-

θυροι δεν πάνε πουθενά με την αυτοσυγκέντρωση. Αν μη τι άλλο, τους εξοργίζει όταν τους αγνοώ. Γιατί το έχω ανακαλύψει από καιρό με τρόπο: ξέρουν ότι τους ακούω.

Με κατέστρεψες. Με παράτησες σαν σκυλί στον δρόμο. Θα το μετανιώσεις πικρά, στο υπόσχομαι.

Βρίσκω ευτυχώς την άλλη ωτοασπίδα στις πτυχές του παπλώματος και την τοποθετώ βαθιά στο αυτί μου. Οι περισσότερες φωνές σβήνουν, αλλά η κύρια παραμένει, φτύνοντας απειλές, λυσσασμένα λόγια. Είναι ακόμη οκτώμιση. Η νύχτα δεν θα τελειώσει μέχρι τις επτάμιση το πρωί. Τα μάτια μου δακρύζουν.

Κλάψε. Κλάψε τώρα που μπορείς.

Η κουβέντα ακούγεται λες και απευθύνεται σε μένα. Χώνομαι κάτω από τα μαξιλάρια, καθώς με βρίσκει ο πρώτος λυγμός.

Δε μπορείς να ξεφύγεις.

Παρά τις προσπάθειές μου, η φωνή ακούγεται πεντακάθαρα. Σα να μην είναι πλέον ένας ψίθυρος νεκρού, αλλά η φωνή μιας φιγούρας που στέκεται στο δωμάτιο, πολύ κοντά μου. Η φωνή κάποιου που μπορεί να απλώσει το χέρι του και να με πιάσει.

Γυρνάω απότομα, λουσμένη στον ιδρώτα. Οι σκοτεινές γωνίες όμως δεν έχουν τίποτα να μου κρύψουν. Κανείς δεν είναι εδώ εκτός από μένα.

Σηκώνομαι και ξεκουμπώνω το παλτό μου με δυσκολία, τα δάχτυλά μου τρέμουν. Ταυτόχρονα αναρωτιέμαι πού έχω αφήσει τα χάπια μου. Αφού αλλάζω και φοράω τις χοντρές πιτζάμες μου, θυμάμαι ότι τα είχα παρατήσει στο μπάνιο. Σπάω το ασημόχαρτο για να πάρω δύο ισχυρά υπνωτικά χωρίς νερό, και ξαναπέφτω στο κρεβάτι.

Επιτέλους, λίγη ώρα αργότερα, νιώθω την επίδρασή τους. Η φωνή ξεθωριάζει πια, τραβιέται στις σκιές. Αφήνομαι σε έναν ύπνο κενό, με στόχο όχι την ξεκούραση αλλά το μούδιασμα. Δεν θέλω να αισθάνομαι τίποτα. Μόνο να γλυτώσω.

Το όνειρο επιστρέφει και βρίσκομαι για άλλη μια φορά στον δρόμο κοντά στην παραλία. Φοράω τα ακουστικά μου και τρέχω. Η παραλία είναι έρημη, η ώρα περασμένη. Οι φωνές στο κεφάλι μου αλυχτάνε σαν λύκοι, ο καθένας σε διαφορετικό φεγγάρι.

Πώς τόλμησες, πώς άντεξες να μου το κάνεις αυτό;

Να με θάψετε πλάι του, αυτό θέλω, να με θάψετε εκεί, πλάι του.

Καταραμμένε διάολε, θα μου το πληρώσεις...

Σας μισώ όλους!

Η επόμενη φωνή ακούγεται διαφορετική. Πιο γεμάτη, πιο γήινη. Σταματάω λαχανιασμένη και εστιάζω πίσω από το παγκάκι, στους θάμνους. Κάποιος είναι εκεί, ένα ανθρώπινο μάτι γυαλίζει στα σκοτάδια. Τα φύλλα είναι πιο σκούρα από τη νύχτα και τα έχει ποτίσει αίμα. Η φωνή ξανακούγεται, ανδρική, ξέπνοη. Παρακαλεί. Είναι κάποιος που έχει χτυπήσει. Πεταμένος παραδίπλα γυαλίζει στο λιγοστό φως ένας ματωμένος σουγιάς.

Γυρνάω το βλέμμα τριγύρω. Κανείς. Δεν αντέχω άλλη ευθύνη, αρνούμαι

να μπλεχτώ κι εδώ. Πολύ πιο γρήγορα από ότι έτρεχα πριν, εξαφανίζομαι.

Το όνειρο τελειώνει. Ανοίγω τα βλέφαρά μου και γεύομαι την πίκρα που ανεβαίνει στο στόμα μου, συνειδητοποιώντας ότι είναι ακόμη σκοτάδι. Προσπαθώ να ανακαθίσω.

Ξύπνησες;

Η φωνή με σταματάει.

Μια κλήση για ασθενοφόρο και θα ήμουν ακόμη ζωντανός. Θα μου το πληρώσεις!

Καλύπτω το στόμα μου με το χέρι. Νομίζω ότι το βλέπω ξανά μπροστά μου, το κορμί πεταμένο στους θάμνους, τον σουγιά όλο αίματα. Τα χείλια μου κουνιούνται σπασμωδικά. «Συγγνώμη» μουρμουρίζω άηχα.

Πολύ αργά.

***

Έχει περάσει μια βδομάδα, το λέει η ημερομηνία στην οθόνη του κινητού μου. Οι μέρες και οι νύχτες αυτές έχουν γίνει πολτός μέσα στο ζαλισμένο κεφάλι μου. Σα νυκτόβιο ζώο, έχω χάσει τον ύπνο μου τα βράδια και πασχίζω να τον αναπληρώσω μέσα στη μέρα. Μα ακόμη και τότε, αντηχεί στο νου μου η φωνή του.

Άνοιξε το παράθυρο και πήδα. Κάν' το! Δεν έχεις να ζήσεις για τίποτα, ούτως ή άλλως. Είσαι ολομόναχη στον κόσμο.

Σήμερα δεν κατάφερα ούτε καν μέσα στη μέρα να αποκοιμηθώ. Το δέρμα στο πρόσωπό μου έχει στεγνώσει από την αϋπνία, το νιώθω να τραβάει λες και είναι πήλινη μάσκα που ξεράθηκε και πρέπει να την αφαιρέσω.

Η γραμματέας του ψυχολόγου τηλεφώνησε όταν έχασα την συνεδρία. Κανείς άλλος δε πρόσεξε την απουσία μου. Η φωνή έχει δίκιο.

Κάθε μέρα που περνάει γερνάς και φθείρεσαι στη τρέλα και την μοναξιά σου. Πήδα από το παράθυρο, λοιπόν. Κάν' το.

Κοιτάω έξω από το τζάμι και βλέπω ότι πέφτει η μεγαλύτερη νύχτα του χρόνου. Η εικοστή-δεύτερη ημέρα του Δεκέμβρη θα ξημερώσει πολύ αργά. Δε θα το αντέξω.

Σηκώνομαι από το κρεβάτι με δυσκολία και σέρνω τα πόδια μου μέχρι εκεί. Στη χάση του τελευταίου φωτός, η φωνή γυρνάει μανιασμένη.

Ναι! Δώσε ένα τέλος. Άνοιξε το τζάμι και αφέσου στη βαρύτητα. Αλλιώς, θα σε στοιχειώνω για πάντα. Ο χρόνος δεν σημαίνει τίποτα για μένα πια. Απλώνω το χέρι προς το παράθυρο και ακούω το γέλιο του. Αντί όμως να πιάσω το χερούλι, παίρνω μια βελόνα από το καλάθι.

Τι πας να κάνεις;

Πηγαίνω μέχρι το μπάνιο κι ανοίγω το φως. Στην άσπρη λάμπα οι μαύροι κύκλοι γύρω από τα μάτια μου μοιάζουν με πηγάδια. Πρόσφατες ρυτίδες με μαρκάρουν εδώ κι εκεί, νέες άσπρες τρίχες ομολογούν την αγωνία των τελευταίων ημερών. Δεν μπορώ άλλο.

Ο καθρέφτης που κοιτάζω φτάνει μέχρι τη γωνία του τοίχου. Εκεί κρατάω την βελόνα οριζόντια, με την άκρη της να λάμπει μυτερή προς εμένα.

Όχι. Δεν θα ξεφύγεις τόσο εύκολα. Μ'ακούς;
Ακουμπάω την άκρη της στο τύμπανο. Νιώθω το παγωμένο μέταλλο στο
δέρμα, συνειδητοποιώντας για πρώτη φορά πόσο χοντρή είναι η βελόνα.
Είμαι μέσα στο μυαλό σου. Δε θα σε γλυτώσει αυτό... Είμαι μέσα σου!
Ξέρω ότι η ζωή μου όπως είναι τώρα δεν αξίζει τίποτα. Ξέρω όμως ότι οι
νεκροί λένε ψέματα. Και δε θα τους επιτρέψω να ελέγξουν και τον θάνατό
μου.
Με μια αποφασιστική κίνηση τινάζω το κεφάλι μου προς τον τοίχο.
Πόνος. Αίμα.
Η φωνή είναι ακόμη εκεί. Ουρλιάζει μαζί μου. Πιστεύω ότι πονάει κι
αυτή.
Γυρίζω πλευρά και επαναλαμβάνω την κίνηση.
Κι άλλος πόνος, καθώς τα γόνατά μου βρίσκουν τα ματωμένα πλακάκια.
Τα ουρλιαχτά μας σβήνουν και τη θέση τους παίρνει η ησυχία. Επιτέλους,
ησυχία...

ΤΟ ΜΕΝΤΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΡΟΔΟΥ

Ελένη Ρήγα

Εκείνη τη νύχτα, ο Τζέημς έτρεχε σα να τον κυνηγούσε ο ίδιος ο διάβολος. Παράτησε το αυτοκίνητό του στην άκρη του έρημου επαρχιακού δρόμου και χάθηκε τρέχοντας μέσα στο θεοσκότεινο δάσος. Κανείς δεν τον είδε. Εκείνη την ώρα, ο ελάχιστος φωτισμένος δρόμος ήταν νεκρικά άδειος, και ο Τζέημς ήξερε πως το κοντινότερο ίχνος ζωής απείχε αρκετά χιλιόμετρα μακριά. Περνούσε ανάμεσα από τα ψηλά πεύκα και κάθε τόσο κάποιο κλαδί τραυμάτιζε το πρόσωπό του και από το οξύ τσουξίμο που του άφηνε ήξερε πως ήταν γεμάτος γρατζουνιές και ξεραμένο αίμα. Όμως δεν τον ένοιαζε. Ούτε ο παγωμένος αέρας που μαστίγωνε επίπονα το πληγωμένο δέρμα του κατάφερνε να τον σταματήσει. Είχε επικεντρώσει όλες του τις σκέψεις στον ήχο της ανάσας του, σε μια προσπάθεια να μπλοκάρει εντελώς όλα τα ερεθίσματα που ίσως τον έκαναν να λιποψυχήσει.

Βρισκόταν πολύ μακριά από το σπίτι του, όμως εδώ και καιρό η μικρή γκαρσονιέρα του είχε πάψει να είναι ένα ασφαλές καταφύγιο. Δεν έπρεπε να είχε συμφωνήσει σε αυτό το τρελό σχέδιο, ανάθεμα όμως τα απλήρωτα ενοίκια και τα τσιγάρα που με το ζόρι πλέον μπορούσε να αγοράσει.

«Είσαι τρελός,» ήταν η πρώτη του αντίδραση όταν άκουσε το σχέδιο του Κρίστοφερ.

«Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα. Θα πάμε, θα σκάψουμε και θα κρατήσουμε ό,τι βρούμε. Κανείς δε πρόκειται να μας δει και κανείς ποτέ δε θα μάθει το παραμικρό.»

Καθώς ανακαλούσε στη μνήμη του το πώς ξεκίνησαν όλα, θυμήθηκε να κοιτάξει ψηλά. Ανάμεσα στα πεύκα και τα έλατα, οι κορυφές τριών κυπαρισσιών ξεπρόβαλλαν κάτω από το χλωμό φως της ημισελήνου. Εκεί κατευθυνόταν. Έπρεπε να συνεχίσει και ας ένιωθε τα βήματά του να βαραίνουν όλο και περισσότερο όσο πιο κοντά πλησίαζε σε εκείνο το καταραμένο μέρος. Έπρεπε να συνεχίσει να τρέχει και μέχρι να φτάσει, ότι και αν γινόταν, δεν έπρεπε να το χάσει. Ασυναίσθητα, το κλείνει ακόμα πιο σφικτά στη παλάμη του, τόσο που το νιώθει πια να του τρυπά τη σάρκα, όμως δε χαλαρώνει τη γροθιά του. Έχει ακόμα αρκετά μέτρα να

διανύσει και έτσι οι αναμνήσεις, πιο πεισματάρεις ακόμα και από τις εκδικητικές Ερινύες, συνεχίζουν να παραβιάζουν τις σκέψεις του...

«Οι θρύλοι λένε πως όπου υπάρχουν κυπαρίσσια, κάποτε εκεί υπήρχε νεκροταφείο. Έψαξα λοιπόν στο λαογραφικό αρχείο της βιβλιοθήκης και βρήκα ότι σε ένα χωριό, όχι πολύ μακριά από την πόλη μας, υπήρχε από τον 17ο αιώνα ένα μικρό νεκροταφείο που όμως εγκαταλείφθηκε ολοκληρωτικά στις αρχές του 18ου, όταν το ξωκλήσι του έπιασε φωτιά, από άγνωστα αίτια. Πολλοί μετέφεραν τις σωρούς των συγγενών τους, όμως αρκετοί τάφοι έμειναν παρατημένοι εξαιτίας των δεισιδαιμονιών που τους συντρόφευαν.»

«Τι είδους δεισιδαιμονίες;»

Ο Τζέμης είχε πάντα ένα ανεξήγητο ενδιαφέρον για οτιδήποτε θεωρούνταν «εξωπραγματικό». Από μικρό παιδί μάζευε άρθρα που αφορούσαν το μεταφυσικό, ανεξήγητα φαινόμενα, τρομακτικούς αστικούς θρύλους ή φρικτά εγκλήματα που έμεναν ανεξιχνίαστα. Έτσι, εκείνο το βράδυ στην μπυραρία, υπό την επήρεια του αλκοόλ, η κουβέντα πυροδότησε και πάλι την αρχέγονη περιέργεια του και η πνευματική μέθη του τον έκαιγε περισσότερο και από το φθινό ουίσκι όταν κατέβαινε στο λαιμό του.

«Οι τότε κάτοικοι πίστευαν πως εκεί είχαν θαφτεί και μάγισσες. Ήταν μια χρονιά που ένα σημαντικό κομμάτι του ανδρικού πληθυσμού αφανίστηκε. Οι περισσότεροι θάνατοι ήταν ξαφνικοί και χωρίς κάποιο προφανή λόγο υγείας. Ύστερα, όταν προκλήθηκε η φωτιά, απέδωσαν την ολοκληρωτική καταστροφή του μέρους στην οργή του θεού. Το σημείο θεωρήθηκε ανίερο, μολυσμένο. Ότι τάφοι απέμειναν, μαζί και τα συντρίμια της εκκλησιάς, θάφτηκαν ακόμα πιο βαθιά. Έχεις παρατηρήσει στη στροφή του δρόμου, απέναντι από τις πηγές, ότι διαγράφονται στον ορίζοντα οι κορυφές τριών κυπαρισσιών; Εκεί πρέπει να ήταν το νεκροταφείο, κόβω το κεφάλι μου. Αύριο, τέτοια ώρα, θα πάμε εκεί. Θα σκάψουμε. Και ότι βρούμε. Αν υπάρχουν «μάγισσες» θαμμένες, θα υπάρχουν σίγουρα και τα ασημικά τους – αν είμαστε τυχεροί ίσως και χρυσαφικά. Δεν είναι ότι τα χρειάζονται πια εκεί που είναι!»

Γέλασε με ένα ανώριμο, μεθυσμένο γέλιο που για μια στιγμή έκανε τον Τζέμης να αηδιάσει με το πόσο ψυχρά ανακοίνωνε τη βεβήλωση των ταφών. Δεν ήταν θρήσκος ο ίδιος, όμως δεν ήταν και ασεβής. Υπό άλλες συνθήκες θα είχε σηκωθεί να φύγει, όμως η πολύμηνη ανεργία του δε του άφηνε περιθώρια για ανωτερότητες.

«Εντάξει.»

Κρύες ψιχάλες βροχής άρχισαν να πέφτουν νωχελικά πάνω του, επαναφέροντάς τον στην πραγματικότητα. Σε λίγο θα έπιανε βροχή και, όταν θα δυνάμωνε, θα έκανε ακόμα πιο δύσκολη την κατάσταση. Έπρεπε να βιαστεί.

Η υπερένταση εξαιτίας της αϋπνίας που τον βασάνιζε τα τελευταία βράδια κινούσε το σώμα του σα μαριονέτα. Ήταν λες και όλες του οι λειτουργίες βρίσκονταν στον αυτόματο. Τα μάτια του, αν και κουρασμένα, παρέμεναν ορθάνοιχτα. Τα πόδια του απλά συνέχιζαν να τον οδηγούν προς τα κυπαρίσσια και το χέρι του έσφιγγε το σιχαμένο μενταγιόν στο χέρι του. Αυτό ευθυνόταν για όλα...

Όταν έφτασαν στα κυπαρίσσια, μια φωνή μέσα του τον παρακινούσε να φύγει από εκείνο το μέρος. Δεν ήξερε αν έπρεπε να την ονομάσει ένστικτο ή λογική, αλλά σίγουρα δεν ήθελε να υποκύψει στη δείλια της στιγμής. Και έτσι παρέμεινε εκεί. Αφουγκράστηκε το μέρος και πάλευε με το μυαλό του που φανταζόταν ζωντανές σκιές να τους περικυκλώνουν. Ήταν απλά δέντρα. Αρνιούνταν να υποκύψει στους ψιθύρους που η φαντασία του προσπαθούσε να τον πείσει ότι ακούει. Ήταν απλά ο άνεμος που ξεγλιστρούσε μέσα από τις φυλλωσιές. Τίποτα παραπάνω.

«Εδώ θα σκάψουμε.» Η φωνή του Κρίστοφερ, τραχιά και σίγουρη, συντρόφευσε την κίνηση του κεφαλιού του που έγνεφε προς τα δεξιά τους. Εκεί, σε μια αρκετά μεγάλη έκταση, το έδαφος ήταν ελαφρά υπερυψωμένο, σαν μικρός λόφος και η βλάστηση λίγο πιο αραιή από το υπόλοιπο δάσος. Ο καιρός εκείνο το βράδυ ήταν ακόμα γλυκός, δεν είχαν ξεκινήσει οι βροχές. Ο ξάστερος ουρανός επέτρεπε στα αστέρια και τη σελήνη να φέγγουν καθάρια. Ήταν ακριβώς όσο φως χρειαζόνταν οι δυο φίλοι για το εγχείρημά τους. Ύστερα από αρκετές φτυαριές, ενώ είχαν αναψοκοκκινίσει από την ένταση και είχαν βρομίσει από τον ιδρώτα και τα χρώματα, ο Κρίστοφερ αναφώνησε με μια απροσδόκητη ικανοποίηση στην ένταση της φωνής του.

«Το ήξερα ότι είχα δίκιο! Το ήξερα ότι ήταν εδώ!»

Η έξαψη της ανακάλυψης απογείωσε την αδρεναλίνη τους και εξανέμισε κάθε ρανίδα κούρασης από τα κορμιά τους. Πλέον, έσκαβαν με την ίδια μανία που ένα μικρό παιδί ξετυλίγει το καλά τυλιγμένο χριστουγεννιάτικο δώρο του.

Σύντομα όμως, τους κόπηκαν τα γόνατα από την απογοήτευση. Τα φέρετρα που ανακάλυψαν, ξύλινα και σαπισμένα, ήταν τόσο παλιά που ακόμα και οι σκελετοί στο εσωτερικό τους είχαν διαλυθεί σε χώμα. Τα κουρέλια που είχαν απομείνει μαρτυρούσαν πως οι ιστορίες που διασώθηκαν για το συγκεκριμένο μέρος ήταν κατά ένα μεγάλο βαθμό αληθινές. Όλα τα φέρετρα, είχαν απομεινάρια από γυναικεία πτώματα. Όλα, εκτός από ένα. Υπήρχε ένα φέρετρο με χαραγμένο το όνομα «*Τόμας Σόλαν*». Το δικό του ήταν λίγο πιο καλό ποιοτικά σε σχέση με τα άλλα, φανερώνοντας πως μάλλον άνηκε σε καλύτερη κοινωνική τάξη. Αλλά πώς ξέμεινε εδώ; Δεν έμοιαζε να 'χει πια καμία σημασία.

Τα ευρήματά τους ήταν ελάχιστα και όχι της αξίας που ήλπιζαν. Βρήκαν τρία ασημένια δαχτυλίδια και τρεις αλυσίδες, δυο λίρες και, από τον τάφο του Τόμας, ένα όμορφο μενταγιόν από ελεφαντόδοντο με ένα μαύρο τριαντάφυλλο σκαλισμένο πάνω του. Όταν το είδε ο Τζέιμς χαμογέλασε, φέρνοντας την εικόνα της Σόνιας να το φορά στο πορσελάνινο λαιμό της. Ίσως και να τον συγχωρούσε... Ο Κρίστοφερ παρατήρησε την έκφραση του φίλου του και σα να διάβασε τις σκέψεις του είπε, με τόνο που δε σήκωνε αντίρρηση, «*πάρε το εσύ αυτό.*». Μοιράστηκαν τα υπόλοιπα και έφυγαν, παρατώντας τα φτυάρια τους πεταμένα ανάμεσα στους θάμνους. Είχαν γίνει πολύ βαριά πια για να τα κουβαλήσουν, οι ώμοι τους, τα χέρια τους, ολόκληρο το Είναι τους πονούσε από την εξάντληση. Όμως αυτό

που δεν άντεχαν πια στιγμή παραπάνω, ήταν η μυρωδιά του θανάτου που ανέβλυζαν τα πάντα γύρω τους. Το χώμα, τα φύλλα, το αεράκι που τους δρόσιζε, είχαν ποτίσει με τη μυρωδιά της μούχλας και της αποσύνθεσης που απελευθέρωσαν οι ίδιοι ανοίγοντας τα ξεχασμένα φέρετρα. Από εκείνο το βράδυ και μετά, ο Τζέημς δε ξανακοιμήθηκε.

Μόλις επέστρεψε αποκαρδιωμένος και εξουθενωμένος στο διαμέρισμά του, παράτησε το μενταγιόν στο κομοδίνο δίπλα του. Είχε περάσει λίγη ώρα που είχε καταφέρει να κλείσει τα μάτια του και να αποκοιμιέται, όταν του φάνηκε πως άκουσε κάτι σαν ψίθυρο να πλανάται στο χώρο. Σκέφτηκε πως το μυαλό του κάνει παιχνίδια εξαιτίας της εξάντλησης και έτσι δεν έδωσε σημασία αρχικά. Μέχρι που άρχισε να διακρίνει σκόρπιες λέξεις... «Δικός μου... Γύρνα...»

Οι ψίθυροι επανήλθαν και το επόμενο βράδυ. Και το μεθεπόμενο. Μέχρι που έχασε το μέτρημα πόσα βράδια έμεινε ξάγρυπνος. Ήταν σαν ένα χαλασμένο ραδιόφωνο να απλώνει παράσιτα μέσα στη σιωπή. Όμως τα παράσιτα αυτά ήταν απόκοσμα, μοχθηρά. Δεν τολμούσε να μιλήσει στον Κρίστοφερ για όσα νόμιζε πως βίωνε.

Ένα βράδυ, μέσα στην απόγνωσή του, θυμήθηκε το μενταγιόν. Έπιασε και το περιεργάστηκε και μόνο τότε παρατήρησε ότι ήταν από αυτές τις αντίκες που άνοιγαν. Παλιά, οι ιδιοκτήτες τους, τα χρησιμοποιούσαν για να κρύβουν δηλητήρια ή ναρκωτικές ουσίες, αργότερα έβαζαν και φωτογραφίες αγαπημένων τους προσώπων. Το άνοιξε.

Στο εσωτερικό του υπήρχε η κιτρινωμένη, ξεθωριασμένη φωτογραφία μιας νέας, πολύ όμορφης κοπέλας. «*Ενθύμιο από την αγαπημένη του λοιπόν,*» σκέφτηκε ο Τζέημς. Στο πίσω μέρος, υπήρχε ένα όνομα καλλιγραφικά χαραγμένο. Ορνέλια Σεβερόν.

Άνοιξε τον υπολογιστή του και αναζήτησε πληροφορίες για το όνομα. Χρειάστηκε να επιμείνει πολύ μέχρι να βρει την ιστοσελίδα *cursedbythewitch.org*, στην οποία υπήρχε ένα μικρό άρθρο για την φρικτή ιστορία της Ορνέλια.

Ήταν μια νεαρή χωριατοπούλα, περίπου 19 χρονών, όταν εκτελέστηκε από τον ιερέα του χωριού, Τζορτζ Σόλαν, με την κατηγορία της μάγισσας. Η κοπέλα είχε συνάψει ερωτικές σχέσεις με το γιο του, Τόμας, και είχε μείνει έγκυος στο παιδί του. Ο ιερέας τότε, διέδωσε τη φήμη πως η κοπέλα, λόγω των κόκκινων μαλλιών της, είχε κοιμηθεί με το Διάβολο και κυοφορούσε το παιδί του. Η εκτέλεσή της ήταν βγαλμένη από τους πιο διεστραμμένους εφιάλτες ενός άρρωστου μυαλού. Ξέσκισαν τη κοιλιά της όσο ήταν ακόμα ζωντανή και αφού πέταξαν το έμβρυο στη φωτιά, την ανάγκασαν να το δει να καίγεται. Η κοπέλα έχασε αμέσως τα λογικά της και χρειάστηκε να την καθλώσουν στο τραπέζι καρφώνοντας τις παλάμες και σπάζοντας τα γόνατά της με βαριοπούλα, ενώ της ξερίζωσαν τη γλώσσα για να καταπνίξουν τα ουρλιαχτά της. Μισοπεθαμένη από τον πόνο και από το αίμα που έχανε, δε ξεψύχησε παρά μόνο όταν είδε τον αγαπημένο της ανάμεσα στο πλήθος. Με τη χλομάδα του νεκρού στο πρόσωπό του και το βλέμμα του άδειο, χαμένο, σήκωσε ένα μαχαίρι και αστραπιαία έκοψε

το λαιμό του. Ορκίστηκε με την τελευταία της ανάσα ότι θα πάρει εκδίκηση και για τους δύο... Ένα χρόνο μετά, στην επέτειο του θανάτου τους, η εκκλησία και όλο το νεκροταφείο τριγύρω πήραν φωτιά, και ο ιερέας που εγκλωβίστηκε μέσα στις φλόγες, κήκε ζωντανός.

«Το μενταγιόν είναι δικό της... Πρέπει να το επιστρέψω στον αγαπημένο της.»

Έφτασε επιτέλους στα κυπαρίσσια. Είχε ήδη αρχίσει να βρέχει και σύντομα θα ξημέρωνε. Βρήκε τα φτυάρια ακριβώς στο σημείο που τα είχαν παρατήσει και άρχισε να σκάβει στα τυφλά, καθώς η καταιγίδα τον δυσκόλευε να δει. Μέσα από το ρυθμικό ήχο της βροχής, άκουσε ξανά τους ψιθύρους, πιο καθαρά αυτή τη φορά. Γυναικεία φωνή, αδύναμη και απόκοσμα βραχνή. «Δικός μου... Για πάντα...»

Το φτυάρι χτύπησε επιτέλους σε σκληρή επιφάνεια και ο Τζέιμς συνέχισε με όλη του τη δύναμη, μέχρι που το φέρετρο ξεπρόβαλλε πλέον ολόκληρο και έπεσε πια στα γόνατα, συνεχίζοντας να απομακρύνει τα χώματα με τα χέρια του. Τόμας Σόλαν. Έβλεπε καθαρά το χαραγμένο όνομα. Άνοιξε το καπάκι και φώναξε υστερικά «Πάρ' το πίσω!» με τη φωνή του τόσο αλλοιωμένη από την ένταση της στιγμής που σχεδόν δεν την αναγνώρισε για δική του. Πέταξε πάνω στο σαπισμένο απομεινάρι ανθρώπου το μενταγιόν με την καρδιά του να χτυπά ξέφρενα στο στήθος του. Τότε, ένα απαλό άγγιγμα στη πλάτη τον έσπρωξε και αυτόν μέσα...

Ο Κρίστοφερ είχε μέρες να ακούσει νέα από το φίλο του. Δεν απαντούσε στα τηλέφωνα. Όταν οι βροχές σταμάτησαν, πήρε την απόφαση να πάει μια τελευταία βόλτα στα κυπαρίσσια. Δεν ήξερε τι τον έπεισε ότι εκεί ίσως να έβρισκε απάντηση για την εξαφάνιση του φίλου του. Όλα, ακόμα και τα φτυάρια που παράτησαν, ήταν όπως τα είχαν αφήσει...

ΑΣΟΤΟΣ ΥΙΟΣ

Γιάννης Σιδέρης

«Και τώρα να δω πώς θα ξεφύγουμε.»

Ναι, πες μας και κάτι καινούριο, μπάσταρδε. Ξέρω ότι είμαστε περικυκλωμένοι, το ήξερα απ' την πρώτη στιγμή που μπήκαμε σ' αυτό το κωλόσπιτο. Δεν έπρεπε να φτάσουμε τόσο κοντά στο γκρεμό.

«Ναι ωραία. Και τώρα τι θες να κάνουμε; Αφού δεν είχαμε άλλη επιλογή.»

Με κοίταξε με τα καταπράσινα μάτια του. Το βλέμμα του πρόδιδε φωτιά και καταστροφή, το είχα ξαναδεί στο παρελθόν.

«Πάλι εγώ θα βγάλω το φίδι απ' την τρύπα. Και πάλι θα μου χρωστάς. Δεύτερη φορά. Στη τρίτη, η ψυχή σου θα μου ανήκει.»

Σαρκαστικό γέλιο, συνοδευόμενο από μακρύ βήχα. Κανονικά δε θα έπρεπε να τον φοβόμουν αλλά πάντοτε μ' ανατρίχιαζε ο τρόπος που ξεστόμιζε κάποιες φράσεις. *«Η ψυχή σου θα μου ανήκει»* έλεγε κι ένιωθα λες κι είχε τη δύναμη να το κάνει.

«Με τη γυναίκα τι θα κάνουμε; Θα την παραδώσουμε;» ρώτησα χαμηλόφωνα, αν και ήξερα ήδη την απάντηση. Αισθανόμουν το παγερό βλέμμα του να πέφτει σαν καταχνιά πάνω μου.

«Είσαι τρελός; Φυσικά και όχι! Είναι το διαπραγματευτικό μας χαρτί.» Χαμογέλασε. Βημάτισε γοργά ως στη γωνία κι άρπαξε τη μελαχρινή γυναίκα απ' τα μαλλιά. Το αίμα είχε ήδη ξεραθεί πάνω στη μπλούζα της. Το ίδιο αίμα που έτρεχε σαν ποτάμι πριν λίγη ώρα. Της είχα φερθεί πολύ άσχημα, το ήξερα. Το ίδιο κι εκείνος. Μας προκάλεσε όμως η πουτάνα, το είχε κάνει επανειλημμένα. Και την προειδοποιήσαμε, αλλά δεν άκουσε ποτέ.

«Μπορώ να την απολαύσω μία τελευταία φορά;» σχεδόν τον παρακάλεσα. Με κοίταξε χαμογελώντας.

«Φυσικά, αγόρι μου. Δικιά μας είναι έτσι κι αλλιώς. Ορίστε.»

Τράβηξε ελαφρά το κεφάλι της πίσω και την ξύπνησε. Αυτή, ξεκίνησε να μουγκρίζει και πάλι προσπαθώντας να διαπεράσει το φίμωτρο και να ουρλιάξει για βοήθεια. Αυτό με ερέθιζε περισσότερο. Όσο αντιστεκόταν, τόσο περισσότερο με ερέθιζε.

Απ' έξω, τα περιπολικά είχαν πάρει θέσεις μάχης. Από στιγμή σε στιγμή θα μας ζητούσαν να παραδοθούμε. Τι βλάκες που είναι. Δεν ήξεραν ότι δε μπορούν να μας νικήσουν.

Όρμησα πάνω της και της έσκισα τα ματωμένα ρούχα. Με κοιτούσε σχεδόν ικετευτικά και παρακαλούσε με τα μουρμουρητά να την αφήσω. Γυναίκα δεν ήταν; Φυσικά κι αυτό θα έκανε. Το ήξερα το κόλπο. Μου το είχε μάθει εκείνος.

«Δες την πως παρακαλάει. Σύντομα θα της αρέσει όμως και θα βγάζει κραυγές ηδονής».

Του άρεσε να κοιτάει. Ποτέ δεν έπαιρνε μέρος, πάντα από απόσταση.

Πάνω στην προσπάθεια να τη γυρίσω μπρούμυτα, της έφυγε ελάχιστα το φίμωτρο.

«Σταμάτα σε παρακαλώ! Θα κάνω ό,τι θες! Σταμάτα όμως! Όχι ξανά!»

Η απότομη φωνή της με σόκαρε. Σταμάτησα στιγμιαία και κοίταξα το πρόσωπο της. Είχε κάτι τόσο γνώριμο, τόσο οικείο... Σα να έβλεπα αυτό το πρόσωπο όλη μου τη ζωή.

Κοίταξα αριστερά εκείνον.

Το βλέμμα του δε σήκωνε αντιρρήσεις. Έπρεπε να της δώσω αυτό που ήθελε. Όσο κι αν έλεγε το αντίθετο. Η σάρκα θέλει σάρκα. Και το αίμα θα κυλήσει και πάλι άφθονο για να σφραγίσει αυτήν την ιερή τελετή.

«Έχεις δίκιο. Σάρκα με σάρκα.»

«Μα σε ποιον μιλάς;» γύρισε και μου είπε με κομμένες λέξεις κι αναφιλητά η γυναίκα, αλλά της έριξα ένα χαστούκι με όλη μου τη δύναμη.

«Σκάσε άθλιο θηλυκό. Ο ρόλος σου είναι εδώ. Υποταγμένη. Παραδομένη. Μας ανήκεις. Μου ανήκεις. Του ανήκεις. Απόλαυσε το.»

Κάποια στιγμή, έσπασαν τις κραυγές της οι φωνές των αστυνομικών απ'έξω. Δε μ' ένοιαζε ιδιαίτερα, έφτανα στην κορύφωση μου και δεν είχα σκοπό να το διακόψω για κανέναν. Μέσα από ουρλιαχτά ηδονής, πόνου κι ευχαρίστησης, ακούστηκαν κι οι προειδοποιήσεις τους.

«Βγες έξω τώρα, με τα χέρια ψηλά! Παραδώσου! Είσαι περικυκλωμένος!»

Καθώς σκουπιζόμουν στα ματωμένα ρούχα της, κοίταξα έξω. Υπήρχαν περίπου δέκα περιπολικά και τουλάχιστον δύο ντουζίνες αστυνομικοί. Είχα τραβήξει το ενδιαφέρον όλης της πόλης. Ένιωθα περήφανος και τόσο αναζωογονημένος. Με πλησίασε κι αγκάλιασε τον ώμο μου. Ένιωθα τη βαριά του ανάσα στο σβέρκο μου κι αισθανόμουν όλη του την προσοχή πάνω μου.

«Όλοι αυτοί ήρθαν για σένα, φίλε μου. Για μας. Αλλά κυρίως για σένα. Είναι η στιγμή σου. Έχουν έρθει τόσες φορές μα ακόμα να πάρουν το μάθημα τους. Μην τους φοβάσαι. Εγώ είμαι εδώ.»

Γεμάτος θάρρος κι αυτοπεποίθηση, έκανα την εμφάνιση μου στο παράθυρο του δωματίου και κοίταξα τη θέα μπροστά μου. Μπλε φώτα που αναβόσβηναν, δεκάδες όπλα που με σημάδευαν, αυτοκίνητα που γυάλιζαν μέσα στη νύχτα. Ήμουν ο κυρίαρχος του παιχνιδιού και θα έβαζα τους δικούς μου κανόνες. Ξαφνικά πάγωσα. Τα μάτια μου σταμάτησαν μπροστά σε μία φιγούρα που ξεχώριζε απ' όλες τις άλλες. Ξανθά μαλλιά, καπέλο με το γείσο να γέρνει μπροστά, μακρύ φόρεμα κολλητό. Μία πανέμορφη γυναίκα, σταγόνα λάμψης στη λαοθάλασσα που απλωνόταν μπροστά μου. Κρύος ιδρώτας κύλησε στο μέτωπο μου κι ένιωσα την

ανάσα του διπλανού μου να κόβεται. «Όχι αυτή η καριόλα πάλι...» τον άκουσα να μονολογεί κι ένιωθα το φόβο να ξεχειλίζει απ' τις λέξεις του. Η γυναίκα προχώρησε προς το μέρος μου κι όλοι γύρω της έμειναν ακίνητοι. Ο χρόνος είχε παγώσει. Ασυναίσθητα, έκανα μερικά βήματα πίσω και προσπάθησα να κρυφτώ στην ασφάλεια του σκοταδιού. Μάταια όμως. Σ' ελάχιστα δευτερόλεπτα βρέθηκε σε απόσταση λίγων μέτρων μπροστά μου. Είχε ανασηκώσει το καπέλο κι έβλεπα τα λαμπερά, καφέ μάτια της.

«Πέτρο. Ήρθα πάλι κοντά σου. Πραγματικά μπράβο. Έφτασες πιο μακριά από ποτέ αυτή τη φορά. Νιώθω ότι θα τα καταφέρεις. Δε θα χρειαστεί κι άλλη προσπάθεια.»

Πέτρος. Πού ξέρει τ' όνομα μου; Και ποια στο διάολο είναι; Για ποια προσπάθεια μιλάει; Έψαξα τον συνομιλητή μου τριγύρω, αλλά δεν τον έβλεπα πουθενά. Ξαφνικά, ένιωσα τελείως μόνος κι αδύναμος. Κοίταξα το αίμα στα χέρια μου απ' τα προηγούμενα χτυπήματα και μόρφασα με αηδία. Είδα τη ματωμένη γυναίκα που πριν λίγο βίασα χωρίς έλεος, να κείτεται στην άκρη του δωματίου και λούφαξα περισσότερο στη γωνιά μου με φρίκη.

«Οι αμαρτίες σου σε κυνηγούν ακόμα. Το στυγερό έγκλημα που σου στέρησε τη σωτηρία της ψυχής σου. Αλλά είμαι εδώ για να την ξαναβρούμε.»

«Ποια είσαι και τι θες; Θέλω να φύγεις. Δε νιώθω καλά. Εκείνος που είναι;»

«Πέτρο...»

Τραβήχτηκα μακριά της αλλά πρόλαβε κι άπλωσε την παλάμη του χεριού της στο μέτωπο μου. Τότε, όλα ξεδιάλυναν μπροστά μου και το παρελθόν ξεδιπλώθηκε.

Διαταραχή προσωπικότητας είχαν πει οι γιατροί. Ανάπτυξη δεύτερης προσωπικότητας με εχθρικά στοιχεία. Απαραίτητος εγκλεισμός σε ψυχιατρείο με φαρμακευτική αγωγή.

Δεν τους είχα κάνει το χατίρι. Δεν το είπα σε κανέναν, ούτε καν στη γυναίκα μου. Εξ'άλλου, αυτή η «δεύτερη προσωπικότητα» όπως την αποκαλούσαν, ήταν τελείως άκακη. Μου έδινε πάντα τις καλύτερες συμβουλές. Πώς να πετύχω στη δουλειά μου, πώς να βελτιωθώ εξωτερικά, πώς να κάνω το καλύτερο σεξ. Εκείνη όμως, δεν καταλάβαινε. Εγώ ήμουν ακόμα ερωτευμένος μαζί της, αλλά εκείνη ήθελε να χωρίσουμε.

«Είσαι άρρωστος!» μου φώναζε και τα μάτια μου πετούσαν σπίθες. Και τότε, άκουσα άλλη μία φορά τη συμβουλή του σωτήρα μου. Την κόλλησα στον τοίχο. Της έσκισα τα ρούχα. Παρακαλούσε να σταματήσω, αλλά έπρεπε να τιμωρηθεί για την ανυπακοή της. Τη γύρισα μπρούμυτα και την πήρα πάνω στα κρύα πλακάκια του μπάνιου. Με καθαριόταν, όσο εγώ βογκούσα από ηδονή, κι ευχόταν να καώ στην κόλαση. Και τότε κατάλαβα ότι δε θα μάθαινε ποτέ το ρόλο της.

Πήρα την έγκριση του και τη χτύπησα ασταμάτητα, μέχρι να πάψει ν' αναπνέει. Μέχρι να νιώσω την καρδιά της να σταματάει και το σφυγμό της να σβήνει αργά-αργά.

Όλα πια ήταν ξεκάθαρα.

«Πέτρο, πρέπει να μ' ακούσεις» η γυναίκα μπροστά μου μ' έβγαλε απ' το λήθαργο των σκέψεων μου. «*Θυμάσαι που μου μιλούσες στις συνεδρίες μας για την αγαπημένη σου παραβολή; Αυτή του Ασώτου Υιού. Ότι κάποια στιγμή, αφού συγχωρεθείς, ελπίζεις να επιστρέψεις σπίτι σου μετά τις αμαρτίες σου. Αυτή είναι η στιγμή σου, Πέτρο. Πολέμα το δαίμονα μέσα σου, σβήσε για πάντα αυτήν την καταραμένη δεύτερη πτυχή του εαυτού σου. Έζησες τη δολοφονία της γυναίκας σου ξανά και ξανά. Εξιλεώθηκες. Ώρα να γυρίσεις σπίτι σου.»*

Κοίταξα τα λαμπερά μάτια της. Δάκρυα ανάβλυζαν απ' τα δικά μου. Δάκρυα για τη ζωή που πέταξα στα σκουπίδια. Για τη ζωή της αγαπημένης μου που αφαίρεσα. Για τον μπάσταρδο που με οδήγησε σ' αυτό το μονοπάτι χωρίς τέλος.

Σηκώθηκα όρθιος και τον έψαξα σ' όλο τον χώρο. Με κοιτούσε απ' τη γωνία χαμογελώντας αδιάκοπα.

«*Και τώρα τι; Νομίζεις θα γλυτώσεις; Δε μπορείς χωρίς εμένα. Εγώ κι εσύ. Στον πάτο του πηγαδιού. Εκεί ανήκουμε. Κι εκεί θα καταλήξουμε.»*

Όρμησα καταπάνω του. Γράπωσα το λαιμό του κι ένιωσα να κόβεται η δική μου αναπνοή. Έπεσα κάτω μαζί του και προσπάθησα με τα ίδια μου τα δάχτυλα να του βγάλω τα μάτια. Ένιωσα το δικό μου φως να σβήνει και να χάνεται η όραση μου.

Το γέλιο του όμως, ακουγόταν ακόμα κι εκεί συνειδητοποίησα πως δεν υπάρχει σωτηρία. Δε θα γλύτωνα, όσες φορές κι αν έπαιζα στο μυαλό μου την ίδια σκηνή.

Όσες φορές κι αν σκότωνα τη γυναίκα μου ξανά και ξανά, όσες φορές κι αν προσπαθούσε η γιατρός να μου λυτρώσει τη ψυχή με τις απανωτές επεμβάσεις στο μυαλό μου, πάντα θα κέρδιζε αυτός. Ήταν εγώ κι ήμουν εκείνος. Δύο προσωπικότητες, δύο μυαλά, ένα σώμα. Και μόνο αν χανόταν το κοινό μας σημείο, θα χανόταν κι αυτός. Βγήκα τρέχοντας έξω απ' το σπίτι. Μάτια μου φώναζε η γυναίκα πίσω μου, καθώς έτρεχε να με προλάβει. Έφτασα λαχανιασμένος στην άκρη του γκρεμού που βρισκόταν εκατό μέτρα μακριά απ' το σπίτι.

Κοίταξα κάτω. Άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου και μία πτώση τελειώνει με μία δεύτερη.

«*Ο Άσωτος επέστρεψε. Και θα τελειώσει αυτό που άρχισε.»*

Σχεδόν χαμογελούσα όταν έπεφτα στο κενό, δευτερόλεπτα πριν χτυπήσω στα βράχια. Η φωνή του δεύτερου εαυτού μου, όταν ένιωσε πως χάνεται, έσκισε τον ορίζοντα.

Ήξερα ότι όλες οι προσπάθειες είχαν αποβεί άκαρπες. Η γιατρός είχε προσπαθήσει να με βοηθήσει με κάθε μέθοδο, με κάθε ιατρική γνώση που κατείχε. Ήταν το προσωπικό της στοίχημα. Ποτέ όμως το αποτέλεσμα δε με δικαίωνε. Πάντα κέρδιζε αυτός. Τώρα, όμως, έπρεπε να κερδίσω εγώ.

Το τέλος ήρθε τόσο γλυκά κι απρόσμενα, όπως το φανταζόμουν.

Το σκοτάδι με τύλιξε και πλέον δεν άκουγα ούτε τους χτύπους του ρο-

λογιού που μ' είχε υπνωτίσει δεκάδες φορές, ούτε φωνές, ούτε κραυγές.
Η αιώνια λήθη. Ένας καθρέφτης εμφανίστηκε μπροστά μου. Ο εαυτός
μου. Καθαρός. Γυμνός. Απόλυτος. Και πίσω στην αντανάκλαση, αυτός.
Αγέρωχος. Τρομακτικός. Καθηλωτικός.
«Σου είπα ότι στο τέλος θα φτάσουμε μαζί.»

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΥΓΗ

Άρτεμις Τουλή

«Arrow Delta ready for departure»

«Arrow Delta 1 and 2 cleared for takeoff»

«1»

«2»

Άνοιξη 2015, κωδικό όνομα ARAXTHOS, πιλότος στην ελληνική πολεμική αεροπορία. Απογείωση από Νέα Αγχίαλο, για μια πτήση αναχαίτισης πάνω από τα γαλάζια νερά του Αιγαίου. Αν και τον τελευταίο καιρό, κατά την διάρκεια των πτήσεων, βλέπει κάτι ανεξήγητα σημάδια. Βλέπει κάποιες μη φυσιολογικές ενδείξεις στα όργανα του αεροπλάνου, χωρίς να παρουσιάζεται όμως κάποιο θέμα στη πτητική ικανότητα του μαχητικού αεροσκάφους. Είπε στον υπεύθυνο μηχανικό να ελέγξει κάποια πράγματα, για τυπικούς καθαρά λογούς, χωρίς να δώσει περαιτέρω λεπτομέρειες. Γιατί δεν είναι μόνο τα όργανα του αεροσκάφους που παρουσιάζουν κάποιες περίεργες ενδείξεις. Και ο ίδιος νιώθει κάπως άβολα κάθε φορά που πετάει. Σα να υπάρχει ένα αόρατο μαγνητικό πεδίο που του γαργαλάει το μυαλό κάθε φορά που μπαίνει σε αυτό.

«Ίσως πρέπει να σταματήσω να διαβάζω τα βράδια εκείνο το βιβλίο επιστημονικής φαντασίας, πριν κοιμηθώ.» Η αλήθεια είναι ότι δεν έχει και πολύ ελεύθερο χρόνο. Περνάει αρκετές ώρες στην υπηρεσία. Μην έχοντας οικογενειακές υποχρεώσεις, αναπόφευκτα, έχει αφοσιωθεί εκεί.

Είναι άλλο ένα ηλιόλουστο, ανοιξιάτικο πρωινό και τίποτα δε προμήνυε ότι δε θα 'ταν σαν όλα τα προηγούμενα. Κάθεται στο οικείο του σαλόνι, σε κατάσταση ετοιμότητας, περιμένοντας να χτυπήσει το τηλέφωνο που θα τον έστελνε σε αποστολή. Το briefing που είχε γίνει νωρίς το πρωί ενημέρωνε ότι υπήρχαν ύποπτες ενδείξεις στην περιοχή μεταξύ Θάσου και Λήμνου. Ο συνάδελφος του μπήκε στο δωμάτιο.

« Άραχθε, έτοιμος για σήμερα;»

Χαμογέλασε. *«Όπως πάντα.»* Αμέσως μόλις ολοκλήρωσε τη φράση του, το τηλέφωνο χτύπησε.

Η ομάδα απογειώθηκε με πτητικό σχέδιο κατεύθυνσης προς Θάσο και εντολές για ενδεχόμενο πιθανής σύρραξης. Κατά τη διάρκεια της πτήσης, και ενώ περνούσαν πάνω από τη θαλάσσια περιοχή του Θρακικού Πελάγους, ξαφνικά πέφτουν σε καταιγίδα. Τα όργανα αρχίζουν να τρελαίνονται. Χάνεται η επαφή με το δεύτερο αεροσκάφος της ομάδας και το ραντάρ. Ο Άραχθος προσπαθεί να επικοινωνήσει και με τους δύο και συγχρόνως να ανεβάσει το αεροσκάφος του πάνω από την καταιγίδα. Όμως, ο κινητήρας σβήνει και αρχίζει να χάνει ύψος. Προσπαθεί να διατηρήσει τον έλεγχο, αλλά είναι πολύ δύσκολο με τις καιρικές συνθήκες που επικρατούν.

Πασχίζει να το κρατήσει σταθερό. Καθώς το αεροπλάνο αρχίζει να πέφτει ακυβέρνητο, αποφασίζει να το εγκαταλείψει τραβώντας τη λαβή εκτίναξης. Η θύελλα παρασέρνει το αλεξίπτωτο και σε λίγο χάνει τις αισθήσεις του.

Έχει κρύο, πάρα πολύ κρύο. Τα χέρια του είναι παγωμένα και τρέμει ολόκληρος. Συνέρχεται. Βρίσκεται σε μια παραλία. Το τοπίο είναι χιονισμένο. Προσπαθεί να το αναγνωρίσει, τυπική διαδικασία που την έχει μάθει στη σχολή. Κυριαρχεί το απόλυτο σκοτάδι, το φεγγάρι δεν έχει εμφανιστεί ακόμη και, κοιτώντας τον ουρανό, νιώθει ότι κάτι δεν πάει καλά. Δε μπορεί να αναγνωρίσει αστερισμούς.

«Ίσως να φταίει το σοκ της πτώσης.»

Το αλεξίπτωτο είναι ακόμη μπλεγμένο πάνω του και φοράει την εξάρτηση του. Από τον ασύρματο στο κράνος του προσπαθεί να επικοινωνήσει με τα κεντρικά, χρησιμοποιώντας την συχνότητα κίνδυνου, αλλά είναι νεκρή. Ίσως βλάβη στο σύστημα; Δε βοηθάει όμως ιδιαίτερα το να μένει ακίνητος εκεί, θα παγώσει σύντομα. Χρησιμοποιεί τα απαραίτητα από το σετ επιβίωσης που έχει και αφαιρεί όλα τα διακριτικά από τη στολή του. Καλύτερα να είναι προετοιμασμένος για το χειρότερο σενάριο. Προσπαθεί να θυμηθεί τις τελευταίες στιγμές από πριν χάσει τις αισθήσεις του, αλλά έχει κενά μνήμης.

Αρχίζει να προχωρά προς την ενδοχώρα. Καθώς απομακρύνεται από τη θάλασσα, οι μυρωδιές αλλάζουν. Η αλμυρή μυρωδιά του υγρού στοιχείου εναλλάσσεται με τη μυρωδιά ενός άλλου υγρού, γνωστού και ως μαύρος χρυσός.

«Πετρέλαιο; Τόσο έντονη μυρωδιά πετρελαίου; Μα πού βρίσκομαι;»

Καθώς προχωρά, το τοπίο γύρω του αλλάζει. Από αμμώδες γίνεται πιο βραχώδες, ενώ ομίχλη αρχίζει να απλώνεται. Χρησιμοποιεί ένα φακό για να βλέπει που πηγαίνει. Δεν ακούγεται ο παραμικρός ήχος, πάρα εκείνος των βημάτων του. Καθώς συνεχίζει να προχωρά προς τα μέσα της περιοχής, η μυρωδιά του πετρελαίου γίνεται πιο έντονη, αναμειγνύεται με την μυρωδιά καμένων λάστιχων. Αμυδρά, αρχίζει να ακούει κάποιους μηχανικούς ήχους.

«Ίσως κάποιο εργοστάσιο...»

Περνώντας μέσα από βράχια, καταλήγει σε ένα άνοιγμα που τον οδηγεί, θα έλεγε κανείς, σε μια μάντρα από παλιοσίδερα. Η ομίχλη απλώνεται παντού σαν πέπλο, δίνοντας στο χώρο μια απόκοσμη όψη. Προσπαθεί να κινηθεί μέσα σε αυτό τον άγνωστο χώρο. Παλιοσίδερα και μηχανήματα. Κάποια παραπήγματα που ίσως κάποτε να ήταν σπίτια; Εργαστήρια; Δε μπορεί να καταλάβει. Ο μηχανικός ήχος που άκουγε πριν γίνεται πιο καθарός, πιο μονότονος. Συγκεντρώνεται προς την κατεύθυνση του.

Ξαφνικά, ακούει γυναικείες κραυγές, στα ελληνικά, μαζί με βρισιές αντρικές, στα ελληνικά και αυτές. Σβήνει το φακό και πλησιάζει προς το μέρος τους με προσοχή. Ανακαλύπτει ότι είναι τρεις άνδρες εναντίον μιας κοπέλας. Δεν είναι και απόλυτα σίγουρος, είναι αρκετά σκοτεινά.

«Σου είπαμε ότι εδώ ερχόμαστε μόνο εμείς! Ποτέ δεν ακούς και κάνεις του κεφαλιού σου! Τώρα δε θα χρειαστεί να το ξανακάνεις, γιατί απλά δε θα έχεις κεφάλι.»

Μιλάνε και οι τρεις άνδρες συγχρόνως, δε μπορεί να δει πρόσωπα καθαρά. Κινούνται απειλητικά προς την κοπέλα, η οποία κρατάει κάποιο είδος σωλήνα, ή κάτι σαν κοντάρι, για να αμυνθεί και δεν τους απαντάει. *«Μια γυναίκα μόνη εναντίων τριών δεν είναι καλή αναλογία,»* σκέφτεται. Περιμένει να πλησιάσουν κάπως το θύμα τους και τους επιτίθεται από πίσω. Η κοπέλα βρίσκει ευκαιρία και ακινητοποιεί με ένα γερό χτύπημα τον έναν. Ο δεύτερος χτυπιέται από τον Άραχθο και ο τρίτος, κάπως χαμένος από το όλο σκηνικό όπου δε μπορεί να καταλάβει από πού πετάχτηκε αυτός ο τύπος με το μαχαίρι, τρώει μια περιποιημένη κεφαλιά από το κράνος του Άραχθου. Στο τέλος της σύρραξης, και πριν προλάβει να καταλάβει ότι τελείωσε, η κοπέλα τον πιάνει από το χέρι και του λέει:

«Τρέχουμε τώρα»

«Ωπα, περίμενε, τι τρέχουμε; Πού πάμε; Ποια είσαι και γιατί σε κυνηγούσαν αυτοί;»

Η κοπέλα συνεχίζει να τον τράβα και του δείχνει προς την αντίθετη κατεύθυνση, πέρα από το χώρο με τα παλιοσίδερα.

«Δε θέλεις τις ερωτήσεις σου να στις απαντήσουν αυτοί.»

Γυρνώντας, βλέπει στο βάθος δυνατά φώτα, σαν προβολείς, και ακούει ήχους από μηχανοκίνητα οχήματα.

«ΤΡΕΧΟΥΜΕ ΤΩΡΑ!»

Ακολουθεί στα τυφλά σχεδόν. Το έδαφος γίνεται ανηφορικό και απότομο, σαν πλάγια βουνού. Κάποια στιγμή, σταμάτα για να κοιτάξει πίσω του. Έχουν ανέβει πάνω από το επίπεδο της θάλασσας. Από κάτω τους απλώνεται η μάντρα από παλιοσίδερα, που τώρα μοιάζει με πόλη, και καθώς κοιτά πιο πέρα, ένα χλωμό φεγγάρι προσπαθεί να διαλύσει την ομίχλη. Το τοπίο ξεκαθαρίζει, ο μονότονος ήχος που άκουγε πριν είναι μια μονάδα άντλησης πετρελαίου στο βάθος. Η πόλη είναι μονάδα επεξεργα-

σίας του μαύρου χρυσού και η μηχανοκίνητη πομπή είναι όλο και πιο κοντά τους. Μοιάζουν σα να είναι κάτι φορτηγά που είχε δει σε κάποιο ντοκιμαντέρ για κυνηγούς κροκοδείλων. Άλλα τώρα, το θήραμα τους δεν είναι ανήκει στα ερπετοειδή. Η κοπέλα τον τράβα από το χέρι για άλλη μια φορά.

«Θα χαζεύεις για πολύ; Ή θέλεις να μάθεις με πόσους τρόπους μπορείς να πεθάνεις;»

Συνεχίζουν την τρελή ανάβαση, οι ήχοι τους πλησιάζουν μαζί με ήχους από πυροβολισμούς. Ξαφνικά εκείνη σταματάει. Σκαλίζει κάτι στο χώμα και εκεί που σκάβει ανοίγει μια τρυπά που κυριολεκτικά τη ρουφά κυριολεκτικά. Συγχρόνως, τον τραβά από το πόδι για να χωθεί και αυτός μέσα. Και η καταπακτή κλείνει. Του φιμώνει το στόμα με το χέρι της. Ναι, θα άρχιζε να ρωτά πάλι. Πώς το κατάλαβε; Από πάνω τους περνά η πομπή, χώμα πέφτει στα κεφάλια τους και ακούγονται ήχοι από ρόδες, ερπύστριες, περίεργες ψιθυριστές φωνές και πυροβολισμοί.

Όταν ηρέμησαν τα πράγματα και επανήλθε η ησυχία, ο Άραχθος έβγαλε από τη τσέπη του μία ράβδο φωσφόρου, μιας και το φακό του τον είχε χάσει κάπου εκεί πίσω όταν έτρεχαν. Φέγγει το γύρω χώρο και παρατηρεί ότι είναι σαν σπηλιά. Κοιτάζει γύρω του, καταλήγοντας στην κοπελιά απέναντι του. Τον κοιτάζει ήρεμα, με τα – μάλλον καστανά - μάτια της. Έχει συμπαθητικό πρόσωπο.

«Και τώρα μπορώ να σου απαντήσω σε ότι ερώτηση θέλεις. Καταρχήν είμαι η Τιτάνια» και του δίνει το χέρι της. *«Και σε ευχαριστώ για πριν.»*

«Με λένε... Άραχθο. Και έκανα το καθήκον μου.»

Η χειραψία είναι δυνατή, σίγουρη. Η κοπελίτσα απέναντι του είναι με το ζόρι εικοσιτριών χρονών, όμως δείχνει να έχει τόσο δυναμισμό όσο και εκείνος.

«Τι ήταν όλο αυτό εκεί έξω;» ρωτάει.

«Τα συνηθισμένα, τρωγλοδύτες εναντιώνονται με μεταλλωρύχους σε μια περιοχή που δεν πρέπει καν να βρισκόμαστε. Το παρεάκι που πέρασε από πάνω μας; Πίστεψε με δεν θα τους άρεσε καθόλου να ξέρουν ότι «δανειζόμαστε» πράγματα από τα μέρη τους. Αλλά έπρεπε να έρθω γι' αυτό εδώ.» Του δείχνει ένα μπουζί.

«Μα αυτό υπάρχει σε οποιοδήποτε μαγαζί...»

«Μαγαζί; Τι είναι αυτό; Καινούρια συντεχνία; Εγώ είμαι στους μεταλλωρύχους και δεν το πίστευαν ότι μπορώ να βρω αυτό το κομμάτι. Αλλά τα κατάφερα. Εσένα ποια είναι η συντεχνία σου;»

«Των πιλότων» απαντάει με ψυχραιμία.

«Των πιλότων; Δεν την έχω ξανακούσει. Με τι ασχολείστε;»

«Πετάμε αεροπλάνα.»

«Αεροπλάνα; Τι είναι αυτό; Τώρα έχω εγώ περισσότερες ερωτήσεις από σένα.» Γελάει και το γέλιο της εκείνη τη στιγμή ακούγεται σαν το πιο αισιόδοξο μαντάτο.

«Θα σου κάνω μια απλή ερώτηση Τιτάνια. Πού είμαστε ακριβώς;»

«Στη Θάσο, πού άλλου. Μα από τον ουρανό έπεσες;»

«Περίπου. Μπορείς να το πεις και έτσι.»

«Είσαι περίεργος τύπος, άλλα δεν μου βγάζεις κίνδυνο, μάλλον είσαι λίγο χαμένος. Τελοσπάντων, τα φιλαράκια από πάνω μάλλον βαρέθηκαν να μας ψάχνουν. Πάμε στο καταυλισμό, νομίζω ότι εκεί υπάρχει κάποιος που μπορεί να σου απαντήσει σε αυτά που αναζητάς.»

Σκαλίζει τον τοίχο της σπηλιάς, η καταπακτή ανοίγει και πάλι και αποχωρούν. Η Τιτάνια ξανακρύβει το καταφύγιο της. Το τοπίο έχει παραμείνει ίδιο. Νύχτα, ένα χλωμό φεγγάρι στον ουρανό και η ομίχλη να διαλύεται σιγά-σιγά. Ασυναίσθητα, κοιτάει το ρολόι του. Έχει σταματήσει να λειτουργεί. Ρωτάει την Τιτάνια σε πόση ώρα πιστεύει ότι θα ξημερώσει.

«Τι θα πει ξημερώνει; Και τι θα πει ήλιος; Μα το θεό, μιλάς ελληνικά, αλλά ρωτάς πράγματα τελείως περίεργα. Είσαι σίγουρα από εδώ γύρω; Δε ξέρω τι θα πει ήλιος και ζεστασιά... να αυτό (και του δείχνει το χιόνι) πέφτει, λιώνει γίνεται νερό, καμιά φορά βρέχει κιόλας. Όλα τα χρωστάμε σε αυτήν την κυρά (και δείχνει το φεγγάρι). Ανατέλλει, δύει και μετράμε τις ώρες, τις στιγμές με τις φάσεις της σελήνης.»

Την ακούει σα να είναι ένα παραμύθι, δε μπορεί να βγάλει άκρη. Παρόλα αυτά, την ακολουθεί. Το κατέβασμα αποδεικνύεται λίγο πιο δύσκολο γιατί, όσο ήταν κλεισμένοι εκεί μέσα, χιόνισε. Προχωρούν στην άλλη πλευρά, μακριά από το διυλιστήριο, και περνώντας μέσα από ένα περίεργο δάσος από δέντρα χωρίς φύλλωμα, ξερά κλαδιά μόνο, καταλήγουν, σε έναν καταυλισμό χωρικών. Το μέρος έμοιαζε σα να είχε ξεπηδήσει από ταινία επιστημονικής φαντασίας. Χαμηλά σπίτια, φτιαγμένα από ότι υλικά μπορείς να φανταστείς, αλλά και κάποια που δεν τα είχε ξαναδεί. Άνθρωποι κινούνταν με φανάρια μεταλλωρύχων, ντυμένοι με φόρμες εργασίας. Κάνεις δεν του έδινε ιδιαίτερη σημασία, κάποιοι χαιρετούσαν την Τιτάνια και συνέχιζαν το δρόμο τους.

Έφτασαν μπροστά στην πόρτα μιας καλύβας, παρόμοιας με όσες είχαν δει πριν. Μπήκαν μέσα και αμέσως τον αγκάλιασε μια ζεστασιά από τζάκι και μια μυρωδιά από κάτι... φαγώσιμο... Από πότε είχε να φάει... δε θυμόταν καν.

«Παππού γυρίσαμε! Το βρήκα!»

«Ποιοι γυρίσατε; Και αν πήγες εκεί που νομίζω για να το βρεις, κακώς πήγες,» ακούστηκε μια φωνή από το βάθος. Ο Άραχθος έμεινε στη είσοδο να περιμένει, όμως η Τιτάνια τον έσπρωξε παράμεσα.

«Έλα τι περιμένεις; Να βγει καινούριο φεγγάρι; Αργεί ακόμη.» Ένα ασπροντυμένο κεφάλι με ολοστρόγγυλα γυαλιά φάνηκε πίσω από το διπλανό δωμάτιο.

«Καλησπέρα. Ελπίζω να πεινάς, η σούπα είναι έτοιμη.»

Και μετά χάθηκε παραμέσα πάλι. Η Τιτάνια έτρεξε στο εσωτερικό του σπιτιού πετώντας το σακίδιο της κάτω. Εκείνος, έψαξε ένα τραπέζι να αφήσει το κράνος του. Το βλέμμα του έπεσε πάνω σε μια φωτογραφία κρεμασμένη στον τοίχο. Ήταν ο πάππους με την Τιτάνια, άλλα λίγο πιο μικρή σε ηλικία, μπροστά σε ένα φωτεινό πλαίσιο και από κάτω υπήρχε η επιγραφή, «80 φεγγάρι της 500στης χρονιάς μετά το τέλος της Ιστορίας.»

Το τέλος; Της ιστορίας; Ποιας ιστορίας; Πήρε τη φωτογραφία μαζί του και προχώρησε. Το επόμενο δωμάτιο φαινόταν ότι ήταν συγχρόνως κουζίνα, τραπεζαρία και γραφείο. Όμορφα συμμαζεμένο, λιγοστά βιβλία στα ράφια και το τραπέζι ήταν στρωμένο με σερβιρισμένα τρία πιάτα ζεστής, μυρωδάτης σούπας. Η Τιτάνια και ο παππούς τον περίμεναν να καθίσει. Ένωσε την κοιλιά του να γουργουρίζει. Στην τελική, φαγωμένος θα άντεχε να ακούσει το οτιδήποτε.

ΤΡΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΜΕΤΑ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Ηλίας Τσιάρας

Ο Αντρέας πετάχτηκε ξαφνιασμένος από τον ύπνο του. Έμεινε για λίγα δευτερόλεπτα ακίνητος προσπαθώντας να αντιληφθεί και τον παραμικρό θόρυβο. Το ανιαρό τικ τακ του ρολογιού του που είχε ακουμπήσει στο κομοδίνο ήταν ο μόνος ήχος που διατάραζε την απόλυτη σιωπή της κρεβατοκάμαρας. Κι όμως, ήταν σίγουρος πως είχε ακούσει ένα ψίθυρο, μια γυναικεία φωνή... της μητέρας του; Αφήνοντας ένα βαθύ αναστεναγμό, ψηλάφισε μέσα στο σκοτάδι για το διακόπτη του πορτατίφ. Απέστρεψε για μια στιγμή τα μάτια του και τον πίεσε. Ένα κιτρινωπό φως γέμισε με σκιές το μικρό δωμάτιο. Ο Αντρέας ανακάθισε, έπιασε την κορνίζα δίπλα από το ενοχλητικό ρολόι και την έφερε κοντά στα μισόκλειστα, μυωπικά του μάτια. Το ζεστό χαμόγελο της μητέρας του ήταν αρκετό για να ηρεμήσει τον γρήγορο χτύπο της καρδιάς του. Τη θυμόταν σα χθες εκείνη τη μέρα. Είχαν πάει να αγοράσουν για τη μαμά του ένα καινούργιο κινητό και στην επιστροφή την έβγαλε μια φωτογραφία, με φόντο έναν παλιό κυπαρισσί σκαραβαίο. Άγγιξε με τα ακροδάχτυλά του το κρύο τζάμι της κορνίζας, περιγράφοντας το όμορφο πρόσωπο με τα μακριά καστανά μαλλιά, που τόσο του έλειπε, και την ξανάφησε απαλά στη θέση της. Προτού ξαπλώσει και κουκουλωθεί με το φθαρμένο πάπλωμα, έριξε μια πεταχτή ματιά στην ώρα: τρεις και έντεκα τα ξημερώματα.

Ο Αντρέας ξύπνησε απότομα και άνοιξε αμέσως το φως. Με το στήθος του να ανεβοκατεβαίνει ξέφρενα, φόρεσε όπως-όπως τα γυαλιά του και κάρφωσε το βλέμμα του στο σκοτάδι απέναντί του. Εκείνη η σκιά είχε κουνηθεί; Μπα, μάλλον η ιδέα του θα ήταν. Ήταν βέβαιος πως αυτή τη φορά άκουσε τη μητέρα του να ψιθυρίζει το όνομά του. Ασυναίσθητα έφερε το δεξί του χέρι στο αυτί του. Ήταν όντως ζεστό από την ανάσα της ή μήπως είχε αρχίσει να τα χάνει; Όπως και το προηγούμενο βράδυ, πήρε ξανά την κορνίζα στην αγκαλιά του. Η μητέρα του συνέχιζε να του χαμογελά τρυφερά. Πόσο θα ήθελε να μπορούσε να ξαναδεί αυτό το χαμόγελο. Να την αντικρίσει έστω για ένα λεπτό, να της πει πως την αγαπάει πολύ και ότι του λείπει κάθε μέρα. Να ακούσει ξανά το γέλιο της, τη φωνή της...Κι όμως, την άκουσε, ήταν απόλυτα σίγουρος γι' αυτό. Ψιθύ-

ρισε το όνομά του. Αλλά πώς γίνεται, αφού ήταν νεκρή εδώ και εφτά μήνες; Μπερδεμένος, αλλά εντελώς ξύπνιος πια, σηκώθηκε και κατευθύνθηκε ξυπόλητος προς την κουζίνα. Άνοιξε το ψυγείο και ήπιε από το μπουκάλι τέσσερις μεγάλες γουλιές παγωμένο νερό. Τα γαλάζια ψηφία στην ηλεκτρική κουζίνα έδειχναν τρεις και τέταρτο.

Με την τρίτη προσπάθεια κατόρθωσε επιτέλους να ξεκλειδώσει την εξώπορτά του. Δεν άντεχε ακόμα ένα βράδυ ξάγρυπνος κι έτσι αποφάσισε να βγει για να βρει το ίαμα της αϋπνίας. Από νωρίς είχε κανονίσει με την παλιοπαρέα να πάνε για ένα χαλαρό απογευματινό ουζάκι. Το ένα έγινε δύο, τα δύο τέσσερα, το απόγευμα βράδυ και κατέληξε στο σπίτι του αρκετά μετά τα μεσάνυχτα χωρίς να θυμάται στα πόσα καραφάκια το έληξαν. Σαν κακοκουρδισμένη κούκλα, με το ένα χέρι πάντα στον τοίχο για στήριγμα, περπάτησε ως το ξέστρωτο κρεβάτι του και σωριάστηκε πάνω του όπως ήταν με τα ρούχα, τα παπούτσια και το δερμάτινο. Μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα, το δωμάτιο γέμισε με το μεθυσμένο ροχαλητό του. Η ώρα περνούσε και το ροχαλητό γινόταν ολοένα και πιο ρυθμικό, κάτι περισσότερο από μια βαθιά αναπνοή. Χωρίς καμία προειδοποίηση, η θερμοκρασία στο δωμάτιο έπεσε αισθητά. Τη μεταβολή την ένιωσε ακόμα και αυτός που μισογύρισε στο ένα του πλευρό και τύλιξε προστατευτικά τα χέρια του στο πάνω μέρος του κορμιού του. Μια πιο σκούρα σκιά φάνηκε να αποκολλάται από το σκοτάδι του πατώματος και να υλοποιείται σιγά-σιγά. Άρχισε να ψηλώνει και να αποκτά μια κάπως ανθρώπινη μορφή, με χοντρό σώμα και κοντά κακοσχηματισμένα άκρα. Εκεί που θα έπρεπε να υπάρχει το κεφάλι, υπήρχε μόνο μια ακανόνιστη έντονη μαυρίλα. Η σκιά έρεε προς το μέρος του Αντρέα με τα κατάμαυρα χέρια της απλωμένα. Ένας ακαταλαβίστικος ψίθυρος πλανιόταν στο δωμάτιο, μπλεγμένος με το σιγανό ροχαλητό. Ο άτυχος άντρας πρέπει να αισθάνθηκε κάτι, καθώς άρχισε να τινάζεται και να μορφάζει λες και γευόταν κάτι σάπιο. Η ερεβώδης μορφή ήταν πια από πάνω του. Τα μαύρα κολοβώματά της απείχαν εκατοστά μακριά από το λαιμό του.

«Αντρέα»

Ο Αντρέας τινάχτηκε και ανοιγοκλείνοντας νευρικά τατσιμπλιασμένα του μάτια, προσπάθησε να καταλάβει πού βρισκόταν. Ψαχουλεύοντας στις τσέπες του μπουφάν του, εντόπισε το κινητό του και φώτισε λιγάκι τον χώρο. Ήταν μόνος του στη κρεβατοκάμαρά του. Σηκώθηκε αδέξια και πάτησε το διακόπτη. Μια γυμνή λάμπα στο ταβάνι άναψε, διώχνοντας το σκοτάδι και μαζί του την ανθρωπόμορφη σκιά.

Τρίβοντας το μέτωπό του, ο Αντρέας προσπάθησε να θυμηθεί τι τον ξύπνησε. Έβλεπε κάποιον εφιάλτη, όταν... η μητέρα του και πάλι. Η μητέρα του ψιθύρισε το όνομά του. Πώς όμως και γιατί; Γιατί τώρα, ενώ έχει πεθάνει εδώ και τόσο καιρό; Ήξερε πως ακόμα δεν είχε ξεπεράσει την απώλειά της, δεν ήταν βέβαιος ότι μπορούσε να ξεπεραστεί κάτι τέτοιο, αλλά αυτό πήγαινε πολύ. Τρεις μέρες συνεχόμενες; Ξαφνικά, σαν να του ήρθε μια ιδέα. Έβαλε ξανά το χέρι στην τσέπη του και έφερε

κοντά στο πρόσωπό του το κινητό. Στην οθόνη φαινόταν η ένδειξη 03:12.

Ο Αντρέας όσο περνούσε η ώρα, βεβαιωνόταν όλο και πιο πολύ πως τρελαινόταν. Αντί να ξεντυθεί, να κάνει ένα ζεστό ντουζ και να πέσει για ύπνο, εδώ και δύο περίπου ώρες ήταν καρφωμένος στον υπολογιστή του, ψάχνοντας να βρει τι μπορεί να σημαίνουν ο ψίθυρος, το πνεύμα της μητέρας του και τα πρώτα λεπτά μετά τις τρεις τα μεσάνυχτα. Σε ένα νεοπαγανιστικό φόρουμ, κάποιος περιέγραφε μια παρόμοια εμπειρία. Ότι ξύπνησε διότι άκουσε καθαρά κάποιον να φωνάζει το όνομά του. Ένας ειδήμονας του απάντησε πως πρόκειται για εξωσωματική εμπειρία επαυξημένης αντίληψης, κάτι αρκετά κοινό σε άτομα ευαίσθητα σε πνευματικά ερεθίσματα. Σε κάποια ιστοσελίδα με συμβουλές για επικλήσεις πνευμάτων, μια κοπέλα με πολλά σκουλαρίκια και μοβ μαλλιά υποστήριζε πως η καλύτερη ώρα για μια seance είναι τρεις και έντεκα το βράδυ, γιατί τότε ο κόσμος των νεκρών και αυτός των ζωντανών εφάπτονται. Ένας περίεργος τύπος με το παρατσούκλι Ασμόδεος υποστήριζε στο blog του πως επί επτά συνεχόμενες μέρες δεχόταν την επίσκεψη μιας σουκούμπους, καμωμένης από καπνό και σκιά, η οποία ήθελε το ζωογόνο σπόρο του, πάντα μεταξύ τρεις και τέσσερις τα ξημερώματα. Ανάμεσα στις τελευταίες προτάσεις του διαδικτύου, ξεχώρισε μια αναφορά σε τρεις περίεργους θανάτους εκείνη περίπου την ώρα, σε χρονικό διάστημα δώδεκα ετών. Αναστέναξε και έκλεισε την οθόνη κουρασμένος. Μόλις ξημέρωνε, θα πήγαινε σε έναν ψυχολόγο, όπως τον είχε προτρέψει εξ αρχής η θεία του. Ήταν προφανές πια πως δε μπορούσε να αντιμετωπίσει το θάνατο της μητέρας του μόνος του.

Η Παναγιώτα βρισκόταν σε έναν επίπεδο άχρωμο τόπο. Ήταν ολομόναχη, αν και υπήρχαν φορές που ένιωθε πως κάποιος άλλοι περνούσαν αμίλητοι από δίπλα της, μέσα στις γκρίζες ομίχλες που συνέχεια αναδεύονταν, χωρίς η ίδια να αντιλαμβάνεται κάποιο ρεύμα αέρα. Δεν ήξερε πώς βρέθηκε εκεί, ούτε γιατί. Δε την ενδιέφερε. Το μόνο που γνώριζε, χωρίς να μπορεί να εξηγήσει το πώς, ήταν ότι ο γιος της κινδύνευε. Το αισθανόταν βαθιά μέσα της, στο κέντρο της ύπαρξής της, μια τρομακτική παγωνιά και ίσως, λόγω του μητρικού ενστίκτου, καταλάβαινε πως αν δεν ούρλιαζε με όλη τη δύναμη της αγάπης της, η ψυχή του Αντρέα ήταν χαμένη. Να την πάλι. Στην καρδιά της απλώθηκε σα σάβανο ένα ανυπόφορο ψύχος. Έπρεπε να του φωνάξει, να τον προειδοποιήσει. Παίρνοντας μια τρεμάμενη ανάσα, ούρλιαξε με όλη της τη δύναμη. «Αντρέα!»

«Αντρέα»

Ο Αντρέας άνοιξε τα μάτια του. Στράφηκε προς τη φωτογραφία στο κομοδίνο με ένα αχνό χαμόγελο. Δε χρειαζόταν φως για να δει τι ώρα ήταν. Ήξερε. Όπως ήξερε και τι έπρεπε να πει για να ξεπεράσει το θάνατο του πιο αγαπητού του προσώπου.

«Καλημέρα, μαμά. Το ξέρω πως με προσέχεις από εκεί όπου είσαι, αλλά μεγάλησα πια. Θα πρέπει να τα βγάλω πέρα μόνος μου τώρα. Σ' αγαπώ.» Γύρισε πλευρό και σε λιγότερο από ένα λεπτό είχε αποκοιμηθεί.

Το πτώμα του ανακαλύφτηκε μετά από τρεις μέρες. Ο κολλητός του ανησύχησε που δεν απαντούσε στις κλήσεις του και αποφάσισε να χρησιμοποιήσει το κλειδί έκτακτη ανάγκης, που του είχε δώσει ο Αντρέας. Στην ιατροδικαστική αναφορά αναγράφεται πως ήταν νεκρός εδώ και δύο μέρες, με πιθανή ώρα θανάτου τρεις με τρεις και μισή τα ξημερώματα.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

Αργυρώ Χαρίτου

Βρίσκομαι πάλι μέσα στο δωμάτιο... όχι, στο μπουντρούμι... ούτε... πού; Τι όνομα να του δώσω; Αγγίζω το πάτωμα στα τυφλά και στηρίζομαι σε κάτι αποκρουστικό. Όταν με τη βία με έριξαν από τα σκαλιά, παρατήρησα σκαλισμένο το ίδιο μοτίβο παντού. Πρόσωπα με ανοιχτά στόματα, με δυο τρύπες για τα μάτια τους. Ευτυχώς δεν είναι αληθινά. Όταν κλείνει η πόρτα το απόλυτο σκοτάδι με συντροφεύει. Προσπάθησα μια φορά να πάρω ένα κερί. Όμως το βρήκαν και μου το πήραν.

Μαζεύω τα πόδια μου στο στήθος μου. Ακουμπάω σε έναν τοίχο... τα πρόσωπα που αισθάνομαι στην πλάτη μου, μου προκαλούν τρόμο. Δεν μπορώ να τα αποφύγω. Τα νιώθω πάνω μου, τα νιώθω μέσα μου... το χειρότερο... τα ακούω να μου μιλάνε. Βρίσκομαι εδώ μέσα για να πολεμήσω το φόβο μου, το φόβο του σκοταδιού. Το φόβο του πανικού. Το φόβο!!

Ο πατέρας μου ο Φαραώ θέλει να γίνω εγώ η ακόλουθος του. Με θεωρεί την πιο έξυπνη και πιο σοφή από τα άλλα μου αδέρφια. Πιστεύω ότι κατέληξε σε αυτή την απόφαση μετά από τα δυο αδέρφια που τρελάθηκαν, έπειτα από τη δοκιμασία. Ο ένας προσπάθησε και να αυτοκτονήσει.

Τρέμω από το κρύο... όμως μπορώ να το αντέξω... ακόμα και το σκοτάδι μπορώ να το παλέψω, κλείνω τα μάτια μου και πείθω τον εαυτό μου ότι κοιμάμαι. Αυτό που δεν μπορώ να αντιμετωπίσω είναι οι ψίθυροι.. Αν και γνωρίζω ότι ο αέρας και οι φωνές των σκλάβων είναι οι ψίθυροι, δεν καταφέρνω να τιθασεύσω τους χτύπους στην καρδιά μου και τον πανικό μου. Σηκώνω το κεφάλι μου ψηλά και περιμένω κάποιον να μου κόψει το λαιμό. Φοβάμαι, ότι τρελαίνομαι. Όπως τα αδέρφια μου.

Σήμερα είναι η δέκατη μέρα που βρίσκομαι εδώ μέσα. Δεν ξέρω πόσες μέρες ακόμα πρέπει να αντέξω αυτό το μαρτύριο. Τη μέρα, όταν επιστρέφω στα διαμερίσματα μου δεν προλαβαίνω να μείνω ξύπνια. Κοιμάμαι και ξυπνάω λίγο πριν με οδηγήσουν πάλι στο φρούριο. Αυτή η ονομασία του ταιριάζει... Πρέπει να μάθω να ελέγχω το φόβο μου.

«Πώς...;» γύρισα δεξιά και αριστερά το κεφάλι μου, όμως τι μπορώ να δω; Νιώθω μια ανάσα δίπλα μου, από πίσω μου, από κάτω μου. Θεέ του ήλιου, σε παρακαλώ, βοήθησε με, φώτισε με, με τη δύναμη σου.

«Δεν αντέχω άλλο....», η φωνή μου σαν αντίλαλος επαναλαμβάνεται. Προσπαθώ να βρω τα σκαλιά αλλά δεν μπορώ. Πιάνω μόνο πρόσωπα...

«Πού πας;» οι ψίθυροι

«Μείνε,» συνεχίζουν

«μην μας αφήνεις.» για να με τρελάνουν.

«Σταματήστε», φωνάζω και κλείνω τα αυτιά μου καθώς παρακαλώ το θεό Ρα να με βοηθήσει. Σκέφτομαι τον πατέρα μου. Είναι ένας άγγελος που άφησε τη μητέρα μου έγκυο και τη σκότωσα στη γέννα. Πέρα από τον φόβο που πρέπει να ελέγξω, πρέπει να μάθω και τις δυνάμεις που δεν γνωρίζω ότι κατέχω. Μου ζητάει να του τις δείξω. Μου επισημαίνει ότι εξαιτίας της καταγωγής μου είμαι ένας άγγελος και εγώ. Μου μαθαίνει τη δύναμη που υπάρχει στο σύμπαν. Μου μαθαίνει πώς να την ελέγχω. Μου μαθαίνει να είμαι δυνατή, στο σώμα και στην ψυχή. Τώρα πια όμως έχω ξεχάσει τα πάντα. Θέλω μόνο να σταματήσουν οι ψίθυροι.

Η πόρτα ανοίγει αλλά δεν έχω τη δύναμη να σηκωθώ. Με παίρνουν αγκαλιά. Παραδίνομαι στο άγγιγμα τους. Μια υπηρέτρια με βοηθάει να αλλάξω και να πλυθώ. Δεν έχω δύναμη να χειριστώ το σώμα μου. Νιώθω ότι όλη αυτή η διαδικασία με έχει καταβάλει. Νιώθω ότι τρελαίνομαι. Προσπαθούν να με ταΐσουν, όμως εγώ το μόνο που θέλω είναι να κοιμηθώ ήρεμη. Δεν προλαβαίνω όμως. Ο πατέρας μου εμφανίζεται μπροστά μου.

Με ενημερώνει ότι πέθανε ο αδερφός μου. Αυτοκτόνησε! Κλαίω χωρίς προσπάθεια. Κλαίω για εκείνον, για μένα, για όλους. Θέλω να χτυπήσω τον Φαραώ, διότι χάθηκε εξαιτίας αυτού του μάταιου παιχνιδιού. Με αγκαλιάζει. Δεν τη θέλω την αγκαλιά του. Μέσα της έβρισκα την αγάπη, την ασφάλεια, τη ζεστασιά. Τώρα φόβος, πόνος, κρύο υπάρχει.

«Είσαι δυνατή μπορείς να τα καταφέρεις. Έχεις δυνάμεις. Απλά πρέπει να τις ανακαλύψεις. Μπορείς Νεφελίμ» μου λέει, και αναχωρεί.

«Πώς να τις ανακαλύψω πατέρα; Πώς;» σκέφτομαι όταν αποχωρεί. Εκείνη τη στιγμή μια δέσμη φωτός μου δείχνει το πιάτο με τα φρούτα και το φαγητό μου. Δεν θυμάμαι αν έχω φάει από τη μέρα που ξεκίνησε η διαδικασία.

Μου έχουν φρούτα, κρέας γαζέλας, ψωμί και κρασί. Κλείνουν τα μάτια μου, όμως πρέπει να φάω. Πρέπει να έχω δυνάμεις να αντιμετωπίσω τους ψίθυρους. Μόλις τελείωσα το φαγητό μου, η εξάντληση με έχει καταβάλει. Καθώς κλείνω τα μάτια μου ακούω μια φωνή.

«Μην τον αφήσεις να σε τρελάνει, βρες τη δύναμη σου» ο αδερφός μου. Πετάγομαι από τον ύπνο μου. «Άρχισα να τρελαίνομαι.»

«Όχι. Μάθε μας,» με ακολουθούν...

«Άκουσε μας,» έξω από το φρούριο...

«Ζήσε μας,» τρελαίνομαι...

Δεν προλαβαίνω να αντιδράσω. Οι πιστοί στρατιώτες τού πατέρα μου με οδηγούν και πάλι στο βασανιστήριο μου. Μόλις φτάνουμε δεν με πετάνε. Μου επιτρέπουν ήρεμα να κατέβω τα σκαλιά. Γιατί αυτή η αλλαγή; Ενδέκατη μέρα σήμερα. Μένω όρθια. Δεν κάθομαι. Δεν ακουμπάω πουθενά.

Δεν ξέρω πόσο θα αντέξω αλλά θα προσπαθήσω. Όρθια δε νιώθω τόσο έντονα τα ανατριχιαστικά πρόσωπα. Κλείνω τα μάτια μου και προσπαθώ να βρεθώ σε αρμονία με το σύμπαν.

«Σσσσς» ανατριχιάζει το σώμα μου.

«Μη φοβάσαι»

«Ποιος είσαι;» ρωτάω.

«Αυτός που θα σε βοηθήσει να ανακαλύψεις τις δυνάμεις σου»

«Σε νιώθω μέσα στο μυαλό μου και όχι έξω από αυτό, όπως τους ψιθύρους.»

«Γιατί μιλάω μέσα στο μυαλό σου. Είναι απλά μια δύναμη που μπορείς να αποκτήσεις και εσύ. Έχεις τη δύναμη να τιθασεύσεις τους ψίθυρους και να τους ελέγξεις.»

«Είναι δική μας. Τρεφόμαστε από το φόβο της,» μαλώνουν οι φωνές με αυτόν που θα με βοηθήσει;

«Σκάααααστε,» μια εκκωφαντική σιωπή σε όλο το χώρο. Ένα φως εμφανίζεται... Μια μορφή σχηματίζεται.

«Είδες που είχες τη δύναμη να κυριαρχήσεις πάνω τους;» παράξενο να σου μιλάει κάποιος μέσα στο μυαλό σου.

Χαμογελάω. Στα 16 χρόνια ζωής, πρώτη φορά αισθάνομαι τόσο δυνατή.

«Θέλω να σκεφτείς ήρεμα το τι πραγματικά θα ήθελες για δύναμη,» μου ζητάει η φωνή.

«Άσε μας να σε βοηθήσουμε,» οι ψίθυροι επανήλθαν.

«Άσε μας να γίνουμε οι πιστοί σου ακόλουθοι.»

«Άσε μας να μολύνουμε τα μυαλά των ανθρώπων για σένα.»

«Άσε μας κοντά σου,» η αλλαγή συμπεριφοράς των ψιθύρων ήταν εκπληκτική. Έχει δίκιο ο πατέρας μου. Σε όλες τις καταστάσεις πρέπει να προκαλέσεις φόβο για να σε υπακούσουν.

«Είδες; Τα πάντα είναι έλεγχος. Αν ελέγχεις τον εαυτό σου, ελέγχεις και τα γύρω σου,» μου επισημαίνει ο άντρας που έχω απέναντί μου. Συνεχίζει να μου μιλάει μέσα στο μυαλό μου. «Τώρα συγκεντρώσου και πάλι στη δύναμη που θες να κατέχεις.»

Ποια δύναμη θα ήθελα να ήταν αυτή. Μου αρέσει η δύναμη του άντρα, αλλά και να υποβάλλω τους άλλους. Όμως οι ψίθυροι είπαν ότι μπορούν να μου τη προσφέρουν από μόνοι τους αυτή τη δύναμη. Θα μπορώ να εισέρχομαι στο μυαλό του άλλου και να τον ελέγχω. Ποια άλλη δύναμη θα ήταν εκπληκτική; Ήδη από τον πατέρα μου κατέχω την ακοή, την όραση, την ταχύτητα, τη σωματική δύναμη. Τι θα ήθελα να αποκτήσω για να γίνω ακόμα πιο δυνατή; Χαμογελάω.

«Θέλω να βλέπω το μέλλον. Όλο το μέλλον. Όχι σαν όνειρο. Οτιδήποτε αφορά εμένα που κάποιος σχεδιάζει για μένα.» Ο άντρας χαμογελάει.

«Μείνε δυνατή μέχρι το τέλος και θα την αποκτήσεις.»

«Θα έρθεις ξανά;»

«Για ποιο λόγο;»

«Γιατί μου διώχνεις το φόβο,» του είπα και γέλασε.

«Οι ψίθυροι σε φοβούνται,» μου είπε και το φως άρχισε να χάνετε.

«Ποιος είσαι;»

«Ο Άνουβις, Νεφελίμ», έμεινα έκπληκτη. Ο ίδιος ο θεός. Ο τέταρτος γιος του θεού Ρα ήρθε να με βοηθήσει. «Σε ευχαριστώ θεέ του ήλιου. Σε ευχαριστώ.»

«Καλή επιλογή έκανες», μου επισημαίνουν οι ψίθυροι.

«Αφήστε με να κοιμηθώ. Σταματήστε να ψιθυρίζετε.»

Κοιμήθηκα στο σκοτάδι πάνω στα πρόσωπα, χωρίς να φοβάμαι τίποτα, με απόλυτη ηρεμία.

Ανοίγουν την πόρτα και με βρίσκουν οι στρατιώτες, να τους περιμένω όρθια. Δεν είμαι κουρασμένη. Δε χρειάζομαι τη βοήθεια τους για να περπατήσω. Τα νέα ταξιδεύουν αμέσως στον πατέρα μου. Καθώς πλένομαι, ήρθε στο δωμάτιο μου. Όλοι έφυγαν από κοντά μας. Καθώς στεγνώνω τα μαλλιά μου, μου μιλάει.

«Κόρη μου, είχα δίκιο για σένα. Είσαι η πιο δυνατή από όλους. Εσύ θα αναλάβεις την εξουσία»

«Πατέρα είσαι αθάνατος».

«Όχι κόρη μου, ο ύψιστος μας καθαίρεσε όλους μας. Είμαστε έκπτωτοι. Θα είμαι κοντά σου όμως, για πολλά χρόνια ακόμα.» Του χαμογελώ. «Η δοκιμασία σου τελείωσε».

Ποτέ δεν περίμενα να ακούσω τόσο όμορφα νέα. «Κοιμήσου,» μου λέει. Υπακούω αμέσως.

«Θα πρέπει να τον σκοτώσεις για να γίνει Φαραώ τώρα και να με δοξάσεις, όχι μόνο σα θεό των νεκρών, αλλά σαν τον υπέρτατο θεό, όπως και το πατέρα μου.»

Σηκώνομαι ιδρωμένη από το κρεβάτι. Ένα στιλέτο αιωρείται δίπλα μου.

«Όχι θεέ, δε μπορώ να το κάνω.»

«Δε θα αποκτήσεις ποτέ τη δύναμη που επιθυμείς».

«Δε με νοιάζει.»

Τον ακούω να γελά ειρωνικά, σατανικά. «Ο φόβος είναι ένα ύπουλο παιδί. Κρύβεται και εμφανίζεται όταν η ψυχή σου είναι ήρεμη για να σε καταβάλει ολοκληρωτικά.»

Το στιλέτο εξαφανίστηκε και εμφανίστηκαν οι ψίθυροι.

Ξυπνάω πάνω στο σώμα του πατέρα μου. Κοιτάζω τα χέρια μου, είναι γεμάτα αίματα. Τι συνέβη; Σκέφτομαι.

«Είσαι η νέα Φαραώ.»

«Σκότωσες όσους ήταν εμπόδιο στο θρόνο σου.» Οι ψίθυροι, δεν είναι τρομακτικοί πια. Είκοσι μέρες μετά τη δοκιμασία ήταν ο εφιάλτης μου. Τώρα συμπεριφέρονται σα φίλοι μου.

Κλείνω τα μάτια μου και βλέπω να είμαι Φαραώ. Έπειτα αλλάζει η εικόνα και βρίσκομαι μαζί με άλλα άτομα. Η δύναμη μας εξωφρενική. Ένα νέο είδος από λάθος μας δημιουργείται και ένας άντρας με απαρνιέται. «Τι να είναι αυτές οι εικόνες,» συλλογίζομαι. Είναι πολύ γρήγορες, δεν τις αντιλαμβάνομαι.

«Είναι η δύναμη σου. Είδες περίπου 2.000 χρόνια μετά, το τι θα συμβεί, αν δεν επέμβεις. Τώρα δόξασε με.»

Χαμογελάω.. Δυνατά... Ακόμα κουβαλώ το αίμα του πατέρα μου -και

είμαι σίγουρη και του αδερφού μου- στα χέρια μου. Έκλεισα τα μάτια μου, αγκάλιασα το σύμπαν και έδειξα στο θεό Ρα το τι ζητάει ο γιος του. Πώς αντέδρασα εξαιτίας του. Η φωνή του Άνουβι δεν ακούστηκε ποτέ ξανά μέσα μου.

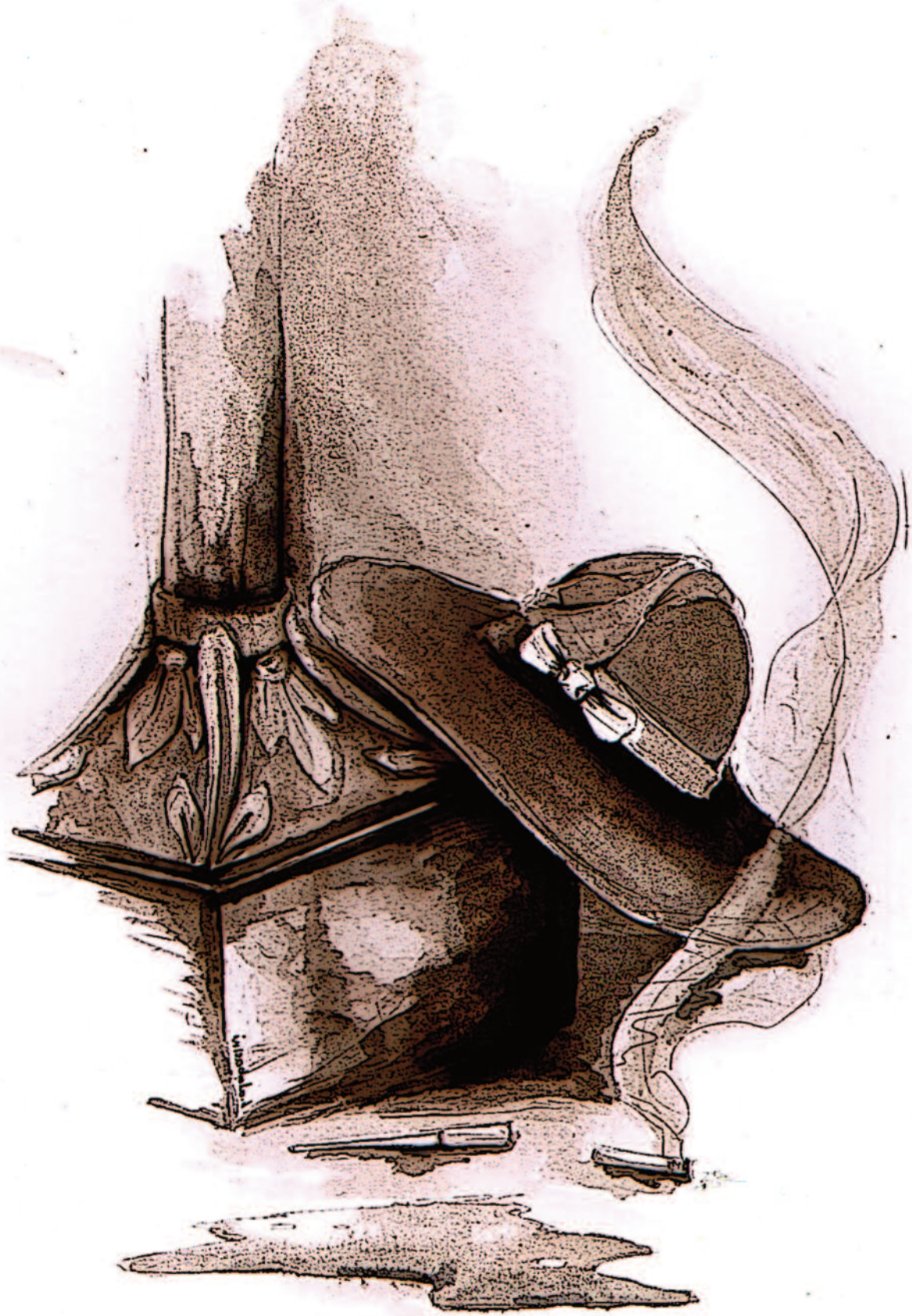
Είμαι η Νεφελίμ, η πρώτη του είδους μου. Ατρόμητη στα πάντα. Κατέχω το μέλλον και ελέγχω μια στρατιά από σκιές που ψιθυρίζουν στο αυτί του καθενός ό,τι θέλω εγώ.

«Αντέχεις να ακούσεις τι έχουν να σου πουν;»

Τα μονοπάτια που περνούν ανάμεσα στη φαντασία και τον τρόμο, οδηγούν σε ιστορίες που ξυπνούν τους βαθύτερους φόβους της ανθρώπινης ύπαρξης: Παράξενα πλάσματα, φωνές -πραγματικές άραγε;- αρχέγονες ανησυχίες, υποβόσκουσες διαστροφές... Ψίθυροι μέσα στη νύχτα. Όλα είναι εκεί, έξω, στις σκοτεινές γωνίες και στις φωτισμένες από το φεγγάρι αιχμές του σκηνικού μας. Οι εικόνες αναπηδούν ζωντανές μέσα από τις γραμμές και τις λέξεις και στοιχειώνουν τα όνειρα - μερικές φορές ακόμα και τον ξύπνιο μας. Συντάκτες του Nyctophilia.gr, παρέα με μερικούς καλούς φίλους, έδωσαν σε αυτό το βιβλίο λίγο από το πιο αχανές σκοτάδι τους. Αφήνουν σε εμάς να αναζητήσουμε την ομορφιά πίσω από το εβένινο πέπλο της νύχτας... λίγο πριν σβήσει το φως.

Κατερίνα Αλαμπασίνη

